

David Baldacci

Het uur van de zonde

A.W. Bruna Uitgevers

De zwaar ademde man in de regenjas droop van het zweet. Hij liep licht voorovergebogen en met korte, afgemeten passen, want het extra gewicht dat hij met zich meesjouwde, was weliswaar niet al te groot maar wel onhandig verdeeld en het terrein was oneffen. Niet dat het ooit wél gemakkelijk was om in het holst van de nacht met een lijk door het bos te sjouwen. Hij liet het lijk even zakken, hees het over zijn andere schouder en sjokte verder. Zijn schoenzolen hadden geen profiel waarmee hij zich zou kunnen verraden, maar veel maakte dat niet uit, want de regen spoelde alle voetsporen snel weg. Hij had het weerbericht erop nageslagen en de regen vormde de reden voor zijn aanwezigheid hier. Het slechte weer was de beste vriend die hij zich maar wensen kon.

Afgezien van het lijk dat hij over zijn stevige schouder had hangen, was er nog iets opvallends aan zijn verschijning: hij had een zwarte kap over zijn hoofd en over de hele lengte daarvan was een esoterisch symbool geborduurd, een cirkel met twee kruisdraden precies in het midden. Iedereen boven de vijftig zou het vermoedelijk onmiddellijk herkennen, want hoewel het in de loop der jaren aan kracht had ingeboet, had het veel mensen ooit enorme angst ingeboezemd. Het maakte niet uit dat geen 'levend' mens hem ooit met die kap op te zien zou krijgen. Hij schiep een grimmig soort genoegen in de moorddadige symboliek ervan.

Binnen tien minuten had hij de plek gevonden die hij tijdens een eerder bezoek zo zorgvuldig had uitgekozen en hij legde het lijk neer met een eerbied die in schril contrast stond met de gewelddadige manier waarop de betrokkene om het leven was gekomen. Hij zoog zijn longen vol lucht en hield zijn adem in terwijl hij het telefoonsnoer losmaakte waarmee het om het lijk gewikkelde plastic zeil werd dicht gehouden, en het zeil wegtrok. De vrouw was jong en hoewel ze twee dagen eerder een knap gezicht had gehad, was dat nu niet langer het geval. Het zachte blonde haar viel weg van de groenige huid, zodat de gesloten ogen en opgezwollen wangen zichtbaar werden. Als de ogen van het lijk nog open

waren geweest, zou daarin misschien nog de stomverbaasde blik te zien zijn geweest waarmee ze had ondergaan hoe ze werd vermoord, een ervaring die in Amerika elk jaar ongeveer dertigduizend keer plaatsvond.

Hij trok het plastic helemaal weg en legde de vrouw op haar rug. Hij blies zijn ingehouden adem uit en toen hij weer inademde, moest hij zijn uiterste best doen om niet te kokhalzen van de stank. Met zijn zaklantaarn in een van zijn gehandschoende handen zocht hij naar de gevorkte tak die hij de vorige keer in het braambosje hier vlakbij had gestoken en hij gebruikte die om de onderarm van de vrouw te ondersteunen, die hij van tevoren al in zo'n houding had gewrongen dat ze naar de hemel leek te wijzen. Hoewel de lijkstijfheid inmiddels snel verdween, had die dit karwei nog aanzienlijk bemoeilijkt, maar hij was sterk, en uiteindelijk was het hem na lang wrikken toch gelukt. Hij haalde het horloge uit zijn zak, keek met zijn zaklantaarn of het wel de juiste tijd aanwees en deed het daarna om de pols van de dode.

Hij was niet bepaald godsdienstig, maar hij knielde neer naast het lijk en mompelde een kort gebed, waarbij hij zijn handen over zijn neus en mond geslagen hield. Daar had ze toch wel recht op, vond hij.

'Je was er niet rechtstreeks verantwoordelijk voor, maar je was het enige wat ik had. Je bent niet voor niets gestorven. En ik geloof dat je nu beter af bent.' Geloofde hij werkelijk wat hij zojuist had gezegd? Misschien niet. Maar misschien maakte dat ook niet uit. Hij keek naar het gezicht van de dode vrouw en nam haar gelaats-trekken zo aandachtig op dat hij wel een wetenschapper leek die een bijzonder fascinerend experiment observeert. Hij had nog nooit iemand vermoord. Hij had het snel gedaan, en naar hij hoopte ook pijnloos. In de grauwe, mistige nacht leek de vrouw te worden omgeven door een gelige gloed, alsof ze al in een geest-verschijning was overgegaan.

Hij deed een paar stappen naar achteren en speurde zorgvuldig, stukje voor stukje, het terrein af op dingen die daar niet thuishoorden en die later als bewijsmateriaal tegen hem zouden kunnen worden gebruikt. Het enige wat hij vond, was een stukje stof van zijn kap, dat was blijven haken aan een struik naast het lijk. Voorzichtig, dat kun je je niet veroorloven. Hij stopte het in zijn

zak en bleef nog een paar minuten rondkijken naar andere dingen van dat soort, al waren ze bijna microscopisch klein.

In de wereld van het rechercheonderzoek waren het juist die forensische ‘over-het-hoofdzenertjes’ waarmee je jezelf kon ver-radelen. Een enkele druppel bloed, sperma of speeksel, een achte-loos half weggeveegde vingerafdruk, een enkel haartje met een deel van het haarzakje vol DNA er nog aan, en even later werd je door de politie op je rechten gewezen terwijl de mensen van het OM hongerig om je heen cirkelden. Helaas bood zelfs het volle besef van die werkelijkheid maar weinig bescherming. Iedere misdadiger, hoe zorgvuldig ook, liet materiaal achter op de plek van het misdrijf dat belastend voor hem kon zijn. Daarom had hij zijn uiterste best gedaan om elk rechtstreeks lichamelijk contact met de vrouw te vermijden, alsof ze een dodelijke besmettelijke ziekte bij zich droeg. Eigenlijk was zijzelf een ziekte, net als die anderen als zij. Op hun eigen manier maakten ze duizenden slachtoffers. Door haar uit het menselijke ras te verwijderen had hij eigenlijk een heleboel levens gered.

Hij rolde het plastic op en stak het telefoonsnoer in zijn zak, keek nog eens op het horloge en liep toen langzaam terug naar zijn auto.

Achter hem lag de dode vrouw, met haar hand opgestoken naar de waterige hemel. De wijzerplaat van het horloge straalde in het donker een zwak licht uit, dat een dof baken vormde voor haar nieuwe rustplaats. Het zou niet lang duren voordat ze werd ontdekt. Bij lijken die bovengronds lagen, duurde dat over het algemeen niet lang, zelfs niet op zulke afgelegen plekken als deze.

Voordat hij wegreed, streek de man met zijn vinger langs de omtrek van het symbool op zijn kap, en sloeg tegelijkertijd een kruis. Dezelfde kruisdraden stonden op het horloge dat hij om de pols van de dode vrouw had gedaan. Dat zal ze zeker flink op de kast jagen. Met een gevoel van zowel opwinding als angst zoog hij zijn longen vol lucht. Jarenlang had hij zich voorgesteld dat het nooit zover zou komen. Jarenlang was de moed hem telkens weer in de schoenen gezonken. Maar nu had hij de eerste stap gezet, en dat werkte heel bevrijdend. Hij voelde een nieuwe kracht door zijn aderen stromen en hoopte maar dat die opgewassen zou zijn tegen wat hij nu voor de boeg had.

Hij schakelde door naar de derde versnelling en trapte hard op het gaspedaal. De banden grepen zich vast aan het glibberige wegdek en lieten niet los, zodat de lampen van zijn blauwe Volkswagen snel verdwenen in de duisternis. Hij wilde de plek waar hij heen ging zo snel mogelijk bereiken.

Hij moest nog een brief schrijven.

• 2 •

Michelle Maxwell begon harder te hollen. Ze had het ‘vlakke’ deel van haar traject door de heuvels rondom het ten zuiden van Charlottesville gelegen Wrightsburg in Virginia bereikt, en van hieraf zou het terrein een stuk steiler worden. Maxwell was een voormalig olympisch roeikampioene die daarna negen jaar voor de zeer veeleisende Secret Service had gewerkt. De een meter vijfenzeventig lange vrouw was dan ook opmerkelijk goed in vorm. Een enorm uitgestrekt hogedrukgebied dat die dag boven de gehele mid-Atlantische kust was blijven hangen, zorgde er echter voor dat dit een ongebruikelijk klamme en vochtige herfstdag was en terwijl ze een helling op holde, merkte ze dat haar longen en spieren pijn begonnen te doen. Op een kwart van het traject had ze haar lange zwarte haar in een paardenstaart gebonden, maar een paar weerbarstige slierten hadden zich toch dwars over haar gezicht weten te draperen.

Ze had de dienst verlaten om samen met een andere voormalige Secret Service-agent een privédetectivebureau op te richten. Haar nieuwe zakenpartner, Sean King, had de dienst moeten verlaten omdat hij van ernstige nalatigheid was beschuldigd, en had in Wrightsburg een nieuw bestaan weten op te bouwen. In de tijd dat ze allebei voor Uncle Sam werkten, hadden ze elkaar niet gekend, maar vorig jaar, toen Michelle nog bij de Secret Service zat, was King betrokken geraakt bij een reeks moorden hier in de omgeving en waren ze gaan samenwerken. Nadat ze die zaak tot een goed einde hadden weten te brengen, en zich in de loop van dat proces ook enigszins berucht hadden gemaakt, had Michelle voor-

gesteld een eigen bedrijfje te beginnen en King had daar na enige aarzeling mee ingestemd. Vanwege de geduchte reputatie die ze aan de vorige zaak hadden overgehouden en hun grote bekwaamheid als rechercheurs, was het bedrijf al snel een succes geworden en dat er nu even wat minder werk was, kwam Michelle eigenlijk wel goed uit. Ze hield ervan om veel buiten te zijn en ontleende net zoveel bevrediging aan een tijdje kamperen of een marathon lopen als aan het oprollen van een bende valsemunters of het op heterdaad betrappen van een overspelige echtgenoot.

Het was stil in het bos. Het enige geluid was afkomstig van de klamme wind, die hier en daar de dode bladeren van de vorige herfst liet rondwervelen alsof ze gegrepen waren door minitornado's. Het plotselinge knappen van een tak deed Michelle opschrikken. Ze had gehoord dat hier weleens een zwarte beer werd gesignaleerd, maar als ze al een dier tegenkwam dan zou het waarschijnlijk toch gewoon een eekhoorn, vos of hert zijn. Ze besteedde er verder dan ook geen aandacht aan, al gaf het gewicht van het pistool in de holster die aan de riem van het rugtasje vlak boven haar billen bungelde haar wel een gerust gevoel. Als agente van de Secret Service was ze nooit ergens heen gegaan zonder wapen, zelfs niet naar het toilet. Je wist maar nooit wanneer je ooit eens een 9mm Sig nodig zou hebben.

Even later hoorde ze iets wat haar aandacht wél bleef vasthouden: het geluid van hollende mensen. In haar tijd bij de Secret Service had Michelle veel verschillende soorten gehol gehoord. De meeste daarvan waren heel onschuldig, maar sommige waren een teken van iets sinisters: heimelijkheid, een aanslag of paniek. Ze was er nog niet zeker van hoe ze deze moest classificeren: goed, slecht of alleen maar slecht in vorm. Ze vertraagde haar tempo iets en hield haar hand boven haar ogen om die te beschermen tegen het zonlicht dat tussen de boomtoppen door scheen. Een paar seconden was het doodstil en toen kwam het geluid van hollende voeten weer terug, maar nu heel wat dichterbij. Het was duidelijk niet de regelmatige pas van een jogger. Er klonk een zekere mate van angst, of zelfs paniek in de haastige en onvast klinkende voetstappen door. Ze kwamen nu van links, dacht ze, maar helemaal zeker was ze daar niet van. Je had hier soms vreemde echo's.

‘Hallo,’ riep ze terwijl ze haar hand naar de holster bracht en haar pistool trok. Ze had geen antwoord verwacht en kreeg dat ook niet. Ze bracht een kogel in de kamer, maar zette de veiligheidspal nog niet om. Hollen met een schietklaar geladen pistool was net zoiets als hollen met een schaar: dat kon je maar beter laten. Ze hoorde het geluid nog steeds. Het waren duidelijk menselijke voetstappen. Snel keek ze achterom. Het zou een valstrik kunnen zijn. Misschien werkten ze met zijn tweeën: een die haar afleidde, terwijl de ander haar van achteren te grazen nam. Nou, in dat geval zouden ze er spijt van krijgen dat ze haar als prooi hadden gekozen.

Toen eindelijk duidelijk te horen viel waar het geluid vandaan kwam, bleef ze staan: het kwam van rechts, boven het heuveltje recht vóór haar. Ze hoorde een snelle ademhaling, wild heen en weer maaiende benen en brekende en krakende geluiden in het struikgewas, die een paniekerige indruk maakten. Over nog een paar seconden zou degene die verantwoordelijk was voor al dit kabaal de met rotsblokken bezaaide top van de heuvel hebben bereikt.

Michelle zette de veiligheidspal om en ging achter een brede eik staan. Hopelijk was het alleen maar een andere jogger en zou hij of zij niet eens opmerken dat zij hier met een pistool onder aan de heuvel stond. Kiezels en aarde spatten over de rand van de heuvel; de bron van al dit lawaai kwam eraan. Michelle zette zich schrap en klemde haar beide handen om de kolf van het pistool. Ze was gereed om, als dat nodig mocht blijken, iemand een kogel tussen zijn ogen te schieten.

Een jonge jongen kwam de heuveltop over gerend, bleef even in de lucht hangen en tuimelde toen krijsend de heuvel af. Nog voordat hij de voet van de helling had bereikt, verscheen er een andere, iets oudere jongen op de heuvelrug. Die wist echter net op tijd vaart te minderen, liet zich gewoon op zijn billen naar beneden glijden en kwam naast de andere jongen aan de voet van de helling terecht.

Michelle zou hebben gedacht dat ze gewoon wat aan het stoeien waren als ze niet allebei zo doodsbang hadden gekeken. De jongste zat te snikken en zijn gezicht zat vol met brede vegen tranen en aarde. De oudere jongen trok hem overeind bij de boord

van zijn trui en ze renden verder, zwaar hijgend en met gezichten die felrood zagen van al het bloed dat nu in veel hoger tempo dan normaal door hun aderen werd gepompt.

Michelle stak haar pistool weer in de holster, kwam tevoorschijn van achter de boom en hield haar hand op. 'Jongens, staan blijven!'

De jongens schreeuwden het uit van angst en schoten aan weerszijden langs haar heen. Ze draaide zich razendsnel om en probeerde er een bij zijn arm te pakken, maar greep mis. 'Wat is er?' riep ze hun na. 'Ik wil jullie alleen maar helpen.'

Een ogenblik overwoog ze hen achterna te rennen, maar ondanks haar olympische achtergrond was ze er niet zeker van dat het haar zou lukken om twee jonge jongens in te halen die kennelijk werden voortgedreven door intense angst. Ze draaide zich weer om en tuurde naar de heuveltop. Wat kon hun zo'n enorme angst hebben aangejaagd? Nee, verbeterde ze zichzelf: niet wát, maar wíe kon dat gedaan hebben? Ze keek de vluchtende jongens nog eens na. Toen draaide ze zich om en liep behoedzaam in de richting van waaruit ze gekomen waren. Oké, dit begint een beetje riskant te worden. Ze dacht erover om haar mobieltje te pakken en hulp te vragen, maar besloot eerst even te gaan kijken wat er aan de hand was. Ze wilde niet de politie bellen en er dan even later achter komen dat de jongens alleen maar waren geschrokken van een beer. Boven op de heuvel kostte het haar weinig moeite om het pad te vinden dat de twee jongens hadden gebruikt. Behoedzaam liep ze over het smalle pad dat de twee daar hadden achtergelaten toen ze zich in blinde paniek een weg hadden gebaand door het struikgewas. Het was een meter of dertig lang en kwam uit op een kleine open plek. Van daaruit tekende hun pad zich minder duidelijk af, maar aan een van de onderste takken van een Amerikaanse kornoelje zag ze een stukje stof hangen, en daarom liep ze verder over deze smalle voor door het bos. Vijftien meter later kwam ze op een andere open plek, een grotere, waar een grote zwarte plek op de grond aangaf dat hier ooit een kampvuur had gebrand.

Ze vroeg zich af of de jongens hier soms hadden gekampeerd en of ze inderdaad zo geschrokken waren van een of ander dier. Maar ze hadden geen kampeeruitrusting bij zich gehad en ook op de open plek was daar niets van te bekennen. En dat vuur was zo te

zien ook al een hele tijd geleden uitgemaakt. Nee, hier is iets anders aan de hand.

Een ogenblik later veranderde de wind van richting, zodat de stank diep in haar neus drong. Ze kokhalsde en er verscheen een blik in haar ogen die bijna net zo paniekerig was als die van de jonge jongens. Ze had die onmiskenbare geur al eerder geroken. Het was rottend vlees. Rottend mensenvlees!

Michelle trok haar hemdje over haar mond en neus en probeerde de lucht van haar eigen zweet op te snuiven in plaats van de stank van een in staat van ontbinding verkerend lijk. Ze liep langs de rand van de open plek. Honderdtwintig graden verder op haar denkbeeldige kompas vond ze het. Of haar. In het struikgewas langs de rand van de open plek stak een hand omhoog, alsof de dode vrouw gedag zei, of in dit geval: vaarwel. Zelfs op deze afstand kon ze al zien dat de groenige huid van het bot af zakte. Ze liep door tot ze ten opzichte van het lijk bovenwinds was en hapte naar adem.

Met haar pistool in de hand liet ze haar blik over het lijk gaan. Hoewel de stank en de verkleurde, naar beneden zakkende huid erop wezen dat de vrouw al geruime tijd dood was, viel niet uit te sluiten dat haar lijk hier pas kortgeleden gedumpt was en dat de moordenaar zich nog in de omgeving bevond, en Michelle had geen zin om hetzelfde lot te ondergaan als deze dame.

In het licht van de zon zag ze iets blinken op de pols van de vrouw. Michelle deed een paar stappen naar voren en zag dat het een horloge was. Ze keek op haar eigen horloge. Het was halfdrie. Ze ging op haar hurken zitten en duwde haar neus onder haar oksel, belde het alarmnummer en vertelde rustig wat ze had gevonden. Daarna belde ze Sean King.

‘Herken je haar?’ vroeg die.

‘Volgens mij zou zelfs haar eigen moeder haar niet meer herkennen, Sean.’

‘Ik kom eraan. Blijf alert. De dader zou kunnen terugkomen om zijn werk te bewonderen. O, en Michelle?’ voegde hij daar nog aan toe.

‘Ja?’

‘Kun je niet gewoon op een lopende band gaan hollen?’

Ze verbrak de verbinding, koos een plek die zo ver mogelijk van

het lijk verwijderd was zonder het uit het oog te verliezen, en bleef scherp opletten. De mooie dag en het endorfine opwekkende hollen door het prachtige heuvelland hadden plotseling iets grimigs gekregen.

Gek toch, maar dat had je met moord wel vaker.

• 3 •

Het was nu behoorlijk druk op de open plek. Een flinke lap grond was afgezet met geel politietape dat van boom tot boom was gespannen. Twee mensen van het gerechtelijk laboratorium zochten naar aanwijzingen op de plek waar het lijk was aangetroffen en analyseerden dingen die veel te minuscuul leken om ook maar van enig belang te zijn. Sommige mensen stonden over het lijk gebogen, terwijl andere zich een weg baanden door het omringende struikgewas om naar sporen en aanwijzingen te zoeken over de route waarlangs de moordenaar hier was gekomen en weer was weggegaan. Een politiemans in uniform had de plek uitgebreid gefotografeerd en er toen ook nog eens een video-opname van gemaakt. Alle politiemensen hadden zuurstofmaskers op om zich te beschermen tegen de stank, maar toch liepen ze om de beurt haastig het bos in om over te geven.

Het zag er heel efficiënt en ordelijk uit, en iedereen was zo intensief bezig dat het wel een politieserie leek, maar voor een ervaren waarnemer was het duidelijk dat de stand tussen de schurken en de helden tot nu toe 1-0 was. Ze hadden nog helemaal niets gevonden.

Michelle stond een eindje verderop toe te kijken. Naast haar stond Sean King, haar partner van privédetectivebureau King & Maxwell. King was in de veertig en acht centimeter langer dan Maxwell. Hij had kort donker haar dat bij de slapen grijs begon te worden. Hij was goed in vorm en had brede schouders, maar zijn knieën waren nogal gammel en tijdens een mislukte arrestatie was er een kogel dwars door een van zijn schouders gegaan. Dat was toen hij als agent van de Secret Service met een onderzoek naar

valsemunterij bezig was. Hij was ook een tijdje vrijwillige deputy-sheriff geweest in Wrightsburg, maar inmiddels had hij die functie neergelegd en zowel vuurwapens als politiewerk voor de rest van zijn leven afgezworen.

Sean King had in zijn leven verschillende tragedies moeten doormaken: aan zijn loopbaan bij de Secret Service was op smadelijke wijze een einde gekomen nadat een presidentskandidaat die hij moest bewaken onder zijn ogen was vermoord, zijn huwelijk was uitgedraaid op een nare scheiding, en daarna was er ook nog eens een poging gedaan om hem te laten opdraaien voor een reeks moorden, waardoor de herinneringen aan de pijnlijke details van zijn laatste dagen als federaal agent ook weer waren opgerakeld. Dit alles had hem tot een zeer behoedzaam man gemaakt, die niet bereid was om ook maar enig vertrouwen te stellen in wie dan ook, in elk geval voordat Michelle Maxwell pardoes zijn leven binnen was gestapt. Hoewel hun relatie heel stormachtig was begonnen, was zij inmiddels de enige in de hele wereld die hij absoluut vertrouwde.

Michelle Maxwell zelf was met een flinke spurt aan haar leven begonnen. Ze was in drie jaar door de middelbare school heen gescheerd, had een olympische medaille roeien gewonnen, en voordat ze bij de Secret Service ging, had ze in haar thuisstaat Tennessee als politieambtenaar gewerkt. Net als bij King was haar afscheid van deze federale dienst niet prettig geweest. Iemand die ze moest beschermen was op ingenieuze wijze ontvoerd. Het was de eerste keer in haar leven geweest dat haar iets niet gelukt was, en dat fiasco had haar bijna te gronde gericht. Nadat ze toch uit de as had weten te herrijzen had ze samen met King een privédetectivebureau opgericht. Tijdens hun eerste ontmoeting had ze onmiddellijk een hekel aan hem gekregen, maar tegenwoordig beschouwde ze Sean King als wat hij was: de beste rechercheur die ze ooit had gekend. En haar beste vriend.

Toch hadden de twee niet verschillender kunnen zijn. Michelle snakte voortdurend naar adrenalinestoten en dreef haar lichaam tot het uiterste met intensieve oefeningen die zowel haar longen als ledematen zwaar op de proef stelden. King ging in zijn vrije tijd liever op zoek naar wijnen die goed in zijn collectie pasten, verzamelde op een ontspannen manier werk van kunstenaars uit

de omgeving, las goede boeken en ging daarnaast ook veel varen en vissen op het meer achter zijn huis. Hij was geneigd tot introspectie en dacht graag na voordat hij iets deed, terwijl Michelle juist de neiging had om overal met absolute topsnelheid op af te stormen en pas later te kijken waar de stukken en brokken waren neergekomen. Op de een of andere manier bleek dit partnerschap tussen ontploffende ster en gestaag voortschuivende gletsjer echter te floreren.

‘Hebben ze de jongens gevonden?’ vroeg ze aan King.

Hij knikte. ‘Ik heb gehoord dat die behoorlijk geschrokken waren.’

‘Dat lijkt me nog zwak uitgedrukt. Ze zullen waarschijnlijk hun hele middelbareschooltijd in therapie moeten blijven.’

Michelle had al een gedetailleerde verklaring afgelegd tegenover de plaatselijke politie, in de persoon van sheriff Todd Williams. Na het eerste avontuur van King en Michelle in Wrightsburg was het haar van de sheriff een stuk grijzer geworden.

Michelle keek toe hoe een slanke en aantrekkelijke vrouw van achter in de dertig, die een zwarte tas en een uitrusting voor het onderzoek van verkrachtingszaken bij zich had, de open plek op liep, zich naast het lijk op haar knieën liet zakken en het begon te onderzoeken.

‘Dat is de adjunct-patholoog-anatoom van dit district,’ legde King haar uit. ‘Sylvia Diaz.’

‘Diaz? Ze lijkt meer op de filmster Maureen O’Hara.’

‘George Diaz was haar man. Hij was hier in de omgeving een heel gerenommeerd chirurg. Een paar jaar geleden is hij om het leven gekomen toen hij werd geschept door een auto. Sylvia was vroeger hoogleraar Forensische Pathologie aan de universiteit van Virginia. Tegenwoordig heeft ze een eigen huisartsenpraktijk.’

‘En daarnaast is ze dan ook nog adjunct-patholoog-anatoom. Een druk bestaan. Kinderen?’

‘Nee, haar werk zal haar wel volledig in beslag nemen.’

Toen de wind weer draaide, zodat de lijkenlucht recht naar hen toe werd geblazen, bracht Michelle snel haar hand naar haar neus. ‘Wat een leven,’ zei ze. ‘God zeg, zij heeft niet eens een maskertje op en ik word nu al kotsmisselijk.’

Twintig minuten later kwam Diaz overeind en sprak even met de

mensen van het gerechtelijk laboratorium. Vervolgens trok ze haar rubberhandschoenen uit en begon foto's te maken van het lijk en de omgeving. Toen ze daarmee klaar was, stopte ze haar camera weer in haar tas en maakte aanstalten om weg te gaan toen ze King zag staan. Er verscheen een hartelijke glimlach op haar gezicht en ze liep naar hen toe.

Michelle fluisterde: 'Ben je soms vergeten te vertellen dat jullie samen iets hebben gehad?'

King keek haar verbaasd aan. 'We zijn ooit eens een paar keer uit geweest, maar hoe weet jij dat?'

'Als je net zo'n tijd met je gezicht vlak boven een lijk hebt gehangen, ga je alleen maar zo kijken als je iemand al heel goed kent.'

'Bedankt voor je scherpzinnige opmerking, maar wees een beetje aardig tegen haar. Sylvia is echt een geweldige vrouw.'

'Dat geloof ik graag, maar bespaar me de details, Sean.'

'Maak je maar geen zorgen. Zolang ik nog in leven ben, komt er geen detail over mijn lippen.'

'Juist. Je bent toch echt een gentleman uit Virginia.'

'Nee, ik wil gewoon niet op mijn vingers getikt worden.'

•4•

Sylvia Diaz sloeg haar armen om King heen en hield hem, volgens Michelle, net iets langer vast dan tussen 'goede vrienden' passend was. Daarna stelde King de twee vrouwen aan elkaar voor.

De adjunct-patholoog-anatoom keek haar aan met iets wat volgens Michelle een onvriendelijke blik was.

'Tijd niet gezien, Sean,' zei Sylvia terwijl ze haar aandacht weer op hem richtte.

'We hebben het hartstikke druk gehad, maar de laatste tijd is het wat rustiger.'

'En,' kwam Michelle tussenbeide, 'heb je al een doodsoorzaak vastgesteld, Sylvia?'

'Dat is eigenlijk niet iets wat ik nu met jou kan bespreken, Michelle.'

‘Ik vroeg het me gewoon af,’ zei Michelle met een onschuldig gezicht. ‘Omdat ik een van de eersten was die ter plekke waren. Ik neem aan dat je het niet zeker weet tot na de lijkschouwing.’

‘Die doe jij toch zeker?’ zei King.

Sylvia knikte. ‘Ja, tegenwoordig wel. Vroeger werden de lijken van mensen die hier in de omgeving onder verdachte omstandigheden om het leven waren gekomen altijd naar Roanoke gebracht.’

‘Waarom nu niet meer dan?’ vroeg Michelle.

‘Er waren in heel Virginia altijd maar vier ziekenhuizen die bevoegd waren om lijkschouwingen te verrichten, in Fairfax, Richmond, Tidewater en Roanoke. Maar dankzij de vrijgevigheid van John Poindexter, een heel rijk iemand, die ooit ook voorzitter van het Huis van Afgevaardigden van de Algemene Vergadering van Virginia is geweest, hebben we hier nu zelf ook een gecertificeerde inrichting voor pathologisch-anatomisch onderzoek.’

‘Vreemde donatie,’ zei Michelle. ‘Wie geeft er nou een lijkenhuis cadeau?’

‘Jaren geleden is Poindexters dochter hier vermoord. Wrightsburg ligt precies op de grens tussen de jurisdictie van Richmond en Roanoke. Daarom is er destijds onenigheid geweest over wie van die twee de lijkschouwing zou verrichten. Uiteindelijk is het pleit beslecht ten gunste van Roanoke, maar terwijl het lijk daarheen werd gebracht, raakte de auto betrokken bij een ongeluk en ging er vitaal bewijsmateriaal verloren. De moordenaar is dan ook nooit gepakt, en zoals je je kunt voortellen was haar vader daar niet blij mee. Toen Poindexter stierf, heeft hij bij testament geld geschonken om hier een hypermodern lijkenhuis te laten bouwen.’ Sylvia keek snel even achterom naar het lijk. ‘Maar in dit geval zal het zelfs met de allermooiste middelen nog een hele toer worden om het tijdstip van overlijden vast te stellen.’

‘Enig idee?’ vroeg King.

‘Dat hangt voor een groot deel af van afzonderlijke factoren, de omgeving en de mate van ontbinding. Bij een lijk dat al zo lang dood is als dit, kan een postmortaal onderzoek ons ruwweg een idee geven van de datum van overlijden, maar ook niet meer.’

‘Zo te zien zijn er een paar vingers afgebeten,’ zei King.

‘Duidelijk het werk van dieren,’ zei Sylvia peinzend. ‘Eigenlijk

hadden er nog heel wat meer van dergelijke sporen moeten zijn. De politie probeert nu haar identiteit vast te stellen.’

‘Wat denk je van die wijzende hand?’ vroeg King.

‘Het is niet aan mij om daar iets over te denken. Dat laat ik over aan de recherche. Ik vertel ze alleen maar hoe het slachtoffer om het leven is gekomen, en tijdens de lijkschouwing verzamel ik alle bewijsmateriaal dat maar nuttig zou kunnen zijn. Toen ik met dit werk begon, had ik wel de neiging om Sherlock Holmes te spelen, maar dat hebben ze me snel afgeleerd.’

‘Er is toch niets mis mee om gespecialiseerde kennis te gebruiken voor het oplossen van een misdrijf?’ merkte Michelle op.

‘Dat zou je wel denken, hè?’ Sylvia liet een korte stilte vallen en vervolgde: ‘Ik kan jullie wel vertellen dat die arm omhoog werd gehouden door een stok en dat dat duidelijk met opzet zo is gedaan. Verder kan ik er echt geen zinnig woord over zeggen.’ Ze richtte haar aandacht weer op King. ‘Leuk om je weer te zien, zelfs al was het onder deze omstandigheden.’ Ze keek Michelle eens aan en gaf haar toen een hand.

Terwijl de vrouw wegliep, zei Michelle: ‘Ik dacht dat je zei dat jullie vroéger iets gehad hebben?’

‘Dat is ook zo. Het is al meer dan een jaar uit.’

‘Ik ben er niet helemaal zeker van of zij er ook zo over denkt.’

‘Dat is echt een heel verhelderende opmerking, Michelle. Misschien kun je me straks ook nog even de hand lezen? Ben je klaar hier? Of wil je nog verder lopen?’

‘Nee bedankt, maar vandaag heb ik wel voldoende prikkels gehad.’

Toen ze vlak langs het lijk liepen, bleef King plotseling staan en keek eens goed naar de opgestoken hand. Er verscheen een gespannen uitdrukking op zijn gezicht.

‘Wat is er?’ vroeg Michelle, die hem aandachtig aankeek.

‘Dat horloge,’ zei hij.

Ze keek snel even naar het horloge en zag dat het op één uur stond. Zo te zien liep het ook niet meer. ‘Wat is daarmee?’

‘Michelle, het is een Zodiac-horloge.’

‘Zodiac?’

‘Om de een of andere reden heb ik het gevoel dat we deze dader nog wel vaker aan het werk zullen zien,’ zei King.

De afgelegen plek boven aan een hoge en steile rotswand bood uitzicht over een van de grootste kanalen die naar het meer dan vijftig kilometer lange Cardinal Lake leidde en was voor de tieners uit Wrightsburg al sinds lange tijd een geliefde plek om elkaar te ontmoeten en dingen te doen die hun ouders zeker niet goed zouden vinden. Omdat het een bewolkte en regenachtige nacht was, en de boomkruinen wild heen en weer schudden in de wind, stond er maar één auto geparkeerd, maar ook zonder toeschouwers deden de inzittenden erg hun best.

Het meisje was al naakt. Ze had haar jurk en haar ondergoed netjes opgevouwen naast haar schoenen op de achterbank gelegd. De jongeman deed verwoede pogingen om zijn T-shirt over zijn hoofd te trekken terwijl het meisje zijn gulp opentrok, maar in de beperkte ruimte was dat niet eenvoudig en hij kreeg zijn T-shirt pas uit toen de zwaar ademende jongedame zijn broek en onderbroek al naar beneden rukte. Het was wel duidelijk dat geduld niet tot haar deugden behoorde, althans niet onder deze omstandigheden.

Nadat hij een condoom om had gedaan schoof hij wat naar rechts terwijl zij met haar gezicht naar hem toe gekeerd schrijlings op zijn dijbenen ging zitten. De autoruiten raakten beslagen. Hij keek over haar schouder heen door de voorruit en terwijl hij steeds sneller begon te ademen, deed hij zijn ogen dicht. Voor hem was het de eerste keer, al beschikte zijn partner kennelijk over heel wat meer ervaring. Hij had minstens twee jaar van dit ogenblik gedroomd en in die tijd was zijn hormoonspiegel gestegen tot een niveau dat hem elke dag weer helse kwellingen had bezorgd. Hij glimlachte terwijl zij een kreunend geluid maakte en langzaam heen en weer begon te wiegen.

Toen deed hij zijn ogen weer open en de glimlach bestierf op zijn gezicht.

De gedaante met de zwarte kap over zijn hoofd stond recht tegenover hem, aan de andere kant van de autoruit. Door de steeds

dichtere laag condens op het glas zag hij de loop van het geweer omhoogkomen. Hij probeerde het meisje van zich af te duwen, en zonder er echt bij na te denken besepte hij dat hij de auto ging starten en zou proberen er zo snel mogelijk vandoor te gaan. Zover kwam hij echter niet. Het glas spatte uit elkaar en vloog de auto binnen. De hagel smakte met zo'n klap in de rug van het meisje dat ze hard tegen hem aan gesmeten werd. Haar lichaam beschermde hem tegen zware verwondingen, maar haar hoofd sloeg met zo'n kracht tegen zijn neus dat die brak en hij bijna het bewustzijn verloor. Druipend van haar bloed, maar nog niet zwaargewond, klemde hij het dode lijf tegen zijn borstkas alsof het een knuffeldekentje was dat hem kon beschermen tegen de enge monsters van de nacht. Hij wilde gillen maar kon geen geluid uitbrengen. Hij dacht weer aan de autosleutels, liet het meisje los en liet zich naar links zakken. Zijn bewegingen waren onhandig en zijn gedachten verward. Was hij geraakt? Zonder dat zelf te beseffen verkeerde hij in shocktoestand; zijn beurtelings snel stijgende en dan plotseling weer dalende bloeddruk sleurde zijn lijf mee naar stressniveaus waar het niet op berekend was. Hij wilde net de sleutel in het contactslot steken toen het portier werd opengetrokken en hij de man met de zwarte kap weer zag staan. Terwijl hij de man hulpeloos aanstaarde en het bloed uit zijn gebroken neus droop, gleed de loop van het geweer op hem af als de allerdodelijkste gifslang ter wereld. De jongen begon te smeken en toen te huilen. Centimeter voor centimeter schoof hij naar achteren, tot hij tegen het lijk van het meisje botste. 'Alstublieft!' jammerde hij. 'Nee, god. Néé!'

Negen hagelkorrels, met de collectieve kracht van een gigantische hamer, troffen hem recht in zijn hoofd, zodat hij achteroversloeg en naast het dode meisje terecht kwam. Van voren was er niets aan haar te merken, maar van achteren was er weinig van haar over. Als je haar zo zag liggen was niet te zien hoe ze aan haar einde was gekomen. De doodsoorzaak van haar vriendje was heel wat duidelijker, want die had nu geen gezicht meer.

De moordenaar zette zijn geweer tegen de rechterkant van de auto, trok het portier open en stak zijn hand naar binnen. Hij deed een horloge om de pols van de jongeman en zette diens arm daarna klem tussen het dashboard en het portier, zodat hij omhoog

leek te wijzen. Vervolgens begon hij te rommelen aan het horloge dat het meisje al omhad, trok de goedkope amethisten ring van haar vinger en stak die in zijn zak. En ten slotte trok hij de medaille van St.-Christoffel die de jongeman om zijn nek had hangen over diens hoofd en liet ook die in zijn zak verdwijnen.

Hij boog zich over het lijk van de jongen en zei: 'Het spijt me. Persoonlijk ben je niet schuldig, maar je hebt wel deel aan de erfzonde. Je dood is niet voor niets geweest. Je hebt er een al heel lang bestaande misstand mee rechtgezet. Laat dat je tot troost zijn.' Ook dat geloofde hij.

Hij nam niet de moeite om ook een gebed uit te spreken boven het lijk van het meisje. Hij haalde een voorwerp uit zijn zak, legde het op de vloer van de auto en nadat hij het portier had dichtgeslagen, sjokte hij weg. Terwijl de regen door de uit elkaar gespatte voorruit naar binnen waaide, leken de twee naakte en dode jonge mensen, van wie de een geen gezicht meer had en de ander schijnbaar diep in slaap was, zich aan elkaar vast te klampen.

Op de vloer lag het voorwerp dat de moordenaar daar zo zorgvuldig had neergelegd.

Het was een hondenhalsband.

• 6 •

Sheriff Williams kwam even langs op het kantoor van King & Maxwell, dat gevestigd was in een herenhuis met één verdieping in het hart van het kleine maar chique centrum van Wrightsburg. Het was het kantoorpand waarin King ooit zijn advocatenpraktijk had gehad. De sheriff zat met zijn hoed op schoot en terwijl hij King en Michelle over de gruwelijke dubbele moord vertelde, lag er een gespannen uitdrukking op zijn gezicht en leken zijn ogen wel uit hun kassen te puilen.

'Ik ben bij de politie van Norfolk weggegaan om niet meer met dit soort ellende geconfronteerd te worden,' begon hij. 'Mijn ex wist me zover te krijgen om hierheen te komen, voor de rust en vrede. God, wat zat dat mens ernaast. Geen wonder dat we gescheiden zijn.'

King gaf hem een kop koffie en nam toen tegenover hem plaats terwijl Michelle op de rand van een leren bank bleef zitten. ‘Als de kranten hiervan horen zijn de rapen gaar. En die arme Sylvia. Ze had net een lijkschouwing gedaan op dat meisje en toen moest ze er nog twee doen.’

‘Wie waren het?’ vroeg King.

‘Twee leerlingen van de Wrightsburg Highschool: Steve Canney en Janice Pembroke. Zij is in de rug geschoten, hij recht in zijn gezicht. Hagel. Toen ik dat autoportier opentrok, ging ik meteen over mijn nek. Zonde van mijn ontbijt.’

‘Geen getuigen?’

‘Voor zover we weten niet. Het was een regenachtige nacht. Er waren geen andere bandensporen.’

Michelle ging rechtop zitten. ‘Juist, het regende. Dus als jullie geen bandensporen hebben gezien, moet de moordenaar naar de auto toe zijn gelopen. Hebben jullie dáár geen sporen van gevonden?’

‘Het meeste was al weggespoeld. Er stond verdomme meer dan twee centimeter water in die auto. Steve Canney was een van de meest geliefde jongens van de school. Een *football*-ster en zo.’

‘En het meisje?’ vroeg Michelle.

Williams aarzelde. ‘Janice Pembroke had onder de jongens nogal een reputatie.’

‘Als iemand die gemakkelijk... te krijgen was?’ vroeg King.

‘Ja.’

‘Is er iets weggenomen? Zou het een roofmoord kunnen zijn?’

‘Waarschijnlijk niet, al worden er wel twee dingen vermist. Een ring die Janice Pembroke meestal omhad en Canneys medaille van St.-Christoffel. Het is niet bekend of de moordenaar die heeft meegenomen.’

‘Je zei dat Sylvia al klaar is met de lijkschouwingen. Ik neem aan dat je daarbij bent geweest.’

Er verscheen een gegeneerde uitdrukking op Williams’ gezicht. ‘Toen ze met die onbekende vrouw bezig was, kreeg ik ineens een probleempje en tijdens de andere twee lijkschouwingen had ik dringende bezigheden elders. Ik wacht nog op Sylvia’s verslagen,’ voegde hij daar haastig aan toe. ‘We hebben hier geen officiële rechercheur Moordzaken, en dus dacht ik dat het misschien

geen kwaad zou kunnen als ik hier even langsging om te vragen wat jullie ervan denken.’

‘Zijn er aanwijzingen?’ vroeg Michelle.

‘Bij de eerste moordzaak niet. En we zijn er ook nog steeds niet achter wie die vrouw is. Het is ons wel gelukt om vingerafdrukken te maken, en die hebben we rondgestuurd, maar tot nu toe zonder resultaat. We hebben ook een montagefoto rondgestuurd.’

‘Enige reden om te denken dat die twee moorden onderling verband houden?’ vroeg Michelle.

Williams schudde zijn hoofd. ‘Janice Pembroke en Steve Canney zullen wel deel hebben uitgemaakt van de een of andere driehoeksverhouding. Die jongelui van tegenwoordig maken je binnen een paar seconden van kant, en denk maar niet dat ze daar ook maar een ogenblik mee zitten. Dat komt door al die geweldadige troep op televisie.’

King en Michelle keken elkaar eens aan en de sheriff ging verder: ‘Bij de eerste moord zijn er maar een paar mogelijkheden: óf de moordenaar heeft de vrouw het bos in gelokt of haar gedwongen met hem het bos in te gaan, óf hij heeft haar ergens anders vermoord en haar daarna dat bos in gedragen.’

Michelle knikte. ‘In het laatste geval moet het een sterke vent zijn geweest. Bij de moord op de twee tieners kan de moordenaar hen gevolgd zijn of hen boven aan de helling hebben opgewacht.’

‘Tja, het is een plek waar veel stelletjes naartoe gaan om te vrijen, als ze het tegenwoordig tenminste nog zo noemen,’ zei de sheriff. ‘Beide slachtoffers waren naakt. Daarom denk ik dat de dader misschien een jongen is die door Janice is gedumpt of iemand die jaloers was op Steve. De zaak van de onbekende vrouw in het bos zal moeilijker op te lossen zijn. Daar zal ik jullie hulp bij nodig hebben.’

King staaarde een tijdje peinzend voor zich uit en zei toen: ‘Het horloge van die eerste moord – is je dat écht opgevallen, Todd?’

‘Nou, het leek me nogal groot en zwaar voor zo’n meisje.’

‘Sylvia zei dat de arm waar het horloge om zat, opzettelijk in zo’n houding was geplaatst dat hij omhoog leek te wijzen.’

‘Dat weet ze niet zeker.’

‘Ik heb gezien dat dat horloge op één uur stond,’ zei King.

‘Dat klopt, maar het liep niet meer, of de instelknop was uitgetrokken.’

King keek snel even naar Michelle. ‘Is het merk van het horloge je opgevallen?’

Williams wierp hem een wat bevreemde blik toe. ‘Het merk?’

‘Het was een Zodiac: een cirkel met kruisdraden erdoorheen.’

Williams morste bijna koffie over zijn uniform. ‘Een Zodiac!’

King knikte. ‘En het was inderdaad een herenhorloge. Ik denk dat de moordenaar het om haar pols heeft gedaan.’

‘Een Zodiac,’ herhaalde Williams. ‘Wil je daarmee zeggen dat...?’

‘De oorspronkelijke Zodiac-moordenaar was actief in 1968 en 1969, in de baai van San Francisco,’ zei King. ‘Ik denk dat die inmiddels wel een beetje te oud is voor dit soort dingen, maar er zijn minstens twee gevallen geweest van *copycat*-moorden, waarbij de moordenaars de Zodiac-moordenaar probeerden na te doen: de een in New York en de ander in de Japanse stad Kobe. De Zodiac-moordenaar uit San Francisco droeg een zwarte beulskap met een logo met twee kruisdraden in een cirkel erop, hetzelfde symbool als op het Zodiac-horloge. Hij heeft ook een horloge achtergelaten op zijn laatste slachtoffer, een taxichauffeur als ik me niet vergis, al was dat geen Zodiac. De man die verdacht werd van de moorden in San Francisco had echter wél een Zodiac-horloge in zijn bezit. Er wordt vermoed dat hij daar het idee van het logo met die kruisdraden in een cirkel vandaan had: het logo dat hij op zijn kap had staan en waaraan hij zijn bijnaam te danken had. De zaak is nooit opgelost.’

Williams zat nu voorovergebogen in zijn stoel en keek heel ongegrust. ‘Hoor eens, dit is allemaal speculatie. En ik wil niet dat hier ook maar iets over uitlekt.’

Michelle keek snel even naar haar partner. ‘Sean, denk je echt dat we hier met een *copycat*-moordenaar te maken hebben?’

King haalde zijn schouders op. ‘Als er al twee mensen het origineel hebben geïmiteerd, waarom zou het daar dan bij blijven? De Zodiac-moordenaar uit San Francisco stuurde codeberichten aan de kranten – en na verloop van tijd wisten ze die code te kraken. De gecodeerde brieven brachten aan het licht dat de moordenaar werd geïnspireerd door een kort verhaal dat *The Most Dangerous Game* heette, oftewel “Het allergevaarlijkste spel”. Het is een verhaal over jagen op mensen.’

‘Een spel over jagen op mensen?’ zei Michelle langzaam.

‘Had een van de lijken in de auto een horloge om?’ vroeg King. Williams’ gezicht betrok. ‘Wacht eens even, Sean, zoals ik net al zei, gaat het hier om twee volkomen verschillende zaken. Die tieners zijn vermoord met een jachtgeweer – en, tja, ik weet nog steeds niet hoe die onbekende vrouw om het leven is gebracht, maar het was in elk geval niet met een schot hagel.’

‘Maar hoe zit het nou met die horloges?’

‘Oké, ze hadden allebei een horloge om. En wat dan nog? Dat is toch geen misdrijf?’

‘En je hebt niet gezien of een van die horloges een Zodiac was?’

‘Nee, dat heb ik niet gezien, maar dat was me bij die onbekende vrouw ook niet opgevallen.’ Hij zweeg even en dacht duidelijk ergens over na. ‘Hoewel Steve Canneys arm wel min of meer tegen het dashboard aan leek te liggen.’

‘Alsof die met opzet omhoog werd gehouden, bedoel je?’

‘Zou kunnen,’ zei Williams behoedzaam. ‘Maar Steve heeft een schot hagel recht in zijn gezicht gekregen. Ik heb geen idee hoe ver hij daardoor naar achteren is gesmeten.’

‘Liepen die horloges nog?’

‘Nee.’

‘Hoe laat was het op het horloge van Janice?’

‘Twee uur.’

‘Twee uur precies?’

‘Volgens mij wel, ja.’

‘En op het horloge van Steve?’

Williams pakte zijn notitieboekje en sloeg een paar bladzijden om totdat hij het had gevonden.

‘Drie uur,’ zei hij nerveus.

‘Is zijn horloge getroffen door de hagelkorrels?’

‘Dat weet ik niet,’ zei Williams. ‘Maar ik denk dat Sylvia ons dat wel kan vertellen.’

‘En het horloge van het meisje?’

‘Dat is geraakt door een stukje glas uit de voorruit.’

‘Maar toch stond haar horloge op twee uur en dat van Canney op drie uur,’ zei Michelle. ‘Als het horloge van dat meisje is blijven stilstaan om twee uur, toen ze met een jachtgeweer werd doodgeschoten, hoe kan het dan dat het horloge van die jongen precies om drie uur is blijven stilstaan zonder dat het door iets is geraakt?’

Williams gaf zich echter nog niet gewonnen. ‘Hoor eens, behalve dan dat gedoe met die horloges, wat ik eigenlijk helemaal niet zo overtuigend vind, zie ik nog steeds geen enkel verband tussen deze twee zaken.’

Michelle schudde haar hoofd. ‘De eerste moord was nummer één, de moord op Janice Pembroke was nummer twee en die op Steve Canney was nummer drie. Dat kan geen toeval zijn.’

‘Je moet echt even kijken of Steve Canney en Janice Pembroke Zodiac-horloges omhadden,’ zei King met een dringende klank in zijn stem.

Williams pakte zijn mobieltje en belde de ouders van Steve en Janice. Toen hij klaar was, had hij een wat verwarde blik in zijn ogen. ‘Het waren geen van beide Zodiacs. Het horloge dat Janice omhad, was van haarzelf, maar de vader van Steve zei dat zijn zoon geen horloge had.’

King fronste zijn wenkbrauwen. ‘Het horloge dat Steve om zijn pols had, was dus geen Zodiac-horloge, maar het is hem misschien wél omgedaan door de moordenaar, net zoals dat waarschijnlijk bij de eerste moord het geval was. Voor zover ik me kan herinneren heeft de Zodiac-moordenaar ook een vriend stelletje vermoord. De meeste of misschien zelfs wel alle moorden die hij heeft gepleegd, vonden plaats bij open water of plekken die naar water waren genoemd.’

‘Het klif waarop Steve en Janice zijn vermoord, keek uit op Cardinal Lake,’ gaf Williams met duidelijke tegenzin toe.

‘En de onbekende vrouw lag niet ver van het meer,’ zei Michelle. ‘Je hoeft daar alleen maar even de heuvel over te steken om bij een baai te komen.’

‘Als ik jou was, Todd,’ zei King, ‘zou ik maar eens werk maken van de connectie met de Zodiac-moorden. De moordenaar moet dat horloge toch ergens vandaan hebben gehaald. En laat het horloge dat Canney omhad ook maar eens controleren. Daar zou ook wel eens iets merkwaardigs mee aan de hand kunnen zijn.’

Williams zat met gefronste wenkbrauwen naar zijn handen te turen. ‘Wat is er?’ vroeg Michelle.

‘We hebben een hondenhalsband op de vloer van Canneys auto gevonden. We gingen ervan uit dat die van Canney was, maar zijn vader vertelde me net dat ze geen hond hebben.’

‘Zou die van de familie Pembroke geweest kunnen zijn?’ vroeg King, maar Williams schudde zijn hoofd.

Ze zaten daar allemaal over te denken toen de telefoon van het kantoor ging. King liep de kamer in om op te nemen en kwam terug met een verheugde uitdrukking op zijn gezicht. ‘Dat was Harry Carrick, een gepensioneerd rechter van het hooggerechts-hof van Virginia die zich heeft gevestigd als plattelandsadvocaat. Hij heeft een cliënt die van een paar ernstige misdrijven wordt beschuldigd en hij heeft onze hulp nodig. Hij zei er niet bij om wie of wat het gaat.’

Williams stond op en schraapte zijn keel. ‘Mm-mm, het zal Junior Deaver wel zijn.’

‘Junior Deaver?’ vroeg King.

‘Ja. Hij heeft een paar klusjes gedaan voor de Battles. Dat valt buiten mijn jurisdictie. Hij zit op dit moment in de districtsgevangenis.’

‘Wat heeft hij gedaan?’ vroeg King.

‘Dat moet je Harry maar vragen.’ Hij liep naar de deur. ‘Ik haal de staatspolitie er ook bij. Daar hebben ze échte rechercheurs Moordzaken.’

‘Misschien moet je er ook maar eens over denken om de FBI erbij te halen,’ zei Michelle. ‘Als dit een seriemoordenaar is, kan het VICAP een profiel van hem maken.’ Die afkorting stond voor Violent Criminal Apprehension Program, het Programma voor de Arrestatie van Gewelddadige Criminelen.

‘Ik had nooit gedacht dat ik in Wrightsburg nog eens een VICAP-formulier zou moeten invullen.’

‘Ze hebben de procedure inmiddels heel wat eenvoudiger gemaakt,’ zei Michelle behulpzaam.

Nadat de sheriff was vertrokken, keek Michelle King eens aan. ‘Ik heb met hem te doen.’

‘We zullen hem zo veel mogelijk helpen.’

Ze leunde achterover. ‘Wie zijn Junior Deaver en de Battles?’

‘Junior is iemand die hier al zijn hele leven woont, maar dan wel aan de zelfkant. De Battles zijn heel anders. Ze zijn de rijkste familie in de wijde omtrek en zijn precies wat je van een goede, oude familie uit het zuiden van de Verenigde Staten zou verwachten.’

‘Wat wil je daar precies mee zeggen?’

‘Nou, dat ze, eh... charmant zijn, en grillig, en... je weet wel, een beetje excentriek.’

‘Gestoord dus?’

‘Nou...’

‘Elke familie is gestoord,’ zei Michelle. ‘Maar de ene familie laat dat wat duidelijker merken dan de andere.’

‘Ik denk dat je tot de conclusie zult komen dat de Battles in dat opzicht helemaal boven aan het klassement staan.’

•7•

Harry Lee Carrick woonde op een groot landgoed aan de oostelijke rand van Wrightsburg. Terwijl ze naar hem toe reden, bracht King Michelle op de hoogte van de achtergrond van deze tot advocaat geworden magistraat.

‘Hij is hier jaren geleden gevestigd geweest als advocaat. Daarna is hij rechter geworden bij de plaatselijke rechtbank, en vervolgens heeft hij twintig jaar als rechter bij het Hooggerechtshof gewerkt. Hij heeft me zelfs nog ingezworen als lid van de balie van Virginia. Zijn familie woont hier al driehonderd jaar. Hij is zelfs nog verre familie van generaal Robert E. Lee, de opperbevelhebber van de zuidelijke troepen tijdens de Burgeroorlog. Hij is nu in de zeventig, maar scherper van geest dan ooit. Nadat hij afscheid had genomen van de rechtbank is hij teruggekeerd naar Wrightsburg en heeft hij zich gevestigd op het landgoed van zijn familie.’ ‘Je zei dat Junior Deaver iemand van de zelfkant is?’

‘Laten we het er maar op houden dat hij zo nu en dan de wet heeft overtreden. Maar op een gegeven moment heeft hij schoon schip gemaakt en hij heeft al heel lang niet meer voor problemen gezorgd.’

‘Tot nu toe dan, zo te horen.’

Ze reden langs een paar smeedijzeren hekken met de letter ‘C’ erop.

Michelle keek naar het fraaie landgoed. ‘Mooi, hoor.’

‘Harry heeft niet slecht geboerd en hij komt uit een rijke familie.’

‘Getrouwd?’

‘Zijn vrouw is jong gestorven. Hij is nooit hertrouwd en heeft geen kinderen. Voor zover ik weet, is hij de laatste telg uit het geslacht Carrick.’

Tussen de hoge bomen door vingen ze een glimp op van een statig pand met witte zuilen ervoor. King maakte echter een bocht de andere kant op, reed een smal gravelweggetje op en bracht de wagen tot stilstand voor een klein huisje van witgeschilderd hout.

‘Wat is dit?’ vroeg Michelle.

‘Het luxeueze hoofdkantoor van de weledelgestrenge heer Harry Lee Carrick.’

Ze klopten aan en een prettig klinkende stem riep: ‘Kom maar binnen.’

De man stond op van zijn grote houten bureau en stak zijn hand uit. Harry Carrick was een slanke man van bijna een meter tachtig lang, met fraai zilverkleurig haar en een gebruinde huid. Hij ging gekleed in een sportieve grijze pantalon, een blauwe blazer, een wit overhemd en een witte das met rode strepen. Zijn ogen waren heel lichtblauw, en Michelle vond dat ze een prettig soort ondeugendheid uitstraalden. Zijn dichte wenkbrouwen hadden dezelfde kleur als zijn haar. Hij had een ferme handdruk en zijn melodieuze zuidelijke accent was zo zacht en soepel dat het je hetzelfde gevoel gaf als drie vingers van je meest geliefde drankje en een luie stoel om daarvan te genieten. Zijn energie en uitstraling waren die van een man die minstens twintig jaar jonger was. Kortom, hij was de Hollywood-versie van hoe een rechter eruit hoort te zien.

‘Ik begon me al af te vragen wanneer Sean nou eindelijk eens met je zou langskomen,’ zei Harry tegen Michelle, ‘en dus voelde ik me verplicht om zelf het initiatief te nemen.’

Hij ging hen voor naar een paar stoelen in een hoek van het kamertje. Het grootste deel van de wanden werd in beslag genomen door stevige boekenkasten. Het meubilair was zo te zien antiek en was duidelijk intensief gebruikt. Sigarenrook dreef in stapelwolkes door de lucht en op een tafeltje zag Michelle een oude Remington-typemachine, al stonden er op het van prachtig houtsnijwerk voorziene bureau ook een pc en een laserprinter.

‘Ik ben volledig gecapituleerd voor de efficiënte voorzieningen van de moderne tijd,’ zei Harry, die haar had zien rondkijken. ‘Ik

heb de computer tot het allerlaatste moment weten te weerstaan, maar toen dat echt niet meer vol te houden was, heb ik me er ook uit alle macht op gestort. De Remington bewaar ik voor brieven aan bepaalde oude vrienden, die het een grove schande zouden vinden om een briefje te ontvangen dat niet met een echte typemachine op van een monogram voorzien briefpapier is getypt. Eigenlijk geven ze veruit de voorkeur aan handgeschreven brieven, maar mijn handschrift wordt steeds onleesbaarder. Oud worden is afschuwelijk, maar het alternatief is nog erger. Ik zou iedereen aanraden om altijd jong en mooi te blijven, zoals jij, Michelle.’

Michelle glimlachte. Harry was inderdaad een echte heer, en nog een charmeur ook.

Voordat hij tussen hen in kwam zitten stond hij erop om thee voor hen te zetten, die hij serveerde in enigszins gehavende porseleinen kopjes met bijpassende schoteltjes.

‘Junior Deaver,’ zei King.

‘En de Battles,’ zei Harry.

‘Dat lijkt me een vreemd stel,’ merkte Michelle op.

‘Vreemder kan bijna niet,’ zei Harry instemmend. ‘Bobby Battle was briljant en keihard. Hij heeft fortuin gemaakt door zijn eigen inspanningen en denkwerk, en zijn vrouw Remmy is een geweldige dame, die trouwens al even onverzettelijk is als hij. Dat moet ook wel, als je met Bobby getrouwd bent.’

Michelle keek hem nieuwsgierig aan. ‘U zei “was”. Is Bobby Battle dan overleden?’

‘Nee, maar hij heeft kortgeleden een zware beroerte gehad, niet lang voor het incident waar Junior nu de schuld van krijgt, en het is nog onduidelijk in hoeverre hij er weer bovenop zal komen.’

‘Is dat het hele gezin: Bobby en Remmy?’ vroeg Michelle.

‘Nee, er is ook nog een zoon, Edward Lee Battle, al noemt iedereen hem Eddie. Hij is een jaar of veertig. Bobby heet voluit Robert E. Lee Battle. We zijn geen familie. Zijn achternaam is gewoon Battle, en ze hebben hem de voornamen “Robert E. Lee” gegeven, naar de opperbevelhebber van het zuidelijke leger tijdens de Burgeroorlog. Zoals je wel zult begrijpen komt dat hier in de omgeving veel voor. Ze hadden nog een zoon, Bobby junior, maar die is al als tiener aan kanker gestorven.’

‘En dan is Eddies vrouw Dorothea er ook nog. En Eddies jongere zus Savannah,’ zei King. ‘Die is net afgestudeerd, heb ik gehoord.’ ‘Eddie is een jaar of veertig, maar Savannah is net afgestudeerd?’ vroeg Michelle.

‘Nou, ze kwam als een verrassing, zou je kunnen zeggen. Remmy was al over de veertig toen Savannah geboren werd. Voor haar geboorte hebben Remmy en Bob een tijdje apart gewoond en het zag ernaar uit dat ze zouden scheiden.’

‘Wat was het probleem?’ vroeg King.

‘Remmy had hem betrapt met een andere vrouw, een hoertje. En het was niet de eerste keer ook. Bobby voelde zich sterk tot dergelijke types aangetrokken. In die tijd werd dat allemaal heel stilgehouden, natuurlijk. Ik dacht destijds echt dat dat de druppel zou zijn, maar ze hebben het uitgepraat en zijn met een schone lei opnieuw begonnen.’

‘Dat heb je soms als er een kindje op komst is,’ zei King.

‘Wonen ze allemaal onder één dak?’ vroeg Michelle.

Harry schudde zijn hoofd. ‘Bobby, Remmy en Savannah wonen in het grote huis. Eddie en Dorothea wonen daarnaast in het vroegere koetshuis. Er gaan geruchten dat Savannah weleens op zichzelf zou kunnen gaan wonen.’

‘Ik denk dat ze als ze is afgestudeerd wel een deel van haar erfenis uitbetaald zal krijgen,’ zei King.

‘En daar zit ze waarschijnlijk al jaren gretig op te wachten,’ zei Harry.

‘Ze kan zeker niet al te best met haar ouders overweg?’ vroeg Michelle.

‘Laten we het zo stellen: Bobby was als vader nauwelijks aanwezig en Remmy en zij zijn allebei sterke, onafhankelijke vrouwen, die het op maar weinig punten met elkaar eens zijn.’

‘Wat doen Eddie en Dorothea?’ vroeg Michelle.

‘Eddie is kunstenaar,’ zei Harry, ‘en daarnaast is hij iemand die zich enthousiast bezighoudt met het naspelen van scènes uit de Burgeroorlog. Dorothea heeft een eigen makelaardij en die loopt heel goed.’ Harry lachte Michelle ondeugend toe. ‘De mensen in de sociale omgeving van de familie Battle wisselen in een schrikbarend tempo van levenspartner, en zijn daarom vaak in de markt voor nieuwe en steeds luxueuzere huizen. Dat is heel goed voor

haar portemonnee, maar het zal haar soms wel zwaar vallen om niet te vergeten wie ook weer bij wie hoort.’

‘Het klinkt een beetje als *Peyton Place*,’ zei Michelle.

‘O, *Peyton Place* hebben we al lang geleden achter ons gelaten,’ zei Harry.

‘En dan komen we nu bij Junior,’ voegde King daaraan toe.

Harry zette zijn theekopje neer en pakte een dossiermap van zijn bureau. ‘Junior was bezig met een verbouwing voor de Battles, en wel in het bijkamertje naast Remmy’s slaapkamer, waar ze haar kleren bewaart. Hij is goed. Hij heeft ook weleens een klusje voor mij gedaan, en voor een heleboel andere mensen hier in de omgeving.’

‘En het misdrijf waarvan hij wordt beschuldigd?’ vroeg King.

‘Diefstal. Er zat een verborgen kast in dat kamertje, waar ze haar sieraden, contant geld en andere waardevolle spullen bewaarde. Die is opengebroken en leeggehaald. En de geheime la in Bobby’s kledingkast is eveneens opengebroken. Al met al was het iets van tweehonderdduizend dollar, heb ik begrepen, en helaas zat Remmy’s trouwring er ook bij.’ Terwijl hij naar het dossier tuurde, voegde Harry daaraan toe: ‘En niets is zo gevaarlijk als een vrouw die van haar trouwring is beroofd.’

‘Wordt Junior verdacht omdat hij daar aan het werk was?’ vroeg Michelle.

‘Nou, er is wel enig bewijs dat tegen hem pleit.’

‘Zoals?’ vroeg King.

Harry telde de punten een voor een af op zijn vingers. ‘De inbreker is het huis binnengedrongen door een raam op de tweede verdieping. Het raam is geforceerd en de koevoet waarmee dat is gedaan, heeft een afdruk achtergelaten in het hout, plus een stukje metaal dat bleek te passen in een koevoet die het eigendom was van Junior. Junior heeft ook een ladder die hoog genoeg is om bij dat raam te komen. Bovendien zijn er glassplinters aangetroffen in zijn broekomslagen. Ze kunnen niet aantonen dat die afkomstig zijn uit het venster in het huis van de familie Battle, maar het is wel getint glas van precies dezelfde kleur.’

‘Je zei net dat het raam was geforceerd,’ zei King. ‘Waar komt dat glas dan vandaan?’

‘Een deel van de ruit is gebroken toen het venster werd gefor-

ceerd. Ik neem aan dat de theorie luidt dat die scherven in zijn broekomslagen terecht zijn gekomen toen hij door de opening kroop. Verder zijn er op de hardhouten vloer van Remmy's slaapkamer nog schoenafdrukken aangetroffen die overeenkomen met de zolen van een paar schoenen dat bij Junior thuis is aangetroffen. Er is wat bouw materiaal gevonden op de vloer van Remmy's kledingkast. Cement en zaagsel. Precies wat Junior als bouwvakker allemaal aan zijn schoenen gehad zou kunnen hebben. Er is ook wat aarde gevonden die van hetzelfde soort blijkt te zijn als de aarde rondom Juniors huis. Soortgelijk bewijsmateriaal is aangetroffen in Bobby's slaapkamer en kledingkast.'

'Dus ze hadden aparte slaapkamers?' vroeg Michelle.

Harry trok één enkele dichte wenkbrauw op. 'Inderdaad, en dat is ongetwijfeld iets wat Remmy liever privé had willen houden.'

'Dat is allemaal belastend, maar het vormt geen direct bewijs,' zei King.

'Nou, er is nog een bewijsstuk, of liever gezegd, er zijn er twee: een handschoenafdruk en een vingerafdruk, die allebei overeenkomen met die van Junior.'

'Een handschoenafdruk?' vroeg Michelle.

'Het was een leren handschoen,' zei Harry, 'en leer heeft een duidelijk lijnenpatroon, net als een vingerafdruk. Schijnt het.'

'Maar als hij handschoenen aanhad, hoe heeft hij dan een vingerafdruk kunnen achterlaten?' vroeg King.

'Waarschijnlijk zat er een gat in een van de vingers. En Junior heeft zo'n handschoen in huis.'

King staarde Harry aan. 'Wat heeft Junior daarover te zeggen?'

'Junior houdt bij hoog en bij laag vol dat hij onschuldig is. Hij heeft laat doorgewerkt in een huis dat hij aan het bouwen is in Albemarle County, in zijn eentje. Hij heeft niemand gezien en niemand heeft hem gezien. Dus naar een alibi kan hij fluiten.'

'Wanneer is de inbraak ontdekt?' vroeg King.

'Remmy heeft het rond vijven 's ochtends opgemerkt, toen ze terugkwam uit het ziekenhuis. Ze was de vorige ochtend om een uur of acht nog in haar slaapkamer geweest en er zijn mensen tot elf uur 's avonds in huis geweest, dus het misdrijf heeft vermoedelijk tussen twaalf en vier uur 's nachts plaatsgevonden.'

'En dat valt dus duidelijk binnen de uren waarop Junior volgens

zijn eigen verklaring alleen in dat huis aan het werk is geweest.’
‘En toch,’ zei Michelle, ‘denkt u dat hij onschuldig is? Ondanks al dat bewijsmateriaal?’

Harry keek haar recht in de ogen. ‘Ik heb wel eerder mensen verdedigd die schuldig waren; dat hoort nou eenmaal bij dit beroep. Als rechter heb ik soms schuldigen vrijuit zien gaan en onschuldigen achter slot en grendel zien verdwijnen, en in de meeste gevallen kon ik daar helemaal niets tegen doen. Maar in het geval van Junior ben ik er volkomen van overtuigd dat hij dit misdrijf niet heeft gepleegd, en wel om een eenvoudige reden: die kerel heeft net zo weinig idee wat hij moet beginnen met honderdduizend dollar in contanten, effecten aan toonder en juwelen als ik zou weten hoe ik me in een vrouwen vier met stuurman naar een olympische medaille moest roeien.’

Michelle keek verbaasd op, want in haar studietijd was dat precies wat zij wél had gedaan.

‘Ja, meid,’ zei Harry verontschuldigend. ‘Ik heb je even nagetrokken. Ik hoop dat je dat niet erg vindt.’ Hij gaf haar een zacht klopje op haar hand en ging verder: ‘Dat Junior een incompetent dief is, staat wel vast. Om maar eens iets te noemen: jaren geleden heeft hij een paar accu’s uit een plaatselijke garage gestolen. Maar toen hij naar dezelfde garage ging om zijn eigen auto te laten repareren, liet hij diezelfde accu’s in de achterbak staan. Die blunder heeft hem zes maanden cel gekost en toont duidelijk aan dat hij een heel onhandige boef is.’

‘Nou, misschien is hij in de loop der jaren beter geworden,’ zei King. ‘Hij heeft nog nooit zo goed geboerd als tegenwoordig met de aannemerij. Zijn vrouw verdient ook goed. Ze zijn een nieuw huis aan het bouwen. Waarom zou hij bij de familie Battle inbreken?’

‘Misschien had hij wat extra geld nodig voor dat nieuwe huis, maar als hij het niet heeft gedaan, dan doet iemand flink zijn best om hem te laten opdraaien voor iets wat hij niet heeft gedaan,’ zei King. ‘En waarom zou iemand die moeite nemen?’

Op die vraag was Harry duidelijk voorbereid. ‘Junior was daar met een klus bezig, dus hij zou onmiddellijk verdacht worden. De dader zou zijn gereedschap, schoenen, broek en handschoenen uit zijn woonwagen hebben kunnen halen. Dat ding staat op een heel afgelegen plek en vaak is er niemand thuis.’ Na een korte stilte

voegde hij daaraan toe: ‘Maar die vingerafdruk zit me niet lekker. Er is veel ervaring voor nodig om zoiets na te maken.’

‘Hoe ziet zijn gezin eruit?’ vroeg Michelle.

‘Drie kinderen. De oudste is een jaar of twaalf. Hij is getrouwd met Lulu Oxley.’

‘Lulu Oxley?’ vroeg Michelle.

‘De manager van een nachtclub die Aphrodisiac heet. Ze heeft me verteld dat ze tegenwoordig mede-eigenaar is.’

‘Dat meent u niet,’ zei Michelle. ‘De Aphrodisiac heet die?’

‘Ik heb gehoord dat het er binnen eigenlijk heel mooi is – je weet wel, niet alleen maar een ordinaire bar met topless danseressen,’ zei Harry snel. ‘Al ben ik er natuurlijk nooit geweest.’

‘Dat is zo,’ zei King.

Michelle keek hem eens aan. ‘Ga me nou alsjeblieft niet vertellen dat jij daar wél bent geweest.’

Hij aarzelde, keek nogal ongemakkelijk en zei toen: ‘Eén keertje maar. Een vrijgezellenfeestje, voor een vriend.’

‘Ja ja,’ zei Michelle.

King ging op het puntje van zijn stoel zitten en leunde naar voren. ‘Goed, misschien was Junior niet het brein achter deze inbraak, maar als dat nou iemand anders is geweest, iemand die wist dat Junior het huis van de familie Battle in en uit kon lopen en die hem heeft gevraagd die inbraak te plegen? Het bewijsmateriaal is behoorlijk belastend, Harry.’

Harry liet zich niet uit het veld slaan. ‘Er is inderdaad een hoop bewijsmateriaal dat tegen hem pleit. Veel te veel zelfs!’

‘Goed, wat wil je ons laten doen?’

‘Ik wil dat jullie met Junior gaan praten, luisteren naar wat hij te zeggen heeft en ook eens bij de familie Battle langsgaan.’

‘Goed, maar stel nou dat we alles natrekken en dat het allemaal blijkt te kloppen?’

‘Dan ga ik weleens met Junior praten. Als hij dan nog steeds volhoudt dat hij onschuldig is, heb ik geen andere keus dan hem dat voor de rechter te laten verklaren. Maar als het OM een deal voorstelt waarbij hij strafvermindering krijgt als hij schuld bekent, dan zal ik het er wel met hem over hebben. Hij heeft al eerder in de gevangenis gezeten en hij heeft helemaal geen zin om dat nog eens te moeten doormaken.’

Hij overhandigde King een dossier met alle gegevens. De twee mannen drukten elkaar de hand en daarna draaide Harry zich naar Michelle en pakte haar hand vast. ‘En ik moet zeggen dat het me elke prijs die jullie maar kunnen rekenen meer dan waard was om eindelijk deze charmante jonge vrouw eens te ontmoeten.’

‘Straks ga ik nog blozen, Harry.’

‘Dat beschouw ik als een groot compliment.’

Toen ze naar buiten liepen, zei Michelle: ‘Wat een aardige man.’

‘Mooi, want deze ontmoeting zou weleens het enige kunnen zijn wat al dit gedoe gaat opleveren.’

Zijn mobieltje begon te piepen.

Even later verbrak hij de verbinding.

‘Dat was Todd,’ zei hij. ‘Kom mee.’

‘Waarnaartoe?’ vroeg Michelle.

‘Een heel leuke club die “het lijkenhuis” heet.’

• 8 •

De lichtblauwe Volkswagen uit 1969 reed met pruttelende motor over een van de wegen naar het centrum van Wrightsburg. De man aan het stuur had een spijkerbroek, een wit overhemd en een paar lage schoenen aan, en had bovendien ook nog eens een honkbalpetje diep over zijn voorhoofd getrokken en een donkere zonnebril opgezet. Eigenlijk wist hij best dat dat waarschijnlijk helemaal niet nodig was. De meeste mensen waren zo in zichzelf verdiept dat ze geen zinnig woord wisten te zeggen over het uiterlijk van iemand die ze nog geen tien seconden geleden hadden gezien.

Op de andere rijbaan kwam hem een Lexus cabrio tegemoet. Terwijl Sean King en Michelle Maxwell langs hem heen reden op weg naar het lijkenhuis, keurde de man hun geen blik waardig. Hij bleef rustig doorrijden in het oude Volkswagentje, dat al meer dan driehonderdduizend kilometer op de teller had staan. Het was kanariegeel van de lopende band gekomen en sinds het gestolen was, had het vele verschillende kleuren gehad en minstens tien

verschillende nummerborden. In de loop van al die gedaanteverwisselingen was het chassisnummer ook nog eens heel deskundig veranderd. Net als een geweer waarvan het registratienummer is weggeveild, was de wagen daardoor nauwelijks meer te traceren. Geweldig vond hij dat.

Tijdens zijn orgiën van bloedvergieten, waarbij hij al moordend van de ene oeaankust naar de andere was gereden en waarvoor hij uiteindelijk ter dood veroordeeld en geëxecuteerd was, had de beruchte seriemoordenaar Theodore ‘Ted’ Bundy eveneens een voorliefde voor Volkswagen Kevers ontwikkeld. Hij had het naderhand vaak gehad over de hoeveelheid lading die hij in het wagentje kon vervoeren als hij de achterbank eruit had gehaald, en met het woord ‘lading’ bedoelde hij dan levende vrouwen. Hij was ook zeer lovend geweest over het ongelooflijk lage benzineverbruik. Op één tank kon hij een complete slachtpartij aanrichten en ervandoor gaan.

De man sloeg rechts af en bracht de wagen tot stilstand op het parkeerterrein van het chique overdekte winkelcentrum waar de meeste inwoners van het kleine, maar zeer welvarende Wrightsburg hun boodschappen deden. Er werd wel gezegd dat Bundy en andere seriemoordenaars van zijn slag vierentwintig uur per etmaal bezig waren met het beramen van hun volgende moord. Voor mensen zoals zij moest dat niet moeilijk zijn. Bundy had naar verluidt een IQ van meer dan 120 gehad en de man aan het stuur van de Volkswagen had een IQ van boven de 160. Hij was lid van Mensa, elke zondag wist hij het cryptogram in de *New York Times* met verbazingwekkend weinig moeite op te lossen, en in sommige quizprogramma’s zou hij zonder veel moeite een fortuin kunnen verdienen.

Om passende slachtoffers te vinden hoefde je echter geen genie te zijn. Ze waren overal, en om redenen die voor veel mensen niet voor de hand lagen maar die voor hem glashelder waren, was dat tegenwoordig nog een heel stuk makkelijker dan in de tijd van Bundy.

Hij keek toe hoe het bejaarde echtpaar moeizaam de supermarkt uit sjokte en voorzichtig in hun Mercedes stationcar ging zitten. Hij noteerde het nummerbord. Dat zou hij later intikken op internet om hun adres te achterhalen. Ze deden zelf hun boodschap-

pen, dus waarschijnlijk hadden ze geen inwonende hulp en geen kinderen in de nabije omgeving. Het was een betrekkelijk nieuwe auto, dus ze waren niet afhankelijk van de bijstand. De man had een petje op met het logo van de plaatselijke countryclub. Dat was een andere potentiële goudmijn aan informatie waar hij later misschien nog gebruik van zou maken.

Hij leunde achterover en wachtte geduldig op de volgende. Er zouden zeker nog meer mogelijke doelwitten uit dit drukke winkelcentrum komen. Hij kon hier alles uitkiezen wat hij maar wilde, zonder zelfs maar één keer zijn portefeuille te hoeven trekken.

Een paar minuten later kwam een aantrekkelijke vrouw van in de dertig met een grote tas in de hand een drogisterij uit. Zijn moordantennes begonnen te trillen van belangstelling en met zijn blik bleef hij haar aandachtig volgen. De vrouw bleef staan bij de geldautomaat naast de drogisterij, nam wat geld op en deed toen iets wat als een doodzonde voor de nieuwe eeuw bekend had moeten staan: ze gooide het bonnetje in de prullenbak. Daarna stapte ze in een felrode Chrysler Sebring cabrio met een nummerbord waarvoor ze flink veel extra had moeten betalen. Het bestond alleen maar uit de letters DEH JD.

Die eerste drie zouden haar initialen wel zijn, en JD stond natuurlijk voor 'Juris Doctor', oftewel doctor in de rechten. Haar kleding maakte duidelijk dat ze veel waarde hechtte aan een goedverzorgd uiterlijk. Haar armen, gezicht en benen waren diep gebruind. Als ze als advocaat werkte, was ze waarschijnlijk net terug van vakantie, en anders was ze de afgelopen winter regelmatig onder de zonnebank geweest. Ze zag er heel fit uit. Vooral haar kuiten waren goed ontwikkeld. Waarschijnlijk ging ze regelmatig sporten, en misschien zelfs wel joggen in het bos hier in de omgeving. Toen ze de auto instapte, waren zijn ogen strak gericht op het gouden kettinkje dat hij om haar linkerenkel zag hangen. Intrigerend vond hij dat.

Ze had een bumpersticker van de Amerikaanse Orde van Advocaten die van dit jaar was, dus de kans was groot dat ze op dit moment inderdaad werkzaam was als advocaat. En ze was single, want ze droeg geen trouwring. Naast de bumpersticker zag hij een parkeervergunning voor een heel dure, speciaal beveiligde

woonwijk drie kilometer verderop. Hij knikte goedkeurend. Nuttig toch, die bumperstickers.

Hij parkeerde, stapte de auto uit, liep naar de prullenbak en terwijl hij daar zeer nadrukkelijk iets in gooide, viste hij in dezelfde beweging het bonnetje van de geldautomaat eruit. De vrouw had echt beter moeten weten. Ze had net zo goed haar belastingaangifte erin kunnen gooien. Ze was nu naakt, volledig open voor alle onderzoek dat hij maar wilde doen.

Toen hij weer bij zijn auto was, keek hij naar de naam op de rekening: D. Hinson. Hij zou haar later wel opzoeken in het telefoonboek. Ze zou ook wel in de gouden gids staan, dus dan wist hij meteen bij welk advocatenkantoor ze werkte. Dat gaf hem twee potentiële doelwitten. De banken lieten tegenwoordig bepaalde nummers weg van de bonnetjes, omdat ze wisten dat hun klanten zo dom waren om die weg te gooien op plekken waar mensen als hij ze makkelijk konden vinden. Maar hij was niet op haar geld uit. Hij was geïnteresseerd in iets veel persoonlijkers.

Hij genoot weer van de warme zon. Wat een fijne dag was dit aan het worden! Hij liet zich een beetje achteroverzakken in zijn stoel en ging pas weer rechtop zitten toen rechts van hem een voetbalmoeder kruidenierswaren in de achterbak van haar bestelwagentje begon te laden. Dat ze een voetbalmoeder was, was niet iets wat hij zelf had geraden: ze had een T-shirt aan met het opschrift SOCCER MOM. Op de achterbank van haar auto zat een peuter en een groene bumpersticker maakte aan de wereld bekend dat de vrouw de moeder was van een leerling die dit jaar heel goede cijfers had gehaald aan de Wrightsburg Middle School.

Goed om te weten, dacht hij: een zevende- of achtstegroeper en een peuter. Hij reed naar de parkeerplek naast het bestelwagentje en ging daar zitten wachten. De vrouw bracht het karretje terug naar de voorgevel van het winkelcentrum, zodat het kind volkomen onbewaakt achterbleef.

Hij stapte uit de Volkswagen, boog zich door het open raampje van het linkerportier en lachte naar de peuter, die vrolijk teruglachte. Het was een rommeltje in het bestelwagentje, en waarschijnlijk zou het bij de vrouw thuis al even rommelig zijn. Als ze al een alarmsysteem hadden, werd dat vermoedelijk nooit aanzet. Waarschijnlijk vergaten ze ook alle deuren en ramen op slot

te doen. Volgens hem was het een wonder dat de misdaadcijfers op het platteland niet een stuk hoger lagen, met al die miljoenen idioten als zij die doof en blind door het leven struikelden.

Op de achterbank lag een algebraboek. Dat zou wel van het schoolkind zijn. Daarnaast lag een plaatjesboek, dus er was op zijn minst nog een derde kind. Die gevolgtrekking werd bevestigd door de aanwezigheid van een paar tennisschoenen met grasvlekken erop in de voetenruimte tussen de voorstoelen en de achterbank. Zo te zien behoorden ze toe aan een jongetje van een jaar of zes.

Hij keek snel even op de achterbank. Daar lag het: een aflevering van het tijdschrift *People*. Hij keek op. De vrouw had het boodschappenwagentje weer in de rij geduwd en stond nu te praten met iemand die net de winkel uit was gekomen. Hij stak zijn arm in de auto en trok het tijdschrift naar zich toe. Op het etiket stonden haar naam en adres. Haar telefoonnummer had hij al, want ze was zo vriendelijk geweest om dat op het TE KOOP-bordje te zetten dat ze voor een zijraampje had hangen.

Nog eens bingo. Haar autosleutels zaten nog in het startslot, en ze hingen aan een sleutelbos met nog wat andere sleutels. Hij klemde een stukje stopverf om de sleutels die het meest op huissleutels leken en maakte er snel afdrukken van. Je kwam een stuk eenvoudiger bij de mensen binnen als je niets hoefde open te breken.

En een laatste schot in de roos: haar mobiele telefoon zat nog in de handsfreeset. Hij keek op. Ze stond nog steeds druk te kleppen. Als hij had gewild, had hij het kind kunnen vermoorden, al haar boodschappen kunnen stelen en de auto in brand kunnen steken, en dat domme wijf zou niets in de gaten hebben gehad voordat de vlammen hoog oplaaiden en iemand het op een gillen zette. Snel keek hij even om zich heen. De mensen waren veel te zeer verdiept in hun eigen levens om hem op te merken.

Hij griste de telefoon weg, drukte op de knop van het hoofdscherm en zag haar mobiele nummer in beeld verschijnen. Daarna bracht hij haar telefoonboek op het beeldschermpje, pakte een digitale camera zo groot als zijn middelvinger uit zijn zak en begon foto's te maken van het ene scherm na het andere, totdat hij over alle namen en telefoonnummers beschikte die er maar in stonden. Daarna hing hij de telefoon weer terug, zwaaide even naar de peuter en ging weer in zijn eigen auto zitten.

Hij keek de lijst eens door. Hij kende nu haar naam en adres, en hij wist dat ze getrouwd was en minstens drie kinderen had. De naam bij haar e-mailadres luidde Jean en Harold Robinson. Hij beschikte inmiddels ook over haar telefoonnummer thuis, haar mobiele nummer en de namen en telefoonnummers van een heel stel anderen die belangrijk voor haar waren. En hij had afdrukken van haar huissleutels. Zij en dat leuke gezinnetje van haar zijn nu van mij.

De vrouw liep terug naar haar bestelwagen, ging aan het stuur zitten en reed weg. Hij keek toe terwijl ze met hoge snelheid het parkeerterrein af reed, zonder zich ervan bewust te zijn dat hij binnen een paar minuten een van haar intimi was geworden. Hij wuifde naar de argeloze voetbalmoeder. Als je buitengewoon veel pech hebt, zie ik je nog weleens.

Hij keek op zijn horloge: drie potentiële slachtoffers in nog geen twintig minuten. Hij ademde de frisse lucht van het welvarende Wrightsburg in, een stadje waar binnen zeer korte tijd drie moorden waren gepleegd.

En hij was nog maar net begonnen.

•9•

Het mortuarium van Wrightsburg was gevestigd aan een stille, met bomen omzoomde straat ongeveer drie kilometer van het centrum. Het was ondergebracht in een deel van een klein, uit baksteen en glas opgetrokken gebouw zonder verdiepingen, met een routinematig aangelegde tuin eromheen, die na al de regen van de afgelopen tijd volop in bloei stond. Het had bijna elk soort bedrijf kunnen huisvesten. Toevallige voorbijgangers zouden zeker niet in de gaten hebben dat dit een plek was waar lijken heen werden gebracht om opengesneden en onderzocht te worden, zodat kon worden vastgesteld waaraan ze waren overleden. Op de parkeerplaats vlak naast het lijkenhuis stond een bordje waarop te lezen viel dat dokter Sylvia Diaz hier ook praktijk hield als huisarts.

Kings Lexus draaide het parkeerterrein op en Michelle en hij stap-

ten uit. Een ogenblik later kwam er een politiewagen naast hen tot stilstand, en weer even later hees Todd Williams daar moeizaam zijn grote lijf uit. Hij keek bepaald niet vrolijk terwijl hij zijn overhemd in zijn broek propte en zijn pistool recht hing.

‘Laten we maar zorgen dat we dit snel achter de rug hebben,’ gromde hij voordat hij voor hen uit het gebouw binnenstormde.

‘Wat is er met hem aan de hand?’ vroeg Michelle.

‘Volgens mij houdt hij er niet van om naar lijken te kijken.’

Bij de balie vroegen ze naar Sylvia Diaz. De receptioniste belde en even later verscheen er een slanke man met een bril op. Hij was eind twintig of begin dertig, had een sikje en ging gekleed in een witte jas en een witte broek. Hij stelde zich voor als Kyle Montgomery, de assistent van Sylvia.

‘Ze is bijna klaar,’ zei hij met vlakke stem, al werden zijn ogen wel wat groter toen hij Michelle zag. ‘Ze zei dat ik u vast naar haar kamer moest brengen.’

‘Hoe lang werkt u hier al?’ vroeg King.

Kyle keek hem argwanend aan. ‘Wat maakt dat nou uit?’

‘Gewoon een vraag.’

‘Ik ben nogal op mijn privacy gesteld,’ zei Kyle.

‘Volgens mij heb je aan de universiteit van Virginia gestudeerd,’ zei Michelle. ‘Wat een geweldige opleiding is dat.’ En terwijl ze hem vriendelijk toelachte, ging ze wat dichterbij hem staan. King keek geamuseerd toe hoe zijn partner haar vrouwelijke charmes in de strijd wierp om wat informatie uit Kyle los te krijgen. Ze gebruikte die tactiek niet vaak, maar King wist dat die heel effectief kon zijn. Kyle had waarschijnlijk niets belangrijks te onthullen, maar het kon nooit kwaad om over iedereen die bij een onderzoek betrokken was wat informatie te hebben.

Kyle lachte terug en richtte al zijn aandacht op de mooie vrouw die hem zo vriendelijk toesprak. ‘Ik was een van de besten van mijn jaar,’ zei hij gewichtig. ‘Ik wilde hier in de buurt blijven, en dus heb ik een paar jaar in het academisch ziekenhuis gewerkt en mijn diploma pathologische anatomie gehaald. Maar ik ben ontslagen bij een oncologiepraktijk en de rekeningen bleven maar binnenkomen. Toen kwam deze baan vrij, en voilà, daar ben ik dan: een mortuariumassistent. Dank u wel, God,’ voegde hij er sarcastisch aan toe.

‘Je moet een heel speciaal soort mens zijn om dit soort werk te kunnen doen,’ zei Michelle.

‘Inderdaad,’ zei Kyle parmantig. ‘Maar ik ben ook de doktersassistent van de huisartsenpraktijk van dokter Diaz, hiernaast. Ze is nu een paar patiënten aan het behandelen. Ze heeft me voor beide banen tegelijk ingehuurd. Het is een beetje jongleren soms, tussen de ene baan en de andere, maar in elk geval kun je makkelijk van de ene praktijk in de andere komen. En zo heel veel sterfgevallen waarbij een lijkschouwing noodzakelijk is hebben we hier nou ook weer niet. Al zou daar nu weleens verandering in kunnen komen, hè? Het wordt ineens behoorlijk druk. Wrightsburg begint echt volwassen te worden.’ Kyle begon nu zelfs te glimlachen.

Terwijl ze achter hem aan liepen, keken Michelle, King en Williams elkaar verbaasd aan.

Sylvia’s kantoor was precies zoals Michelle het zich had voorgesteld: heel keurig en ordelijk, maar, voor zover dat in een lijkenhuis mogelijk was, ook smaakvol ingericht, met hier en daar een paar warme vrouwelijke accenten om de kille, antiseptische sfeer te verdrijven die in de rest van het gebouw zo overheersend was. Aan een kapstok naast de deur hingen een damesjas, een grote tas en een hoed. Op de vloer naast de kapstok stond een paar nette schoenen. ‘Ze is heel nauwgezet.’

Michelle keek op en zag dat Kyle haar toelachte. ‘Het kantoor in de huisartsenpraktijk ziet er al net zo uit. En de dokter houdt er niet van als we met onze gewone kleren aan de ruimte voor de lijkschouwingen binnenlopen, zelfs al is het daar beslist niet steriel. Tamelijk smerig zelfs. We hebben een kleedkamer waar we operatiekamerpakken aantrekken en chirurgische mondkapjes voor doen, maar soms denk ik dat ze zich nog liever hier al zou omkleden, zo bang is ze dat ze een of ander bewijsstuk bederft. Zonde van je leven, lijkt me.’

‘Ik vind het eigenlijk wel prettig om te horen dat er nog zulke toegewijde mensen zijn,’ zei King stijfjes.

Terwijl Kyle in de deuropening op zijn chef bleef staan wachten, keek Michelle de rest van de kamer rond. Op de plank achter Sylvia’s bureau stonden verschillende foto’s van een man alleen of samen met Sylvia. Ze pakte er een op en liet hem met een vragend gezicht aan King zien.

‘Dat is George Diaz, haar overleden man.’

‘Ze heeft zijn foto’s nog steeds in haar werkkamer staan?’

‘Ze zal wel veel van hem gehouden hebben.’

‘Hoe komt het dan dat jullie niet meer met elkaar gaan? Konden jullie niet met elkaar overweg?’ vroeg ze met een speelse ondertoon in haar stem.

‘Je bent mijn zakenpartner, niet mijn psycholoog.’

Vrijwel onmiddellijk nadat Michelle de foto had teruggezet, verscheen Sylvia in de deuropening.

‘Dank je wel, Kyle,’ zei ze kortaf.

‘Goed,’ zei de jongeman, en met een arrogante grijns op zijn gezicht liep hij weg.

‘Is die assistent van je nou een beetje vijandig of ligt dat aan ons?’ vroeg sheriff Williams.

Sylvia trok haar laboratoriumjas uit en hing die aan een haakje aan de deur. Michelle nam even de tijd om de andere vrouw goed op te nemen. Ze was iets kleiner dan gemiddeld en ging gekleed in een zwarte broek en een witlinnen bloesje. Ze droeg geen sieraden, maar dat kwam vermoedelijk vanwege haar werk. Het zou waarschijnlijk niet de bedoeling zijn dat er een ring of oorbel in de opengesneden buik van een lijk terecht kwam. Haar huid was gaaf en soepel, en er zaten wat sproeten rondom haar kaak. Haar rode haar was in een knotje gebonden, zodat haar volmaakt gevormde oren en lange slanke hals goed te zien waren. Haar voorhoofd was gefronst en ze had een verstrooide blik in haar ogen toen ze aan haar bureau ging zitten.

‘Kyle is net dertig geworden en wil hier eigenlijk niet zijn.’

‘Het zal wel niet eenvoudig zijn om vrouwen op te pikken in een bar met het openingszinnetje “Heb je soms zin om een paar leuke lijkjes te bekijken?”’ zei Michelle.

‘Ik denk dat Kyle ervan droomt om in een wereldberoemde rockband te spelen,’ zei Sylvia.

‘Net als twintig miljoen andere jongens,’ zei King. ‘Daar kan hij zich dan maar beter eens overheen zetten. Dat heb ik al gedaan toen ik zeventien was.’

Sylvia keek snel even een paar papieren door die op haar bureau lagen, ondertekende ze en sloeg de dossiermap dicht. Daarna strekte ze haar armen en geeuwde even. ‘Neem me niet kwalijk,

maar het is al een hele tijd geleden dat ik zo snel achter elkaar drie lijkschouwingen heb moeten doen, en dan heerst er ook nog eens voorjaarsgriep. Daar was ik hiernaast mee bezig.’ Vermoeid schudde ze haar hoofd. ‘Het is een beetje schizofreen. Het ene moment zit ik in de keel van een krijsend kind van zes te turen en even later snij ik iemand open om te kijken hoe hij aan zijn eind is gekomen. Vaak gaan er maanden voorbij zonder dat ik ook maar een stap in het mortuarium zet, maar de afgelopen tijd is het druk.’

‘Je moet wel een heel speciaal iemand zijn om te kunnen doen wat jij doet, Sylvia,’ zei King.

‘Ik zat niet naar een complimentje te vissen, ik vertelde gewoon hoe het hier toegaat, maar toch bedankt.’

Ze richtte haar blik op sheriff Williams, die met de minuut bleker begon te zien. Toen ze iets zei, klonk haar stem niet bepaald vriendelijk. ‘Ik hoop dat je inmiddels weer een beetje bekomen bent van de eerste lijkschouwing, Todd.’

‘Mijn hoofd wel, maar van mijn maag weet ik het nog niet zo zeker.’

‘Ik had echt gehoopt je bij de lijkschouwingen van Canney en Pembroke te zien. Meestal is het heel nuttig om degene die de leiding heeft over het onderzoek in de buurt te hebben,’ zei ze op een toon die maar al te duidelijk maakte wat ze bedoelde.

Williams keek haar aan met een smartelijke blik: ‘Dat was ik ook van plan, maar toen werd ik plotseling weggeroepen.’

‘Natuurlijk.’ Sylvia keek King en Michelle snel even aan met een blik in haar ogen die ineens een stuk harder was. ‘Hebben jullie wél een sterke maag?’

Michelle en King keken elkaar eens aan. King was degene die antwoordde: ‘Sterk genoeg.’

Sylvia keek weer naar King. ‘Todd, heb je er bezwaar tegen om de lijken te zien? Als je daar niet tegen kunt, wil ik dat er minstens één van je manschappen aanwezig is. Een jury zou het weleens vreemd kunnen vinden dat helemaal niemand van de politie de lijken in elk geval ná de lijkschouwing nog even heeft gezien.’

Er verscheen een boze blik op het gezicht van de sheriff, maar toen leek hij in een discussie met zichzelf verzeild te raken. Even later haalde hij zijn schouders op. ‘Ach, wat maakt het ook uit? Laten we dan maar gaan kijken.’

David Baldacci

Geniaal geheim

A.W. Bruna Uitgevers

Van dezelfde auteur

Het recht van de macht	Verlos ons van het kwaad
Op eigen gezag	Recheloos
Duister lot	De zesde man
Vuil spel	Die zomer
Onder druk	De provocatie
In het hart	Onschuldig
Nachtreizigers	Vergeeten
De laatste man	De aanslag
Onbewaakt ogenblik	King & Maxwell
De samenzwering	Doelwit
Het uur van de zonde	De ontsnapping
De verzamelaars	De voltooiing
De verraders	De geheugenman
Niets dan de waarheid	De schuldigen
De rechtvaardigen	De laatste mijl
Familieverraad	De Waker
In het geheim	Niemandland

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken, volg @AWBruna op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina: [Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

Oorspronkelijke titel

Simple Genius

© 2006 by Columbus Rose, Ltd.

All rights reserved.

Published by arrangement with Lennart Sane Agency AB.

Vertaling

Rogier van Kappel

Omslagbeeld

© Mark Owen/Trevillion Images

Omslagontwerp

Studio Jan de Boer

© 2017 A.W. Bruna Uitgevers, Amsterdam

ISBN 978 94 005 0791 3

NUR 332

Behoudens of krachtens de in de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voorzover het maken van reprografische veelevoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan de Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

• 1 •

Er zijn vier algemeen erkende manieren om het tijdelijke met het eeuwige te verwisselen: je kunt een natuurlijke dood sterven, bijvoorbeeld door een dodelijke ziekte te krijgen; je kunt verongelukken; je kunt worden vermoord en je kunt de hand aan jezelf slaan. Het maakt wat dat betreft niet uit of je in Los Angeles, Denver of Richmond woont, al verschilt de kans dat je op een bepaalde manier aan je einde komt natuurlijk van plaats tot plaats. Als je in Washington D.C. woont, is er echter nog een vijfde manier om de pijp uit te gaan: je kunt daar ook een politieke dood sterven. Die kan je vanuit vele hoeken overvallen: door een zwempartijtje met een wulpse stoeipoes met wie je niet getrouwd bent bijvoorbeeld, en dan vooral als die plaatsvindt in het bassin van een fontein ergens midden in de stad; of door grote zakken geld in je broekzakken te proppen terwijl degene die je zojuist al dat geld heeft betaald van de FBI is; of door te proberen een mislukte inbraak in de doofpot te stoppen als je zelf toevallig in het Witte Huis woont. En zo'n dood komt heel wat sneller dan een echte dood. Het politieke kadaver wordt razendsnel vergeten om ruimte te maken voor verse lijken, die vaak net op tijd arriveren om de voorpagina's te halen.

Ergens in de Amerikaanse hoofdstad beende Michelle Maxwell op dat moment driftig over het trottoir, maar omdat zij geen politica was, vormde die vijfde mogelijkheid voor haar geen optie. Eigenlijk dacht ze nu ook helemaal niet aan de dood. Ze was er alleen maar op gericht om zoveel te drinken dat ze de volgende ochtend wakker zou worden terwijl er een groot stuk van haar geheugen was gewist. Dat probeerde ze nu al een tijdje, maar verdomd als het niet waar was, toch werd ze de volgende dag telkens weer wakker met een volledig intact verleden. Michelle hoopte dat dat vanavond anders zou gaan. Er was veel wat ze wilde vergeten, wat ze wel vergeten moest.

Michelle zag het knipperende neonlicht – dat een treffende weerspiegeling vormde van de gestaag wegwijnende energie van de achterbuurt waarin ze zich nu bevond – duwde de met kogelgaten doorzeefde deur van de bar open en liep naar binnen. Het eerste wat tot haar doordrong, was de rook. Een deel daarvan was afkomstig van sigaretten, maar de andere aroma's rezen op van stoffen die de Amerikaanse narcoticabrigade DEA volop werkgelegenheid verschafte. Ze liet haar blik over de mensenmassa gaan die zich voor de tapkast verdrong om een drankje te bestellen. Het zag er hier niet anders uit dan in de talloze andere bars waar ze al was geweest. Een paar mannen hadden hun hand onder de rok

of in het bloesje van een meisje, en de handen van sommige dames verdwenen diep in de achterzak van de heer, om zo zelf ook eens een bil te voelen.

Oor- en breinverdovende muziek die een heel leger KNO-artsen over een paar jaar een hoop lucratieve klanten zou opleveren, walste over alle andere geluiden heen. Terwijl de glazen en flessen tinkelden, stonden de dames verwoed heen en weer te wiegen en ze hielden daar alleen zo nu en dan mee op om te proberen hun man ook de dansvloer op te trekken. Een paar slechtgehumeerde serveersters balanceerden zorgvuldig met een overvol dienblad terwijl ze er voortdurend maar al te duidelijk op voorbereid waren om iedereen die het lef had om in hun kont te knippen een dreun te verkopen.

Toen Michelle even in de deuropening bleef staan, richtte de menigte als één man haar aandacht op de enige blanke die zich hier ooit binnen had gewaagd en Michelle beantwoordde dat met zo'n uitdagende blik dat alle aanwezigen snel hun aandacht weer op hun drankje richtten of verder gingen met hun gesprek. Voorlopig in elk geval. Dat kon echter snel veranderen, want Michelle Maxwell was een lange, zich soepel bewegende en zeer aantrekkelijke vrouw. Wat al die mensen zich niet realiseerden, was dat ze bijna even gevaarlijk kon zijn als een zelfmoordterrorist met een bomgordel om, en dat elk voorwendsel dat ze maar kon bedenken om iemand zijn tanden uit zijn mond te schoppen haar op dit ogenblik maar al te welkom zou zijn.

Michelle vond een tafeltje achter in de hoek en wurmde zich met haar eerste drankje van die avond op het smalle bankje. Een uur en vele drankjes later voelde ze haar woede steeds heviger worden. Het leek wel of haar pupillen hard en droog werden en alles om haar heen nu een bloedrode kleur aannam. Ze gaf een seintje aan de serveerster die haar voor de laatste keer een drankje kwam brengen. Tegenwoordig was Michelle dol op bars waar het de uitbater geen donder kon schelen hoeveel alcohol je achteroversloeg of hoeveel mensen je, zodra je eenmaal de drempel over was, met je auto, pistool of vuisten naar de andere wereld zou helpen. Het monster in haar was nu helemaal volgroeid en voor het eerst in haar volwassen leven had Michelle Maxwell zichzelf niet meer onder controle.

Het enige wat ze nu nog wilde, was een doelwit voor de razernij die haar nu geheel in haar greep had.

Ze likte de laatste zoutkorrels van de rand van het lege glas, stond op en streek met een nijdig gebaar haar lange donkere haar uit haar gezicht. Ze deelde de bar op in een soort rasterwerk en speurde toen vakje voor vakje de bar af, op zoek naar de gelukkige. De Secret Service had er duizenden uren en honderdduizenden dollars aan gependeed om die techniek er bij haar in te stampen totdat dat de enige manier was waarop ze ooit nog naar iets of iemand zou kunnen kijken.

Het duurde niet lang voordat Michelle de man van haar nachtmerries had gevonden. Hij stak met kop en schouders boven alle andere aanwezigen uit. En die kop was chocoladebruin, breed, kaal en prachtig glad, met in beide dikke oorlellen een hele reeks gouden ringen. Zijn schouders waren bijna anderhalve meter breed en hij ging gekleed in een ruimvallende camouflagebroek, zwarte legerkistjes en een legergroen overhemd dat duidelijk liet zien dat zijn blote armen zwaargespierd waren, ook al stond hij daar alleen maar ontspannen een biertje te drinken terwijl hij dat grote hoofd van hem heen en weer liet wiegen op de maat van de muziek en intussen zachtjes meezong met de tekst, die niet eens te verstaan was en die hij dus uit zijn hoofd geleerd moest hebben. Precies degene die ze zocht.

Michelle stond op van achter het veilige tafeltje in de hoek, duwde een man opzij die haar voor de voeten liep en stapte naar deze levende berg toe. Hoewel Michelle lang van stuk was, moest ze op haar tenen gaan staan om hem op zijn schouder te tikken. Het voelde aan alsof ze op een blok graniet klopte. Deze was heel geschikt. Het was alsof elke boosaardige impuls die ooit maar bij haar was opgekomen, elke abnormale droom die ze ooit had gehad, elke verknipte fantasie die ze ooit diep in haar innerlijk had weggeduwd nu op spectaculaire wijze naar boven kwam. Vanavond ging Michelle iemand vermoorden, en wel deze man hier.

Toen hij zich omdraaide, nam hij haar aandachtig op, haalde zijn sigaret uit zijn mond en nam een slok bier. Zijn hand was zo groot dat de pul nauwelijks te zien was.

Formaat maakte wel degelijk iets uit, hield ze zichzelf voor.

‘Wat is er aan de hand, schat?’ zei hij, en hij blies achteloos een paar rookkringetjes naar het plafond.

Dat had je nou niet moeten zeggen, schat. Ze moest zich echt uitrekken om erbij te komen, maar haar voet raakte zijn kin, zodat hij struikelend achteroverviel en twee andere mannen in zijn val meesleurde. Zijn kin was zo hard dat er een felle pijnscheut door Michelles been ging, van haar tenen tot aan haar bekken. Het gaf haar een goed gevoel om pijn te hebben. Maar het zou haar nog een veel beter gevoel geven om die pijn aan iemand anders door te geven.

Hij smeed de pul naar haar toe, en miste. Maar zij miste niet toen ze hem een felle trap in zijn maag gaf. Hij klapte dubbel toen alle lucht uit zijn maag werd geperst. Ze had haar schoen zelfs even tegen zijn ribben voelen stoten. Daarna gaf Michelle de reus een gemene schop tegen zijn hoofd, met zo’n kracht dat ze zelfs over de apocalyptische muziek heen zijn nekwervels nog hoorde kraken. Met zijn hand tegen zijn bebloede hoofd gedrukt en een paniekerige blik in zijn wijd opengesperde ogen deed hij struikelend een paar stappen naar achteren.

Aandachtig keek ze naar beide zijden van zijn dikke, trillende nek. Waar zou ze hem nu eens raken? Op zijn kloppende halsader? Of op de slagader? Of een rechtse tegen zijn borstholte, zodat zijn hart op een fatale manier uit zijn ritme zou raken? En toch zag het eruit alsof de man het nu al ging opgeven.

Kom op, grote jongen. Stel me nu niet teleur. Ik ben helemaal hiernaartoe gekomen.

De menigte was teruggeweken, op één jonge vrouw na, die van de dansvloer afgerend kwam en luid de naam van haar man krijste. Ze richtte een vlezige vuist op Michelles hoofd, maar die stapte snel opzij, greep haar belagster bij de arm, draaide die op haar rug en gaf haar toen een harde duw. De dame schoot in volle vaart langs haar heen en klapte languit tegen een tafeltje, dat samen met de twee klanten die daaraan zaten omver werd gesmeten. Michelle draaide zich snel weer om zodat ze met haar vriendje kon afrekenen, dat nu dubbelgebogen en met zijn handen op zijn buik naar adem stond te happen. Maar de ruwe manier waarop Michelle met zijn meisje was omgesprongen, had zijn killersinstinct kennelijk weer tot leven gewekt, want plotseling kwam hij in volle vaart op haar af stormen. Een harde schop in zijn gezicht en een elleboogstoot in zijn ribben maakten daar echter snel een einde aan. Ze ronde het geheel af met een keurige zijwaartse trap die een flink deel van het kraakbeen in zijn linker knie losscheurde. Brullend van de pijn sloeg de man tegen de vloer. Het gevecht was nu verworpen tot een slachtpartij. Als één man deden de zwijgend toekijkende cafébezoekers een stap naar achteren. Ze konden hun ogen niet geloven.

De barkeeper had al gebeld. In horecagelegenheden als deze waren 911 en het nummer van een advocaat de enige voorgeprogrammeerde nummers op het telefoontoestel. De politie was al in aantocht. Het zag er echter niet naar uit dat ze op tijd zouden komen. De grote vent krabbelde overeind en balanceerde moeizaam op zijn ene goede been. Zijn gezicht droop van het bloed en de haat in zijn ogen sprak voor zich; het was nu doden of gedood worden.

Michelle had diezelfde blik in de ogen gezien van elke klootzak die ze ooit een flinke deuk in zijn mannelijke eigendunk had geschopt, en die lijst was indrukwekkend lang. Ze had niet altijd gewonnen, maar nog nooit verloren. De slechtste afloop was een gelijkspel geweest: één keer tegen een commando van het SEAL-team en een andere keer tegen een agressieve soldaat. De enige reden dat ze die laatste niet helemaal in elkaar had geslagen, was dat hij zo dronken en traag was geweest dat ze met hem te doen had gehad. Ze was nog nooit eerder zelf een gevecht begonnen. Meestal raakte ze erin verzeild doordat de een of andere achterlijke halvezool haar probeerde te versieren en daarbij geen acht sloeg op de toch niet bijster subtiele wijze waarop ze hem liet merken dat ze geen belangstelling had. Dan stond ze op om zich te verdedi-

gen, en dan sloegen die mannen tegen de grond, met een afdruk van haar voetzool in hun stomme koppen. Ze was er al lang geleden mee gestopt om de andere wang toe te keren.

Het mes werd uit de achterzak van de reus getrokken en schoot rakelings langs Michelles gezicht. Ze was teleurgesteld over de wapenkeuze – een pistool was een heel wat grotere uitdaging geweest – en over de armzalige manier waarop hij dat mes hanteerde. Een welgemikte trap en het mes zeilde met een grote boog door de lucht. Vervolgens brak ze de man een van zijn vingers en bleef daarna alert staan wachten op wat hij nu zou gaan proberen.

De man deinsde terug totdat hij met zijn rug tegen de bar stond. Hij keek snel om zich heen, misschien omdat hij hulp zocht, of een vluchtweg. Nu hij in elkaar gedoken voor haar stond, zag hij er helemaal niet zo groot en sterk meer uit. Zo reageerden gewonde dieren en mensen als het alleen nog maar om overleven ging. Ze was te snel en te wendbaar voor hem. Zijn grotere afmetingen en sterkere spieren waren tegen haar nergens goed voor.

Michelle wist dat er nog maar één klap of schop voor nodig zou zijn om hem buiten westen te slaan. Een gebroken rug, een gescheurde halsslagader, op beide manieren was hij er onherroepelijk geweest. En te oordelen naar de blik in zijn ogen, besefte hij dat zelf ook. Ze kon hem vermoorden en daarmee zou ze haar innerlijke demonen misschien tot rust weten te brengen.

Maar toen knapte er iets in Michelles hoofd, en wel met zo'n geweld dat ze bijna alle drank in haar maag uitbraakte over de door al die naaldhakken danig geteisterde vloer. De harde blik in haar ogen was nu verdwenen en haar oogwit werd langzamerhand minder rood. Voor wellicht de eerste keer in jaren zag Michelle de wereld om haar heen zoals die werkelijk was en met verbazingwekkende snelheid kwam ze tot een besluit. En toen ze dat eenmaal genomen had, dacht ze er niet langer over na. Ze deed wat ze haar hele leven had gedaan: ze reageerde instinctief, zonder nadenken.

Hij gaf een vermoeide, maar wel hoopvolle stoot en nadat Michelle zonder moeite opzij was gestapt om die te ontwijken gaf ze hem nog een schop, maar deze keer in zijn kruis. Hij slaagde er echter in om haar kuit vast te grijpen en wist haar voet nog net op tijd tegen te houden. Nu had hij zijn prooi eindelijk in een positie waarin hij met zijn brute spierkracht de overwinning kon behalen, en dat gaf hem onmiddellijk weer nieuwe energie. Hij klemde zijn andere hand om haar middel, tilde haar hoog op en smeed haar over de bar heen, zodat ze tegen een rek vol met flessen sterke drank aan smakte. De menigte was verrukt over deze onverwachte omslag en begon: 'Maak haar af! Maak haar af!' te roepen.

De barkeeper schreeuwde van woede toen zijn handel over de vloer droop, maar hield daarmee op toen de grote man naar de bar toe kwam lopen en hem

met een snelle uppercut het zwijgen oplegde. Daarna tilde hij Michelle op en ramde haar met haar hoofd tegen de spiegel boven het verwoeste flessenrek, zodat niet alleen het glas aan splinters werd geslagen, maar haar schedel mis-schien ook wel. Maar zelfs toen was hij nog niet klaar. Hij pakte Michelle bij haar donkere haar, wond het een paar keer om zijn gebalde vuist en draaide haar daaraan om haar as. Daarna duwde hij zijn andere hand onder haar broekriem, tilde haar van de vloer en ramde zijn zware en brede knie in haar maag, tilde haar toen met een technisch perfecte gewichtheffersbeweging hoog boven zijn hoofd en maakte de manoeuvre af door haar in de mensen-massa aan de andere kant van de bar te smijten. Ze smakte hard tegen de vloer en bleef stuiptrekkend liggen. Haar gezicht en haren zaten onder het bloed.

De mensen begonnen haar te schoppen en te bespuwen, maar deinsden terug toen twee schoenen maat 52 met een klap naast Michelles hoofd de vloer raakten. Hij greep haar haren weer vast en tilde haar hoog op, zodat haar lichaam als een lappenpop boven de vloer bungelde. Terwijl hij er zo te zien diep over nadacht op welke manier hij haar nu weer eens te grazen zou nemen, nam hij haar slappe gedaante aandachtig op.

‘In haar gezicht, Rodney. Maak haar helemaal kapot,’ krijste zijn vriendin, die inmiddels overeind was gekrabbeld en nu bier, wijn en andere viezigheid van haar rokje stond te veggen.

Rodney knikte en haalde uit met zijn grote vuist.

‘Recht in haar gezicht, Rodney!’ krijste ze nog eens.

‘Kapot! Maak haar helemaal kapot!’ joelden de toeschouwers, inmiddels echter wat minder enthousiast dan daarnet, want ze kregen in de gaten dat het gevecht nu bijna voorbij was.

Michelles arm bewoog zo snel dat Rodney niet eens in de gaten leek te hebben dat hij een stomp in zijn nier had gekregen voordat zijn hersenen hem lieten weten dat hij afschuwelijk veel pijn leed. Terwijl hij haar met één hand bleef vasthouden, greep hij met zijn andere hand naar zijn zij. Toen sloeg hij haar met zijn vuist een tand uit haar mond. Hij raakte haar nog een keer, zodat het bloed nu uit haar mond en neus droop. Maar net toen Big Rodney uithaalde voor de stoot waarmee hij Michelle misschien wel naar de andere wereld zou helpen, werd de deur ingetrapt en kwam een stel politiemensen met getrokken pistool de bar binnengerend. Het was duidelijk dat er maar heel weinig voor nodig zou zijn om ze het vuur te laten openen.

Michelle hoorde niet meer hoe ze binnenkwamen, haar het leven redden en haar arresteerden. Onmiddellijk na de tweede stomp begon haar bewustzijn weg te sterven en ze verwachtte niet ooit nog terug te keren.

Voordat ze volledig buiten kennis raakte, dacht ze: Vaarwel, Sean.

In het snel wegstervende licht van een septemberavond stond Sean King tegen een verweerde steigerpaal geleund en tuurde ongerust naar de kalme rivier. Er was iets aan de hand met Michelle en hij wist niet wat hij ermee aan moest. Zijn zakenpartner en beste vriendin werd met de dag depressiever en die neerslachtigheid van haar leek steeds hardnekkiger te worden.

Geconfronteerd met die onrustbarende ontwikkeling had hij voorgesteld om weer naar Washington terug te keren en daar opnieuw te beginnen. Ze hadden per slot van rekening niet veel reden om hier in Wrightsburg, Virginia te blijven. Hun bedrijfje was mislukt, en een aannemer aan wie Sean een fors bedrag had betaald om zijn bij een bomaanslag geheel vernietigde huis te herbouwen, had zijn faillissement aangevraagd. Uiteindelijk hadden Michelle en hij bijna niet geweten hoe snel ze uit het plattelandsplaatsje weg moesten komen. Maar die verhuizing had haar stemming niet verbeterd. Ze was alleen maar somberder geworden, en omdat ze niet veel geld meer hadden en er op de Washingtonse arbeidsmarkt een keiharde concurrentie heerste, had Sean zich genoodzaakt gezien om gebruik te maken van de grootmoedigheid van een ouwe makker van hem die al jaren geleden bij de federale politie was weggegaan. De man had een eigen beveiligingsbedrijf opgericht en dat een paar jaar later aan een mondiale speler verkocht voor meer dan hij ooit op zou kunnen maken, zelfs als hij op absurde wijze met geld ging smijten.

Sean en Michelle logeerden op dit moment in het gastenverblijf op het grote, aan de rivier gelegen landgoed van de ouwe makker, ergens ten zuiden van Washington. Of liever gezegd: Sean logeerde daar, want Michelle was al een paar dagen weg. Hij had haar die ochtend voor het laatst gesproken. Ze had niet goed geklonken en hij maakte zich zorgen om haar. Ze nam haar mobiel-tje niet meer op. De laatste keer dat ze 's avonds was thuisgekomen, was ze zo dronken geweest dat hij haar er flink van langs had gegeven omdat ze in zo'n toestand achter het stuur was gekropen, maar hij betwijfelde of er ook maar een woord van tot haar was doorgedrongen en toen hij de volgende ochtend opstond, was ze al weer verdwenen.

Hij streek met zijn vinger over Michelles wedstrijdschiff, die aan de steiger lag aangemeerd. Michelle Maxwell was een geboren atlete. Ze had de olympische finale roeien gehaald en trainde nog steeds met een fanatisme dat alle perken te buiten ging. Ze had de zwarte band in verschillende vechtsporten, zodat ze in staat was om andere mensen op allerlei uiterst pijnlijke manieren verrot te

schoppen. Sean was gelukkig nog nooit het doelwit van zo'n aanval geweest, al had hij wel het gevoel dat het zo nu en dan maar een haartje gescheeld had. Sinds ze hier een maand geleden hun intrek hadden genomen, was de skiff echter onaangeroerd aan de steiger blijven liggen. Michelle ging ook niet langer hardlopen op het fietspad niet ver hiervandaan en toonde al evenmin belangstelling voor andere vormen van lichaamsbeweging. Ze zat voorname-lijk in de verte te staren of maakte in haar eentje lange autoritten, en als hij of iemand anders haar iets vroeg, gaf ze maar hoogst zelden antwoord. Nadat dat een hele tijd zo was doorgegaan, had Sean er bij haar op aangedrongen om professionele hulp te zoeken, maar dat wilde ze niet, of ze kon het om de een of andere reden niet opbrengen.

'Het was jouw schuld niet, Michelle,' had hij gezegd. 'Ik heb mezelf ook in de luren laten leggen. We zijn er allebei ingetuind. Maar dat is nu voorbij. We moeten door. We hebben geen andere keuze.'

'Er is altijd een andere keus,' had ze geantwoord, met een grimmigheid waar hij erg van schrok. Hij wist dat ze impulsief kon zijn en vaak deed wat haar intuïtie haar ingaf. Soms was dat best een goede strategie, maar wel een die je ook het leven kon kosten, en dus zat hij hier nu op de steiger naar de zons-ongang te kijken en zich af te vragen waar ze uithing en of het wel goed met haar ging.

Twee uur later, terwijl hij nog steeds op de steiger zat en naar de inmiddels met sterren bezaaide hemel tuurde, hoorde hij gegil. Hij schrok er niet van, maar werd wel nijdig. Langzaam stond hij op en liep de houten trap af die hem weg-voerde van de serene rivier.

Hij liep even het gastenverblijf bij het grote zwembad binnen om een honk-balknuppel te pakken en een paar watjes in zijn oren te proppen. Sean King was een meter zesentachtig lang, woog meer dan honderd kilo en was vrij goed in vorm, maar hij was ook al bijna vijfenvestig. Zijn knieën waren een beetje gammel en hij had ook wat last van een schouderwond die hij jaren geleden had opgelopen. Daarom nam hij altijd die verdomde honkbalknuppel mee. En die watjes. Op de weg naar boven keek hij over de schutting en zag daar een al wat oudere vrouw in het donker staan, met haar armen over elkaar geslagen en een boos gezicht.

'Ik ga erop af, mevrouw Morrison,' zei hij en hij stak zijn houten wapen omhoog.

'Dit is al de derde keer deze maand,' zei de vrouw boos. 'De volgende keer bel ik meteen de politie.'

'Ik hou u niet tegen,' zei hij kortaf. 'Ik word hier niet voor betaald, hoor.'

Hij liep naar de achterzijde van het grote huis toe. Het was nog maar twee jaar oud: een van die herenhuizen die hier waren neergezet in plaats van een oud

en vier keer zo klein ranchhuis. Meer dan duizend vierkante meter vol overvloed die onbeschaamd aan de wereld werd gepresenteerd. Alleen al het gastenverblijf was groter dan de meeste andere huizen aan dit deel van de rivier. De eigenaren waren er echter maar zelden. Ze gaven er de voorkeur aan om 's zomers met hun eigen straalvliegtuig naar hun achttiende-eeuwse buitenhuis in Nantucket te gaan en 's winters naar hun strandpaleis in Palm Beach. Maar dat weerhield hun studerende kinderen er niet van om hier samen met hun onuitstaanbaar verwaande vriendjes regelmatig de boel kort en klein te slaan.

Sean liep langs de Porsches, de BMW's en de door de oudere generatie afgedankte Mercedesen die voor de ruime garage stonden, liep snel de stenen trap op en stapte de grote keuken binnen. Zelfs met watjes in zijn oren klonk de muziek nog zo hard dat hij zijn hart ineen voelde krimpen bij elke dreun van de veel te luide bas.

'Hé!' riep hij over de muziek heen, terwijl hij zich tussen de wild met hun heupen draaiende tieners door wrong. Boven, in de zeven luxueus ingerichte slaapkamers, hadden andere kinderen op dit moment seks in alle mogelijke standjes en stijlen, en tegelijkertijd werd er ook van alles geslikt, gesnoven en gespoten waarover het bevoegd gezag in deze contreien over het algemeen helemaal niet te spreken was.

'Hé!' brulde hij weer, maar niemand keurde hem ook maar een blik waardig... daarom had hij de honkbalknuppel ook meegenomen. Hij liep naar de geïmproviseerde bar die op het keukeneiland was ingericht, zwaaide de knuppel over zijn schouder, nam de slagpositie in en deed alsof hij in het Yankeestadion stond. Met één zwaai had hij de helft van alle flessen er al vanaf geslagen, en met een tweede zwaai de rest.

Terwijl de sterkedrank wegliep over de keukenvloer, werd de muziek uitgezet en namen de kinderen eindelijk de moeite om zijn aanwezigheid op te merken, al was de helft veel te stoned om veel belangstelling voor hem te tonen. Een stel wat al te schaars geklede dametjes begon te giechelen, en een paar jongens die geen shirt meer aanhadden, stonden hem grimmig en met gebalde vuisten aan te kijken.

Een andere jongen, lang, stevig gebouwd en met golvend haar dat sterk op dat van zijn vader leek, kwam de keuken binnen gestormd.

'Wat is hier aan de hand, verdomme?' begon hij, maar toen zag hij Sean met zijn honkbalknuppel in de hand naast al die kapotte flessen staan.

'Verdomme!' schreeuwde hij. 'Daar ga je voor betalen, King!'

'Nee hoor, Albert.'

'Ik heet Burt!'

'Oké, Burt. Laten we je vader maar eens bellen, dan kunnen we hem vragen hoe hij erover denkt.'

‘Je kunt hier niet elke keer weer komen binnenlopen om het feest te bederven.’

‘Bedoel je dat ik het huis van je vader niet kort en klein mag laten slaan door een stel vervelende rijkeluiskindjes?’

‘Hé, hou je gemak een beetje,’ zei een meisje dat niet meer aanhad dan een strak T-shirtje dat ternaauwernood haar billen bedekte en verder niets aan de verbeelding overliet. Ze balanceerde nogal wankel op haar tien centimeter hoge naaldhakken.

Sean keek haar even aan. ‘Maak je bezwaar tegen “vervelende” of tegen “rijkeluiskindjes”? Wat jij aanhebt, lijkt me trouwens wel een heel klein kindermaatje.’

Een van de andere meisjes moest lachen, maar hield daar abrupt mee op toen Sean de honkbalknuppel ophief.

‘Ik zal het je nog eens heel duidelijk zeggen, Burt, en dat geldt ook voor dat sullige zusje en dat suffe broertje van je, die nu waarschijnlijk boven liggen te rolleballen met iemand die ze niet eens kennen.’

‘Dat gaat je helemaal niets aan, verdomme.’

‘Ik zal je vertellen wat mij wél aangaat: je vader heeft me gevraagd om hier een oogje in het zeil te houden, en vooral ook een beetje op jou te letten. En hij heeft me toestemming gegeven om het huis te ontruimen zodra ik vind dat het hier uit de hand loopt.’ Hij keek de anderen strak aan. ‘Dus nu allemaal wegwezen, want anders bel ik de politie.’

‘De politie komt toch alleen maar zeggen dat we de muziek wat zachter moeten zetten,’ sneerde Burt.

‘Niet als iemand ze vertelt dat hier drugs worden gebruikt. En dat minderjarigen hier seks hebben en alcohol drinken. Dan halen ze een huiszoekingsbevel en pakken iedereen op.’ Sean keek snel om zich heen naar de tieners die hem nu ongerust stonden aan te gapen. ‘Een arrestatie wegens een misdrijf. Ik vraag me af hoe dat in jullie studentendossier op Harvard zou staan. Pappie en mammie zullen dan toch wel boos zijn, hè? Dan krijgen jullie vast de sleutels van de Mercedes niet meer, en naar het zakkeld om al die feestjes van te vieren kunnen jullie dan ook wel fluiten.’

Na die woorden was de helft van de aanwezigen binnen zestig seconden verdwenen. De andere helft maakte dat ze wegkwam toen Burt op Sean afsprong en als dank voor de moeite een por in zijn buik kreeg met de honkbalknuppel. Sean greep hem in zijn kraag en trok hem overeind.

‘Ik moet kotsen,’ kreunde Burt.

‘Nee, hoor. Gewoon even diep ademhalen. Maar flik me dat niet nog eens.’

Toen Burt zich weer had hersteld, zei hij: ‘Ik pak je terug.’

‘Jij gaat nu je broer en zus halen en opruimen.’

‘Ik doe helemaal niks.’

Sean greep de jongeman bij zijn arm en draaide die half op zijn rug. ‘Jij gaat hier nú schoonmaken en anders maken we een ritje naar het politiebureau.’

‘Jij bent geen politieagent.’

‘Wist je dat niet? Ik ben officieel ingezworen als *deputy*.’ Sean zei er niet bij dat dat in een provincie van Virginia was die hier bijna vijfhonderd kilometer vandaan lag.

‘Waarom heb je ons dan niet allemaal opgepakt?’

‘Omdat ik respect heb voor je ouweheer. En ik neem hem niet kwalijk dat hij duidelijk een waardeloze vader is.’ Sean wees op de glasscherven en de laatste restjes drank op de vloer. ‘Over een uur kom ik kijken hoe ver jullie zijn, Albert.’

Maar Sean zou over een uur niet terugkomen. Hij zou zelfs helemaal niet meer aan Albert denken. Want drie kwartier later, terwijl hij tv zat te kijken in het gastenverblijf, werd hij gebeld op zijn mobieltje. Michelle was opgepakt wegens openbare geweldpleging en lag nu bewusteloos in een ziekenhuis in de omgeving van Washington. Op weg naar zijn auto had hij zo’n haast dat hij bijna de voordeur intrapte.

Terwijl ze in bed lag, stond hij naar haar te kijken. Er zat een verband om haar voorhoofd en haar gezicht was aan één kant ernstig opgezwollen. Sean keek de arts vragend aan. 'Maakt u zich maar niet ongerust,' zei die. 'Het is minder erg dan het lijkt. We hebben haar verdoofd. Ze heeft een hersenschudding, maar verder zien de foto's van haar schedel er goed uit en er zijn geen inwendige bloedingen opgetreden. Er is een tand uit haar mond geslagen, ze heeft twee ribben gebroken en haar hele lijf zit onder de blauwe plekken. Ze mag van geluk spreken dat haar kaak of haar neus niet zijn gebroken. Als ze weer bijkomt, zal ze wel wat pijn hebben, zelfs met alle medicatie.'

Terwijl de man stond te praten, tuurde Sean naar het enige wat hier helemaal uit de toon viel: een handboei waarvan de ene helft om Michelles rechterpols was bevestigd en de andere helft om een stang van het bed. En dan was er de zwaargebouwde politieman voor de deur van de kamer die Sean op wapens had gecontroleerd en hem had gezegd dat hij tien minuten de tijd kreeg, maar niet langer, en dat dat nog heel ruimhartig van hem was.

'Wat is er in hemelsnaam gebeurd?' vroeg Sean.

De dokter haalde zijn schouders op. 'Ik lap ze alleen maar op. Maar naar ik heb vernomen, is uw vriendin een bar binnengelopen en heeft daar ruzie gezocht met een man. Een heel grote en sterke man.'

'Hoe weet u dat?'

'Omdat die grote, sterke man verderop in een kamertje zit en nu wordt onderzocht.' De arts keek op zijn horloge en noteerde de tijd op Michelles kaart, samen met een paar opmerkingen.

'Zij is begonnen?'

De dokter knikte. 'Voorzover ik heb gehoord wel, ja. En ik neem aan dat dat de reden is waarom ze geboeid is, ook al is ze op dit moment bepaald niet in staat om ervandoor te gaan. Die man was trouwens ook zwaargehavend, dat moet ik haar wel nageven. Ze is duidelijk geen katje om zonder handschoenen aan te pakken.'

'U moest eens weten,' mompelde Sean zachtjes.

Toen de dokter weg was, ging Sean dichterbij het bed zitten.

'Michelle? Michelle? Hoor je me?'

De enige reactie was een zacht gekreun. De tien minuten die hem waren toegewezen, bleef hij zitten wachten. Toen die voorbij waren, liep hij achterwaarts de kamer uit, met zijn ogen voortdurend strak op de handboei gericht.

Het kostte hem niet veel tijd om te achterhalen wat er nou precies gebeurd was. Hij had een vriendje bij de politie van het District of Columbia, die het proces-verbaal even doorkeek en hem op de hoogte bracht.

‘Het ziet er naar uit dat die man een aanklacht indient,’ zei de rechercheur aan de telefoon.

Sean wreef vermoeid over zijn ogen. ‘Geweldig. En ze heeft geen enkele verklaring afgelegd? Helemaal niets? Zijn ze er zeker van dat die man dit niet op de een of andere manier heeft uitgelokt?’

‘Ze is buiten westen geslagen, dus ze heeft helemaal niets gezegd, maar er zijn een stuk of vijftig getuigen die allemaal verklaard hebben dat zij hém zonder enige aanleiding heeft aangevallen. En wat had ze hoe dan ook in dat deel van Washington te zoeken, Sean? Wilde ze soms dood?’

Zonder iets te zeggen, verbrak Sean de verbinding. ‘Wilde je soms dood, Michelle? In de gang liep hij Big Rodney tegen het lijf. Die was dan ook lastig over het hoofd te zien. Hij had zijn vriendin bij zich, die nog steeds met een sponsje allerlei viezigheid van haar jurk liep te vegen.

‘Ze heeft een zware tijd achter de rug,’ legde Sean uit.

‘Denk je soms dat dat ons wat kan schelen!’ krijste de vrouw.

‘Ik maak er een zaak van,’ brulde Rodney. Hij hield zijn verbonden hand tegen zijn zij en liep heel moeizaam. ‘Ik eis een schadevergoeding. Ik pluk haar helemaal kaal.’

‘Gelijk heb je, verdomme!’ zei de vrouw. ‘Die vuile teringhoer! Moet je mijn kleren eens zien!’

‘Ze heeft geen geld, en ook geen huis,’ legde Sean uit. ‘Je kunt haar pick-uptruck in beslag laten nemen, maar er staat meer dan honderdvijftigduizend kilometer op de teller.’

‘Heb je wel eens van loonbeslag gehoord?’ zei de vriendin. ‘De komende twintig jaar gaat alles wat ze verdient naar ons. Moet je eens kijken hoe leuk ze dat vindt.’

‘Nee, jullie zouden maar een deel van haar salaris krijgen, en ze heeft geen baan. Als ze uit het ziekenhuis wordt ontslagen, moet ze waarschijnlijk weer terug naar de inrichting.’

‘Inrichting? Wat voor inrichting?’ zei de vriendin, die nu niet langer haar jurk stond te poetsen.

‘St. Elizabeth. Je weet wel, die psychiatrische inrichting.’

‘Dat is toch niet te geloven?’ riep Rodney uit. ‘Dat wijf heeft mij aangevallen!’ ‘Bedoelt u dat ze gestoord is?’ zei de vrouw ongerust.

‘Hoe moet je dat anders noemen?’ Sean keek Rodney eens aan. ‘Ik bedoel, kom op, denk je soms dat iemand die goed bij zijn hoofd is jou zomaar zou aanvallen? En voor vrouwen geldt dat al helemaal, natuurlijk.’

Rodney keek zijn vrouw wat nerveus aan. ‘Verdomme, die man heeft gelijk. Ik bedoel, dan kan ze toch gewoon niet goed snik zijn, of wel soms, schatje?’

‘Nou, toch wil ik geld zien,’ zei de vrouw met haar handen op haar heupen en terwijl ze dat zei, keek ze Sean recht aan. ‘En het kan me niet verdommen waar het vandaan komt. Als een vriend voor haar betaalt, dan is het mij ook best. En anders kan die leuke Miss Karate van jou een tijdlang op een gevangenis-bankje gaan zitten.’

Sean zuchtte. Hij had wel geweten dat het daar uiteindelijk op neer zou komen. ‘Oké, ik kan waarschijnlijk wel wat geld bij elkaar harken.’

‘Hoeveel?’ snauwde de vrouw.

Snel rekende Sean na hoeveel hij nog op zijn rekening had staan. ‘Tienduizend, op zijn allerhoogst. Daarmee kunnen jullie de doktersrekeningen betalen en die jurk van je laten stomen, en dan is er nog genoeg over om deze hele zaak te kunnen vergeten.’

‘Tien? Denk je soms dat ik achterlijk ben?’ krijste de vrouw. ‘Vijftigduizend! De dokter zegt dat Rodney een kijkoperatie in zijn knie moet hebben. En dat takkewijf heeft zijn vinger gebroken.’

‘Zoveel heb ik niet.’

‘Nou, met minder dan vijfenveertig neem ik geen genoegen,’ zei de vrouw. ‘Of we dienen een aanklacht in en dan kan je vriendinnetje in de gevangenis rustig een paar jaar lang oefenen om wat beter met haar boosheid om te gaan.’

‘Oké, vijfenveertig,’ zei Sean, en daarmee was hun complete financiële vangnet in één keer verdwenen. ‘En de bar is ook nog kort en klein geslagen,’ zei Rodney. ‘Die man wil ook geld zien en ik ga daar niet voor betalen. Dat gaat ook wel een paar ruggen kosten.’

‘Vijftienhonderd voor de eigenaar van de bar, maar hoger ga ik niet.’

De volgende ochtend vroeg werd de zaak vlak buiten het ziekenhuis afgehandeld. Het geld werd overgedragen, de documenten werden ondertekend en toen Rodney verklaarde dat hij geen aanklacht zou indienen en dat het allemaal eigenlijk een misverstand was geweest, besloot de officier van justitie Michelle niet langer vast te houden. Terwijl Rodney de cheque dubbelvouwde, zei hij: ‘Ik moet haar nageven dat ze bijna van me had gewonnen, als ze niet...’

‘Als ze niet wát?’ zei Sean snel.

Rodney haalde zijn schouders op. ‘Ze had eigenlijk al gewonnen, man, en ik schaam me niet om dat toe te geven. Ze gebruikte kungfu en ze had me al flink te grazen genomen, maar net toen ze me definitief had kunnen uitschakelen, verloor ze ineens vaart. Ze gaf me een heel slappe schop, die ik makkelijk kon opvangen. Het leek wel alsof ze eigenlijk wilde dat ik haar te grazen zou nemen. Maar volgens jou is ze gestoord, dus dat kan dan wel kloppen. Ze wilde gewoon in elkaar worden geslagen.’

Sean liep haastig weer het ziekenhuis in. Hij wilde niet dat Michelle bij kennis zou komen met handboeien om.

David Baldacci

De zesde man

A.W. Bruna Fictie

•Proloog•

‘Zorg dat het ophoudt!’

De man zat over de koude metalen tafel gebogen, zijn spieren gespannen, zijn ogen stijf dicht, zijn stem overslaand. Elke ademtocht zoog hij diep zijn longen in en blies hij uit alsof het zijn laatste zou zijn. Een explosie van woorden daverde via zijn koptelefoon zijn hersenen binnen. Er zaten sensoren op het tuig van dikke stof dat om zijn bovenlichaam gesjord zat. Hij droeg ook een kapje met elektroden die zijn hersengolven maten. De kamer was felverlicht.

Bij elk stukje beeld en geluid trok zijn lichaam zich samen alsof het een dreun te incasseren kreeg van de wereldkampioen zwaargewicht.

Hij hilde.

In een aangrenzende, verduisterde kamer zat een groepje verbijsterde mannen achter een doorkijkspiegel om te zien wat er met hem gebeurde.

Aan de muur in de kamer van de snikkende man hing een scherm van tweeënhalve meter breed en twee meter hoog. Het zou een prachtig scherm zijn geweest voor een publiek dat gefascineerd naar een belangrijke footballwedstrijd zat te kijken, maar op de digitale beelden die eroverheen vlogen zag je geen zwaargebouwde kerels in clubtenu die elkaars hersencellen kapotsloegen. Het waren supergeheime gegevens waarvan maar heel weinig mensen binnen de overheid af wisten.

Voor een kenner die de beelden zag vormden ze een opmerkelijk geheel van clandestiene activiteiten van over de hele wereld.

Kristalheldere beelden van verdachte troepenbewegingen langs de achtendertigste breedtegraad in Korea.

Satellietbeelden van bouwprojecten in Iran, waarop ondergrondse raketsilo's te zien waren die als gigantische potloodhouders uit de aarde staken, met daarnaast de gloeiende thermische silhouetten van een werkende kernreactor.

Uit Pakistan surveillancefoto's, gemaakt op grote hoogte, van de nasleep van een terroristische bomaanslag op een markt, waar de grond bezaaid lag met evenveel lichaamsdelen als groente.

Uit Rusland realtimevideobeelden van een colonne legertrucks op een missie die tot een nieuwe wereldoorlog zou kunnen leiden.

Uit India gegevens over een terroristencel die regionale onrust wilde verwekken door gelijktijdige aanslagen op belangrijke doelen te plegen.

Uit New York belastende foto's van een vooraanstaande politicus in een hotelkamer met iemand die niet zijn vrouw was.

Uit Parijs ellenlange rijen cijfers en namen. Financiële gegevens van criminele ondernemingen die bliksemsnel over het scherm vlogen, alsof een miljoen Sudoku-opgaven met de snelheid van het licht aan iemand werden voorgelegd. Uit China clandestiene inlichtingen over een mogelijke coup tegen de leiders van het land.

Uit duizenden federaal gefinancierde inlichtingencentra in de Verenigde Staten informatie over verdachte activiteiten van Amerikanen en buitenlanders in het land zelf.

Uit de bondgenoten Verenigde Staten, Groot-Brittannië, Canada, Australië en Nieuw-Zeeland een verzameling topgeheime berichten, stuk voor stuk van het allergrootste belang.

En zo ging het maar door. Het kwam uit alle hoeken van de wereld: onnoemelijk veel gegevens, haarscherp weergegeven.

Als het een Xbox- of PS3-game was geweest, zou het moeilijker en fascinerender zijn geweest dan welke bestaande game ook. Maar niets van dit alles was verzonnen. Het ging om echte mensen die leefden en echte mensen die stierven.

Deze oefening stond in het hoogste echelon van de inlichtingenwereld bekend als de 'Muur'.

De man die over de metalen tafel gebogen zat, was klein en mager. Zijn huid was lichtbruin en zijn haar was kort en zwart en zat aan zijn kleine hoofd geplakt. Hij had grote ogen, die nu rood waren van de tranen. Hij was eenendertig, maar in de afgelopen vier uur leek hij tien jaar ouder te zijn geworden.

'Alsjeblieft, zorg dat het ophoudt. Ik hou dit niet uit. Ik kán het niet!'

Na die woorden kwam de langste man achter de spiegel in beweging. Hij heette Peter Bunting, hij was zevenenveertig jaar, en dit was zijn operatie, zijn ambitie, zijn imperium, zijn leven. Hij werd er helemaal door in beslag genomen. Op geen enkel moment dacht zelfs maar een deel van hem aan iets anders. In het afgelopen halfjaar was zijn haar veel grijzer geworden, en dat kwam rechtstreeks door de Muur, of beter gezegd, door problemen die met de Muur in verband stonden.

Zijn jasje, overhemd en broek waren op maat gemaakt. Hij had een atletisch lichaam, maar hij had nooit aan sport gedaan en zijn coördinatie was niet zo goed. Daarentegen had hij wel een verbazingwekkend IQ en een gigantisch verlangen om te slagen. Hij was op zijn negentiende al afgestudeerd, had een postdoctorale opleiding aan de universiteit van Stanford gevolgd en had daarna een Rhodesbeurs voor Oxford gekregen. Bunting bezat de volmaakte combinatie van strategische visie en gezond verstand. Hij was rijk en machtig, maar onbekend bij het grote publiek. Hij had veel redenen om gelukkig te zijn en maar één reden om gefrustreerd, zelfs woedend te zijn. En die reden had hij nu recht tegenover zich.

Om precies te zijn: de persoon die de reden vormde.

Bunting keek naar de tablet die hij in zijn handen had. Hij had de man tal van vragen gesteld waarvan de antwoorden in de stroom van gegevens te vinden waren geweest. Hij had niet één antwoord gekregen. 'Alsjeblieft, ga me niet vertellen dat dit een misplaatste grap van iemand is,' zei hij ten slotte. Maar hij wist wel dat het niet zo was. Er werden daar nooit grappen gemaakt.

Een oudere, kleinere man in een gekreukt overhemd spreidde hulpeloos zijn handen. 'We zitten met het probleem dat hij een E-Vijf is, meneer Bunting.'

'Nou, deze Vijf krijgt het duidelijk niet voor elkaar,' beet Bunting hem toe.

Ze keken weer door de ruit, want de man in de kamer had de koptelefoon afgegrukt en riep: 'Ik wil eruit. Niemand heeft me verteld dat het zo zwaar zou zijn.' Bunting legde zijn tablet op een tafel en leunde tegen de muur. De man in de kamer was Sohan Sharma. Hij was hun laatste hoop geweest voor de functie van Analist. Analist met een hoofdletter. Er was er maar één.

'Meneer?' zei de jongste man in de groep. Hij was nog geen dertig en leek met zijn scheve das en lange, slordige haar nog jonger dan hij was. Zijn adamsappel ging nerveus op en neer, als een lift die op tilt was geslagen en tussen twee verdiepingen heen en weer bleef schieten.

Bunting wreef over zijn slapen. 'Ik luister, Avery.' Hij nam een paar maagtabletten. 'Laat het belangrijk zijn. Je merkt zeker wel dat ik een beetje gespannen ben.'

'Sharma is volgens elke aanvaardbare norm een echte Vijf. Hij stortte pas in toen hij bij de Muur kwam.' Hij keek naar de rij computerschermen waarop Sharma's hersenfuncties en andere levensfuncties werden bijgehouden. 'Zijn thèta-activiteit zit op recordhoogte. Een klassiek geval van extreme overbelasting met informatie. Het begon een minuut nadat we de Muur op maximale snelheid hadden gezet.'

'Ja, dat had ik zelf al begrepen.' Bunting maakte een gebaar naar Sharma, die nu op de vloer zat te huilen. 'Maar een echte Vijf en dit is het resultaat? Hoe kan dat?'

Avery zei: 'De Analist krijgt exponentieel meer gegevens te verwerken. Tienduizend uren video. Honderdduizend rapporten. Vier miljoen incidentmeldingen. De dagelijkse verzameling satellietbeelden loopt in de vele terabytes, en dat is dan na schifting. De opgevangen SIGINT die onze aandacht vereist, loopt in de duizenden uren. Alleen al met gesprekken vanuit oorlogszones kun je duizend telefoonboeken vullen. Het komt elke seconde van elke dag in steeds grotere hoeveelheden binnen uit een miljoen verschillende bronnen. Vergeleken met de gegevens die nog maar twintig jaar geleden beschikbaar waren, is het of je een vingerhoed water in een miljoen oceanen omtovert. Bij de vorige Analist zagen we ons gedwongen de gegevensstroom flink in te dammen.'

‘Wat wil je hier precies mee zeggen, Avery?’ vroeg Bunting.

De jongeman haalde snel adem. De uitdrukking op zijn gezicht was die van iemand die in het water ligt en net beseft dat hij misschien gaat verdrinken.

‘Misschien zijn we op de grenzen van de menselijke geest gestuit.’

Bunting keek de anderen aan. Geen van hen wilde recht in zijn ogen kijken. Het was of er elektriciteit knetterde in de damp die van het zweet op hun gezichten kwam.

‘Niets is krachtiger dan een volledig benut, volledig inzetbaar menselijk brein,’ zei Bunting met nadrukkelijke kalmte. ‘Ik zou het geen tien minuten tegenover de Muur uithouden, omdat ik misschien maar elf procent van mijn grijze cellen gebruik – tot meer zou ik niet in staat zijn. Maar vergeleken met een E-Vijf had Einstein de hersenen van een foetus. Zelfs een Cray-computer komt niet in de buurt. Het brein is een kwantumcomputer van vlees en bloed. Het kan lineair, spatiaal en geometrisch werken, in elke dimensie die we maar willen. Het is het perfecte analytische mechanisme.’

‘Dat begrijp ik, meneer, maar...’

Buntings stem werd scherper. ‘Dat blijkt uit elk onderzoek dat we ooit hebben gedaan. Het is het evangelie waarop alles wat we hier doen is gebaseerd. En nog belangrijker: volgens ons contract van tweeënhalve miljard dollar moeten we dat leveren. Al onze inlichtingenmensen zijn ervan afhankelijk. Ik heb dit tegen de president gezegd, en tegen iedereen onder hem in de hiërarchische keten. En nu ga jij me vertellen dat het niet waar is?’

Avery gaf zich niet gewonnen. ‘Het universum mag dan steeds groter worden, al het andere is aan grenzen gebonden.’ Hij wees naar de kamer achter de spiegel, waar Sharma nog zat te huilen. ‘En misschien hebben we daar nu mee te maken. De absolute grens.’

Grimmig zei Bunting: ‘Als het waar is wat je zegt, zitten we ongelooflijk diep in de stront. En de rest van de beschaafde wereld ook. Dan kunnen we het wel schudden. Dan hebben we afgedaan. De schurken winnen. Laten we allemaal naar huis gaan en op het einde van de wereld wachten. Lang leve de Taliban en Al Qaida, de schoften. Wedstrijd afgelopen. Zij hebben gewonnen.’

‘Ik begrijp uw frustratie,’ zei Avery, ‘maar het is nooit goed om iets te negeren wat duidelijk te zien is.’

‘Geef me dan een Zes.’

De jonge man keek verbaasd. ‘Er bestaat niet zoiets als een Zes.’

‘Onzin! Dat dachten we ook van Twee tot en met Vijf.’

‘Maar toch...’

‘Vind een Zes voor me, verdomme. En geen smoesjes. Doe het gewoon, Avery.’

De adamsappel kwam naar voren. ‘Ja, meneer.’

De kleine man zei: ‘En Sharma?’

Bunting draaide zich om naar de snikkende mislukte Analist. ‘Het exitproces. Laat hem alle gebruikelijke papieren tekenen en maak hem goed duidelijk dat hij er met niemand over mag praten. Doet hij dat toch, dan is het hoogverraad en zit hij de rest van zijn leven in de gevangenis.’

Bunting ging weg. De waterval van beelden hield eindelijk op en het werd donker in de kamer.

Sohan Sharma werd naar een klaarstaand busje geleid. Er zaten drie mannen in. Nadat Sharma was ingestapt, legde een van de mannen zijn arm om Sharma’s hals en zijn andere arm om zijn hoofd. Hij bewoog zijn dikke armen met een ruk in verschillende richtingen en Sharma zakte met een gebroken nek voorover.

Het busje reed weg met het lijk van de zuivere E-Vijf wiens brein gewoon niet goed genoeg meer was.

Negen maanden later

•1•

Het kleine straalvliegtuig landde met een schok op het vliegveld van Portland in Maine. Het kwam weer omhoog en dreunde met een nog hardere schok op de landingsbaan. Zelfs de piloot vroeg zich waarschijnlijk af of hij het toestel van vijftwintig ton op de baan kon houden. Omdat er storm op komst was, was de jonge piloot steiler en sneller gedaald dan de handleiding van de luchtvaartmaatschappij aanbeval. De windschering was de voorbode van het koufront en had de vleugels van het toestel als een slinger heen en weer laten gaan. De tweede piloot had de passagiers gewaarschuwd dat de landing nogal ruw en allesbehalve comfortabel zou verlopen.

Hij kreeg gelijk.

De tweede keer bleven de achterwielen op de grond en beet ook het harde rubber van de voorwielen zich vast in de landingsbaan. De snelle, steile daling had het gros van de vijftig passagiers in het toestel ertoe gebracht zich aan hun armleningen vast te klampen, een paar schietgebedjes te mompelen en zelfs naar de kotszakjes in de rugleuningen te grijpen. Toen de wielremmen en straalomkeerders in actie kwamen en het vliegtuig merkbaar vertraagde, slaakten de meeste inzittenden een zucht van verlichting.

Toch was er één man die pas wakker werd toen het vliegtuig eindelijk in alle rust van de landingsbaan naar de kleine terminal taxiede. De lange vrouw met donker haar die naast hem zat, keek nonchalant uit het raam, volstrekt niet uit het veld geslagen door de turbulente daling en stuiterende landing.

Nadat ze bij de gate waren aangekomen en de piloot de twee GE-turbofans had uitgezet, stonden Sean King en Michelle Maxwell op en pakten ze hun handbagage uit het rek. Toen ze met de andere passagiers door het smalle gangpad liepen, zei een wit weggetrokken vrouw achter hen: 'Goh, dat was een zware landing.' Sean keek haar aan, gaapte en masseerde zijn nek. 'O ja?'

De vrouw keek verbaasd en wendde zich tot Michelle. 'Maakt hij een grapje?' Michelle zei: 'Als je op klapstoeltjes in de buik van een C-17 hebt gezeten, op lage hoogte midden in een onweersbui, terwijl het toestel elke tien seconden een vrije val van driehonderd meter maakt en terwijl er vier pantserwagens naast je vastgeketend staan en je je afvraagt of er eentje losbreekt en door de zijkant van het toestel heen dendert en jou in zijn val meesleurt, was deze landing helemaal niet zo bijzonder.'

'Wat hebt u dan in godsnaam gedaan?' vroeg de vrouw met grote ogen.

'Dat vraag ik me elke dag nog af,' antwoordde Sean ironisch.

Michelle en hij hadden allebei hun kleren, toiletartikelen en andere behoeften in hun handbagage zitten, maar ze moesten toch naar de bagageafdeling lopen om te wachten tot er een vijftig centimeter lang koffertje van hard materiaal arriveerde. Dat was van Michelle. Ze pakte het op en stopte het in haar tas. Sean keek haar geamuseerd aan. 'Dit moet wel het kleinste stuk bagage zijn dat ooit is ingecheckt.'

'Totdat ze verantwoordelijke mensen met geladen vuurwapens in vliegtuigen toelaten, moet het op deze manier. Haal jij de huurauto? Ik ben zo terug.'

'Heb je een vergunning om hier met dat ding rond te lopen?'

'Laten we hopen dat dat niet aan de orde is.'

Hij verbleekte. 'Meen je dat nou?'

'In de staat Maine mag je openlijk een vuurwapen dragen. Zolang het zichtbaar is, mag ik er zonder vergunning mee rondlopen.'

'Maar je stopt het in een holster. Dan is het verborgen. Eigenlijk is het nu ook al verborgen.'

Ze klapte haar portefeuille open en liet hem een kaartje zien. 'Daarom heb ik een geldige, voor niet-inwoners bestemde vergunning voor een verborgen vuurwapen in de staat Maine.'

'Hoe heb je dat voor elkaar gekregen? We hoorden pas een paar dagen geleden van deze zaak. Zo snel kun je geen vergunning krijgen. Ik ben dat nog nagegaan. Er komt een stapel papierwerk bij kijken en er is een wachttijd van twee maanden.'

'Mijn vader is bevriend met de gouverneur. Ik belde hem en hij belde de gouverneur.'

'Niet gek.'

Ze ging naar een hokje in de damestoiletten, maakte het koffertje open en laadde vlug haar pistool. Ze stak het wapen in de holster en liep naar de overdekte parkeergarage naast de terminal, waar de autoverhuurbedrijven bij elkaar zaten. Daar vond ze Sean terug, die de formulieren invulde voor de auto die ze nodig hadden voor de volgende etappe van hun reis. Michelle liet haar rijbewijs ook zien, want zij zou het grootste deel van de tijd achter het stuur zitten. Niet dat Sean een hekel aan rijden had, maar Michelle deed alles altijd het liefst zelf. 'Koffie,' zei ze. 'Ik zag iets in de terminal.'

'Je had een enorme beker bij je toen we in het vliegtuig stapten.'

'Dat is alweer een tijdje geleden. En het is straks een heel eind rijden. Ik heb een nieuwe dosis cafeïne nodig.'

'Ik heb geslapen. Ik kan rijden.'

Ze griste de sleutels uit zijn hand. 'Vergeet het maar.'

'Hé, ik heb het Beest bestuurd, weet je nog?' zei hij. Hij doelde op de presidentiële limousine.

Ze keek naar de sleutelhanger van het verhuurbedrijf. ‘Dan zal de Ford Hybride die je hebt gehuurd geen probleem zijn. Waarschijnlijk doet hij er een hele dag over om op honderd te komen. Laat ik je die ergernis besparen.’

Ze nam een extra grote beker zwarte koffie. Sean kocht een gekleurde donut en ging op de passagiersplaats zitten om hem op te eten. Toen hij zijn handen had afgeveegd, zette hij zijn stoel zo ver naar achteren als in de kleine auto mogelijk was, maar zijn een meter vijftientig lange lichaam lag nog steeds in de knoop. Ten slotte legde hij zijn voeten maar op het dashboard.

Michelle zag dat en zei: ‘Als de airbag daar openklapt, gooit hij je voeten dwars door de ruit en zijn ze geamputeerd zodra ze tegen het metalen dak komen.’

Hij keek haar even aan. Er gleed een frons over zijn anders zo kalme trekken. ‘Dan kun je er maar beter voor zorgen dat ie niet openklapt.’

‘Je weet nooit wat andere automobilisten doen.’

‘Nou, jij moest zo nodig achter het stuur zitten. Doe dan ook je best om mij veilig en comfortabel te vervoeren.’

‘Oké, baas,’ snauwde ze.

Na een kilometer van stilte zei Michelle: ‘We lijken wel een oud getrouwd stel.’

Hij keek haar weer aan. ‘We zijn niet oud en we zijn niet getrouwd. Tenzij je me erin hebt geluid.’

Ze aarzelde en zei het toen gewoon: ‘Maar we zijn wel met elkaar naar bed geweest.’

Sean wilde antwoord geven, maar zag daar toen blijkbaar van af. In plaats daarvan bromde hij iets.

‘Het verandert dingen,’ zei ze.

‘Waarom verandert het dingen?’

‘Nu is het niet meer puur zakelijk. Het is iets persoonlijks geworden. Die grens hebben we overschreden.’

Hij ging rechtop zitten en haalde zijn voeten bij de gevaarlijke airbag vandaan.

‘En nu heb je daar spijt van? Als ik het me goed herinner, zette jij de eerste stap. Je was opeens naakt.’

‘Ik zei niet dat ik ergens spijt van heb, want dat heb ik niet.’

‘Ik ook niet. Het is gebeurd omdat we allebei wilden dat het gebeurde.’

‘Oké. Hoe moet het nu verder met ons?’

Hij leunde achterover en keek uit het raam. ‘Ik weet het niet.’

‘Geweldig. Precies wat ik wilde horen.’

Hij keek even opzij en zag de gespannen stand van haar kaken.

‘Dat ik niet weet hoe het nu verder moet, doet geen enkele afbreuk aan wat er tussen ons is gebeurd. Het is gewoon gecompliceerd,’ zei hij.

‘Ja, gecompliceerd. Dat is het altijd. Voor de mán.’

‘Oké, als het zo eenvoudig is voor de dames, vertel me dan eens wat we moeten doen.’

Toen ze geen antwoord gaf, zei hij: ‘Moeten we ergens een dominee zien te vinden om het officieel te maken?’

Ze wierp hem een blik toe, en de Ford slingerde een beetje opzij. ‘Meen je dat? Wil je dat echt?’

‘Ik doe maar eens een suggestie. Aangezien jij dat niet doet.’

‘Wil je trouwen?’

‘Jij?’

‘Dat zou de dingen pas echt veranderen.’

‘Eh, ja, dat denk ik ook.’

‘Misschien moeten we het rustig aan doen.’

‘Misschien wel.’

Ze tikte op het stuur. ‘Sorry dat ik je hiermee overval.’

‘Geeft niet. We hebben Gabriel net bij een heel goed gezin ondergebracht. Dat was ook al een hele verandering. We moeten niet te hard van stapel lopen. Als we te snel gaan, maken we misschien een grote fout.’

Gabriel was een elfjarige jongen uit Alabama die Sean en Michelle tijdelijk onder hun hoede hadden genomen nadat zijn moeder was vermoord. Hij woonde nu in het gezin van een FBI-agent die ze kenden. Het echtpaar was bezig Gabriel formeel te adopteren.

‘Oké,’ antwoordde ze.

‘En nu hebben we werk te doen. Laten we ons daarop concentreren.’

‘Dus dat heeft prioriteit voor jou? Eerst het werk, dan de persoonlijke dingen?’

‘Dat hoeft niet. Maar zoals je al zei, is het een lange rit. En ik wil erover nadenken waarom we op weg zijn naar de enige federale maximaal beveiligde instelling voor krankzinnige criminelen in het hele land, om daar iemand te ontmoeten wiens leven op het spel staat.’

‘We gaan erheen omdat jij en zijn advocaat elkaar van vroeger kennen.’

‘Dat had ik begrepen. Heb je je in Edgar Roy verdiept?’

Michelle knikte. ‘Een ambtenaar die in zijn eentje in een landelijk deel van Virginia woonde. Hij leidde een vrij normaal leven, totdat de politie zes lijken vond die in zijn schuur begraven lagen. Vanaf dat moment was zijn leven allesbehalve normaal. Voor zover ik kan nagaan, is er niets tegen de bewijzen in te brengen.’

Sean knikte. ‘Roy werd in zijn schuur aangetroffen, met de schop in zijn hand en met aarde op zijn broek. Er lagen zes lijken in een kuil die hij blijkbaar net wilde dichtgooien.’

‘Oei, daar is in de rechtbank moeilijk omheen te komen,’ zei Michelle.

‘Jammer dat Roy geen politicus is.’

‘Hoezo?’

Sean glimlachte. ‘Als hij politicus was, kon hij een andere draai aan dat verhaal geven door te zeggen dat hij die lichamen juist opgroeef om ze te redden, maar dat hij te laat kwam: ze waren al dood. En dat hij nu wordt vervolgd omdat hij een barmhartige samaritaan was.’

‘Ja. Hij werd dus gearresteerd, maar de rechter verklaarde hem ontoerekeningsvatbaar. Hij werd naar Cutter’s Rock gestuurd.’ Ze zweeg even. ‘Waarom eigenlijk naar Maine? Had Virginia geen inrichting voor hem?’

‘Om de een of andere reden was het een federale zaak. Daardoor raakte de FBI erbij betrokken. Als je ontoerekeningsvatbaar wordt verklaard, bepaalt de FBI waar je naartoe wordt gestuurd. Sommige federale gevangenissen hebben psychiatrische afdelingen, maar ze vonden dat Roy daar niet genoeg aan had. Het St. Elizabeth in Washington is gesloten om plaats te maken voor een nieuw hoofdkantoor van het ministerie van Binnenlandse Veiligheid, en ze vonden dat de nieuwe locatie niet veilig genoeg was. En dus was Cutter’s Rock de enige mogelijkheid.’

‘Vanwaar die vreemde naam?’

‘Het is daar rotsachtig en een cutter is een bepaald soort schip. Per slot van rekening is Maine een zeevarende staat.’

‘Ik was vergeten dat je iets met schepen had.’ Ze zette de radio en de verwarming aan. Ze huiverde. ‘God, wat is het koud. Het is nog niet eens winter,’ mopperde ze.

‘We zijn in Maine. Hier kan het in elke tijd van het jaar koud zijn. We zitten een heel eind naar het noorden.’

‘Wat je al niet leert als je lang in kleine ruimtes zit.’

‘Nu lijken we pas echt een oud getrouwd stel.’ Hij zette de verwarming op de hoogste stand, trok de rits van zijn jack dicht en sloot zijn ogen.

•2•

Zoals gewoonlijk hield Michelle het gaspedaal goed ingedrukt, en dus reden ze in volle vaart over de Interstate 95 langs Yarmouth en Brunswick naar Augusta, de hoofdstad van de staat. Toen ze Augusta voorbij waren, met Bangor als volgende grote stad, keek Michelle naar de omgeving. Aan weerskanten van de autoweg stonden de bomen dicht op elkaar. De vollemaan legde een zilverkleurig laagje over de bossen dat Michelle aan vetvrij papier over sla deed denken. Ze zagen een bord dat waarschuwde voor overstekende elanden.

‘Elanden?’ zei ze met een blik op Sean.

Hij deed zijn ogen niet open. ‘Het dier dat symbool staat voor Maine. Je moet ze niet aanrijden. Ze zijn zwaarder dan deze Ford. En ze zijn nogal humeurig. Je bent dood voordat je er erg in hebt.’

‘Hoe weet jij dat? Ben je er ooit een tegengekomen?’

‘Nee, maar ik kijk veel naar Animal Planet.’

Ze reden nog een uur door. Michelle keek voortdurend naar de omgeving, van links naar rechts en weer terug, als een menselijke radar. Die gewoonte zat er zo diep bij haar ingehamerd dat ze zich er zelfs niet van kon ontdoen nu ze al zo lang niet meer voor de Secret Service werkte. Maar als privédetective wilde ze zich er misschien ook niet van ontdoen. Als je goed oplette, wist je dingen van tevoren. En het was nooit verkeerd om dingen van tevoren te weten, vooral niet als iemand je probeerde te vermoorden, wat mensen blijkbaar vaak met Sean en haar wilden doen.

‘Er klopt hier iets niet,’ zei ze.

Sean deed zijn ogen open. ‘Wat dan?’ vroeg hij, en hij keek zelf ook naar de omgeving.

‘We zitten op de Interstate 95. Die gaat van Florida naar Maine. Een lang stuk asfalt. Een belangrijke route. De pijnlijp voor toeristen die naar de oostkust gaan.’

‘Ja. En?’

‘En wij zijn verdomme de enige auto die hier rijdt, in beide richtingen. Al minstens een halfuur. Is er soms een atoomoorlog uitgebroken en zijn ze vergeten het ons te vertellen?’ Ze drukte op de scantoets van de radio. ‘Ik wil nieuws. Ik wil beschaving. Ik wil horen dat wij niet de enigen zijn die nog leven.’

‘Wil je je niet zo druk maken? Het is hier gewoon afgelegen. Ook hier op de Interstate. Veel ruimte, niet veel mensen. De meeste mensen wonen aan de kust. In Portland bijvoorbeeld, waar we net vandaan komen. De rest van de staat

heeft veel ruimte, maar weinig mensen. Alleen al Aroostook County is groter dan Rhode Island en Connecticut bij elkaar. Sterker nog: Maine is groter dan alle andere New England-staten bij elkaar. En als we eenmaal voorbij Bangor zijn en verder in het noorden komen, wordt het nog afgelegener. De Interstate houdt op bij Houlton. Dan neem je Route 1 naar het noorden, die tot de grens met Canada loopt.’

‘Wat is daar?’

‘Plaatsen als Presque Isle, Fort Kent en Madawaska.’

‘En elanden?’

‘Ja, vast wel. Het is maar goed dat we daar niet naartoe gaan. Het is erg ver.’

‘Hadden we niet naar Bangor kunnen vliegen? Ze hebben daar toch een vliegveld? Of naar Augusta?’

‘Er waren geen directe vluchten. In de meeste gevallen moest je twee of drie keer overstappen. In een van de gevallen hadden we helemaal naar Orlando in het zuiden moeten vliegen voordat we naar het noorden konden. We hadden ook vanuit Baltimore kunnen vliegen, maar dan hadden we op LaGuardia moeten overstappen en dat is altijd een heel gedoe. En dan hadden we evengoed naar Baltimore moeten rijden, en de 95 is daar vaak een nachtmerrie. Op deze manier is het sneller en weet je waar je aan toe bent.’

‘Jij zit vol nuttige feitjes. Ben je vaak in Maine geweest?’

‘Een van de vroegere presidenten die ik heb beschermd heeft daar een zomerhuis.’

‘Bush Forty-One in Walker’s Point?’

‘Ja.’

‘Maar dat ligt aan de zuidkust van Maine. In Kennebunkport. We zijn eroverheen gevlogen toen we op weg naar Portland waren.’

‘Mooie omgeving. We hadden een boot om Bush te volgen, maar we konden hem niet bijhouden. Die kerel kent geen angst. Hij heeft meer dan achthonderd pk in drie Mercury-buitenboordmotoren op een tien meter lange boot, de *Fidelity III*. Hij mocht graag vol gas geven in volle zee, ook als er flink wat deining stond. Ik zat in een Zodiac-speedboot en probeerde hem nog enigszins bij te houden. De enige keer dat ik ooit heb gekotst onder diensttijd.’

‘Maar daar is het niet zo afgelegen als hier,’ zei Michelle.

‘Nee, daar zijn veel meer mensen.’ Hij keek op zijn horloge. ‘En het is laat. Waarschijnlijk staan de meeste mensen hier vroeg op om naar hun werk te gaan. Dat betekent dat ze nu al in bed zullen liggen.’ Hij gaapte. ‘Zij wel.’

Michelle keek op het navigatieschermpje. ‘Bij Bangor gaan we van de Interstate af en rijden we in oostelijke richting naar de kust.’

Hij knikte. ‘Tussen Machias en Eastport. Aan het water. Veel kleine weggetjes. Het is niet gemakkelijk om er te komen, en dat is logisch, want als het een

moorddadige maniak al lukt om te ontsnappen, komt hij hier moeilijk weg.'

'Is er ooit iemand uit Cutter's Rock ontsnapt?'

'Voor zover ik weet niet. En als het ooit iemand is gelukt, had hij de keus uit twee ontsnappingsroutes: de wildernis of het ijskoude water van de Golf van Maine. Geen van tweeën erg aantrekkelijk. En de Mainers zijn gehard. Zelfs een moorddadige maniak neemt het niet graag tegen ze op.'

'Dus vanavond ontmoeten we Bergin?'

'Ja. In het pension waar we naartoe gaan.' Sean keek op zijn horloge. 'We zijn er over ongeveer tweeënhalf uur. Morgenochtend om tien uur hebben we een gesprek met Roy.'

'Hoe ken je Bergin ook alweer?'

'Hij was mijn hoogleraar in de rechten aan de universiteit van Virginia. Prachtkerel. Hij had een eigen praktijk voordat hij hoogleraar werd. Een paar jaar nadat ik was afgestudeerd, is hij de advocatuur weer in gegaan. Natuurlijk als strafpleiter. Heeft een kantoor in Charlottesville. Prachtkerel.'

'Hoe is hij de verdediger van een psychopaat als Edgar Roy geworden?'

'Het schijnt dat hij zich heeft gespecialiseerd in hopeloze zaken. Maar hij is een eersteklasadvocaat. Ik weet niet hoe hij met Roy in contact is gekomen. Dat zal hij ons ook wel vertellen.'

'En je hebt me nog niet verteld waarom Bergin ons heeft ingehuurd.'

'Dat heb ik je niet verteld omdat ik het zelf ook niet precies weet. Hij belde, zei dat hij vooruitgang boekte in Roys zaak en dat hij, voordat hij met de zaak naar de rechter gaat, wat onderzoek wil laten instellen door mensen die hij vertrouwt.'

'Wat voor vooruitgang? Als ik het goed heb begrepen, wachten ze alleen nog even tot hij zijn verstand terug heeft om hem te kunnen veroordelen en executeren.'

'Ik kan niet zeggen dat ik weet wat Bergins theorie is. Hij wilde er door de telefoon niet over praten.'

Michelle haalde haar schouders op. 'We krijgen het gauw genoeg te horen.'

Ze verlieten de autoweg en Michelle reed over steeds slechtere, winderige wegen naar het oosten. Toen ze de oceaan naderden, drong er een zilte lucht de auto binnen.

'Vis – mijn favoriete geur,' zei ze sarcastisch.

'Wen er maar aan. Die lucht hangt hier overal.'

Ze rekende uit dat ze nog ongeveer een halfuur over een eenzaam stukje weg voor de boeg hadden, toen de zilverkleurige duisternis opeens onderbroken werd door een ander stel autolichten. Alleen waren ze niet op de weg. Die auto stond in de berm. Michelle ging automatisch langzamer rijden en Sean draaide zijn raampje omlaag om beter te kijken.

‘Alarmlichten,’ zei hij. ‘Hij heeft pech.’

‘Moeten we stoppen?’

Hij dacht even na. ‘Eigenlijk wel. Misschien heeft hun mobiele telefoon hier geen bereik.’ Hij stak zijn hoofd naar buiten om het beter te kunnen zien. ‘Het is een Buick. Ik denk niet dat iemand een Buick zou gebruiken om nietsvermoedende automobilisten in de val te lokken.’

Michelle legde haar hand even op het pistool in zijn holster. ‘Ik denk niet dat je ons nietsvermoedende automobilisten kunt noemen.’

Ze ging nog langzamer rijden en stopte achter de andere auto. De alarmlichten knipperden aan en uit, aan en uit. In het uitgestrekte kustgebied van Maine leek het net een vuurtje dat moeilijk op gang kwam.

‘Er zit iemand achter het stuur,’ zei Michelle toen ze gestopt was. ‘De enige die ik kan zien.’

‘Dan is hij misschien bang voor ons. Ik stap wel even uit om hem gerust te stellen.’

‘Ik zal je dekken, voor het geval er iemand is weggekropen en ze niet gerustgesteld willen worden.’

Hij zwaaide zijn lange benen uit de auto en liep langzaam vanaf de passagierskant naar de auto. Zijn voeten knerpten over het weinige grind in de berm. Zijn adem vormde wolkjes in de koude lucht. Ergens tussen de bomen riep een dier, en Sean vroeg zich even af of het een eland was. Op Animal Planet was niet duidelijk te horen geweest hoe een eland klonk, en Sean was niet van plan dat zelf te gaan uitzoeken.

‘Hebt u hulp nodig?’ riep hij.

De alarmlichten bleven knipperen. Geen antwoord.

Hij keek naar de mobiele telefoon die hij in zijn hand had. Hij had bereik.

‘Hebt u pech? Zullen we een sleepwagen voor u bellen?’

Niets. Hij kwam bij de auto aan en tikte tegen het zijraam. ‘Hallo? Hebt u een probleem?’

Hij zag het silhouet van de bestuurder door het raam. Het was een man. ‘Meneer, hebt u een probleem?’ De man bewoog niet.

Sean dacht nu aan een medisch noodgeval. Misschien een hartaanval. Er hing een blauw waas in de maannacht. In de auto was het zo donker dat hij niet veel kon onderscheiden. Hij hoorde een autoportier opengaan, draaide zich om en zag Michelle uit hun Ford stappen, haar hand op de kolf van haar pistool. Ze keek hem vragend aan.

‘Ik denk dat hij onwel is geworden.’

Ze knikte en kwam naar voren. Haar schoenen klikten op het asfalt.

Sean liep naar de bestuurderskant en tikte op het raam. In het donker zag hij alleen de contouren van een man. Het interieur van de auto lichtte telkens even

felrood op in het schijnsel van de alarmlichten, alsof de auto steeds warmliep en daarna weer afkoelde. In de hele omgeving van de auto wisselden rood en zwart elkaar af. Maar het hielp Sean niet in de auto te kijken. Het maakte het juist moeilijker. Hij tikte nog eens op het glas.

‘Meneer? Hebt u een probleem?’

Hij probeerde het portier. Dat zat niet op slot en hij maakte het open. De man zakte opzij, alleen in de auto gehouden door zijn gordel. Sean pakte zijn schouder vast en zette hem rechtop. Michelle kwam naar voren.

‘Hartaanval?’ vroeg ze.

Sean keek naar het gezicht van de man. ‘Nee,’ zei hij op besliste toon.

‘Hoe weet je dat?’

Hij scheen met het licht van zijn mobiele telefoon op de schotwond tussen de ogen van de man. Bloed en grijzige hersenmaterie waren over het interieur van de auto gespat.

Michelle kwam dichterbij en zei: ‘Contactwond. Je ziet de loop van het wapen en de afdruk van het vizier op zijn huid. Ik denk niet dat een eland dat heeft gedaan.’

Sean zei niets.

‘Kijk eens of hij een rijbewijs of zoiets in zijn portefeuille heeft.’

‘Dat hoeft niet.’

‘Waarom niet?’ vroeg ze.

‘Omdat ik hem ken,’ antwoordde Sean.

‘Wat? Wie is het?’

‘Ted Bergin. Mijn oude hoogleraar en Edgar Roys advocaat.’

•3•

De plaatselijke politie was er het eerst. Een hulpsheriff van Washington County in een gedeukte en stoffige maar goed bruikbare V8 van Amerikaans fabricaat met een rij antennes die uit de kofferbak staken. Hij stapte met zijn hand op zijn dienstwapen uit de wagen en hield zijn blik strak op Sean en Michelle gericht. Hij kwam behoedzaam dichterbij. Ze vertelden wat er was gebeurd en hij keek naar het lijk, mompelde 'Verdomme' en vroeg toen vlug om assistentie. Een kwartier later kwamen twee wagens van de Main State Police, Field Troop J, achter hen tot stilstand. De agenten, jong, lang en slank, stapten uit hun zeegroene auto's. Zelfs in het zwakke, nevelige licht leek het of hun kraakheldere blauwe uniformen oplichtten als gekleurd ijs. De plaats van het misdrijf werd afgezet en bewaakt. Sean en Michelle werden door de agenten ondervraagd. Een van de agenten typte hun antwoorden in op de laptop die hij uit zijn auto had gehaald.

Toen Sean hun vertelde wie ze waren en waarom ze daar waren, en vooral wie Ted Bergin was en dat hij Edgar Roy verdedigde, liep een van de agenten weg en gebruikte hij de microfoon in zijn hand om assistentie op te roepen. Terwijl ze daarop wachtten, zei Sean: 'Weten jullie van Edgar Roy?'

Een van hen antwoordde: 'Iedereen hier weet van Edgar Roy.'

'Hoezo?' vroeg Michelle.

De andere agent zei: 'De FBI is er zo gauw mogelijk.'

'De FBI?' riep Sean uit.

Een van de agenten knikte. 'Roy is een federale gedetineerde. We hebben duidelijke instructies uit Washington gekregen. Als er in verband met hem iets gebeurt, moeten ze erbij worden gehaald. Dat heb ik zojuist gedaan. Nou ja, ik heb het tegen de inspecteur gezegd en die belt de FBI.'

'Waar is het dichtstbijzijnde FBI-kantoor?' vroeg Michelle.

'In Boston.'

'Boston? Maar we zijn in Maine.'

'De FBI heeft geen kantoor in Maine. Het gaat allemaal via Boston in Massachusetts.'

'Boston is een eind weg,' zei Sean. 'Moeten we hier blijven tot ze er zijn? We zijn allebei nogal moe.'

'Onze inspecteur is onderweg. U kunt daar met hem over praten.'

Twintig minuten later kwam de inspecteur. Hij toonde weinig medegevoel. 'Wachten,' was het enige wat hij zei voordat hij zich van hen afwendde om met

zijn mannen te overleggen en de plaats van het misdrijf te bekijken.

De forensische dienst arriveerde een paar minuten later, klaar om alles in zakjes te doen en van labels te voorzien. Sean en Michelle zaten op de motorkap van hun Ford en sloegen het tafereel gade. Bergin werd officieel doodverklaard door een lijkschouwer of patholoog-anatoom, dacht Sean – hij wist niet welk systeem ze in Maine hadden. Uit losse flarden die ze van de gesprekken tussen de agenten en de forensisch onderzoekers opvingen leidden ze af dat de kogel nog in het hoofd van de dode man zat. ‘Geen uitgangswond, waarschijnlijk een patroon van klein kaliber,’ merkte Michelle op.

‘Maar toch dodelijk,’ zei Sean.

‘Dat zijn de meeste contactwonden in het hoofd. De schedel barst en het zachte hersenweefsel wordt tot poeder gestampt door de kinetische energiegolf. Er ontstaan grote bloedingen en de organen houden ermee op. Dat alles gebeurt in een paar seconden. Dood.’

‘Dank je. Ik weet hoe het gaat,’ antwoordde hij.

Terwijl ze daar zaten, zagen ze de politieagenten steeds weer naar hen kijken.

‘Zijn we verdachten?’ vroeg Michelle.

‘Iedereen is verdachte tot het tegendeel blijkt.’

Een tijdje later kwam de inspecteur naar hen toe. ‘De commissaris is onderweg.’

‘En wie is de commissaris?’ vroeg Michelle beleefd.

‘Het hoofd van de Main State Police, mevrouw.’

‘Oké. Maar we hebben onze verklaringen al afgelegd,’ zei ze.

‘Dus u tweeën kende de overledene?’

‘Ik,’ antwoordde Sean.

‘En u volgde hem hierheen?’

‘We volgden hem niet. Ik heb het uw agenten uitgelegd. We hadden een afspraak met hem hier in de buurt.’

‘Ik zou het op prijs stellen als u me dat uitlegde, meneer.’

Oké, we zijn verdachten, dacht Sean.

Hij vertelde over de reis die ze hadden gemaakt.

‘Dus u zegt dat u niet wist dat hij hier was? Maar dat u toevallig als eersten ter plaatse was?’

‘Dat klopt,’ zei Sean.

De man schoof zijn pet naar achteren. ‘Ik heb het eerlijk gezegd niet zo op toeval.’

‘Ik ook niet,’ zei Sean, ‘maar soms doet het zich voor. En er zijn hier niet veel huizen of mensen. Hij ging naar dezelfde plaats als wij en gebruikte dezelfde weg. En het is laat. Het is dus niet zo vreemd dat wij degenen waren die hem vonden.’

‘Dus misschien is het toch niet zo’n groot toeval,’ voegde Michelle eraan toe. De man luisterde blijkbaar niet. Hij keek naar de bult onder haar jasje. Zijn hand ging naar zijn vuurwapen en hij floot zacht. Meteen kwamen er vijf van zijn mannen naar hem toe.

‘Mevrouw, hebt u daar een wapen?’ vroeg hij.

De andere politiemannen verstijfden. Sean zag aan de angstige ogen van de eerste twee agenten die bij hen waren aangekomen dat ze later op hun kop zouden krijgen omdat hun iets was ontgaan wat ze meteen hadden moeten zien.

‘Ja,’ zei ze.

‘Waarom weten mijn mannen dat niet?’

Hij keek strak naar de twee agenten, die zo bleek als de maan waren geworden.

‘Ze vroegen er niet naar,’ antwoordde ze.

De inspecteur trok zijn pistool. Even later waren in totaal zes pistolen op Sean en Michelle gericht. Allemaal zodanig dat een schot dodelijk zou zijn.

‘Wacht even,’ zei Sean. ‘Ze heeft een vergunning. En er is niet met het pistool geschoten.’

‘Doet u allebei uw handen op uw hoofd, de vingers in elkaar. Nu.’

Ze deden het.

Michelles pistool werd afgenomen en onderzocht, en ze werden allebei gefouilleerd.

‘Volledig geladen,’ zei een van de agenten tegen de inspecteur. ‘Er is niet kort geleden mee geschoten.’

‘Ja, nou, we weten ook niet hoe lang de man dood is. En het was maar één kogel. Je vervangt hem en je hebt weer een vol magazijn. Makkelijk genoeg.’

‘Ik heb hem niet doodgeschoten,’ zei Michelle op besliste toon.

‘En als we dat hadden gedaan, zouden we dan zijn blijven wachten en de politie hebben gebeld?’ voegde Sean eraan toe.

‘Het is niet aan mij om daarover te beslissen,’ zei de inspecteur, die Michelles pistool aan een van zijn mannen gaf. ‘In een zakje doen en labelen.’

‘Ik heb er een vergunning voor,’ zei Michelle.

‘Laat u die eens zien.’

Ze gaf hem de vergunning en hij liet zijn blik er snel overheen gaan voordat hij hem teruggaf. ‘Als u het wapen hebt gebruikt om op die man te schieten, maakt het niet uit of u een vergunning hebt.’

‘De overledene heeft een ingangswond van een klein kaliber, zonder uitgangswond,’ zei Michelle. ‘Een schot op middellange afstand zou kruitsporen op de huid hebben achtergelaten. In dit geval is het kruit in het wondkanaal geblazen. Het eind van de loop is in zijn huid gebrand. Zo te zien was het een .22 of misschien een .32. In het laatste geval zou er een afdruk van acht millimeter zijn. Mijn wapen zou een gat hebben gemaakt dat bijna de helft groter is. Als ik

van heel dichtbij op hem had geschoten, zou de kogel dwars door zijn hersenen en de hoofdsteun zijn gegaan. Waarschijnlijk zou de kogel ook de achterraut hebben verbrijzeld en nog ongeveer een kilometer zijn doorgedaan.'

'Ik weet wat het wapen kan aanrichten, mevrouw,' zei hij. 'Het is een H&K .45. We gebruiken ze in ons korps ook.'

'Dat van mij is een aangepaste versie van het wapen dat uw mannen daarstraks op ons richtten.'

'Aangepast? Hoe?'

'Uw wapen is een ouder en elementairder model. Mijn nieuwere H&K is ergonomischer en heeft een magazijn voor tien patronen, in plaats van twaalf, zoals bij u. Het heeft een gestructureerde, gegroefde handgreep en banden om hem lager in de hand te laten zakken. Dat zorgt voor een betere beheersing en minder terugslag. Dan heeft het ook een verlengde ambidexter schuif, een universele Picatinny-rail in plaats van de eigen USP-rail van H&K voor accessoires. En het heeft een polygone loop met een O-ring. Het legt zo ongeveer alles neer wat op twee benen rondloopt, al is het een compact model van achthonderd gram. En het is net over de grens in New Hampshire gemaakt.'

'Weet u veel van wapens, mevrouw?'

'Ze is een liefhebster,' antwoordde Sean, die zag dat zijn collega zich kwaad begon te maken om de neerbuigende toon van de politiemans.

'Hoezo?' zei ze. 'Mogen meisjes niets van wapens weten?'

De inspecteur grijnsde opeens. Hij zette zijn pet af en streek door zijn blonde haar. 'Nou, in dit deel van Maine weet zo ongeveer iedereen hoe een wapen te gebruiken. Mijn kleine zusje kon zelfs altijd al beter schieten dan ik.'

'Ziet u wel?' zei Michelle. Zodra hij dat had toegegeven, was haar woede verdwenen. 'En u mag op mijn handen naar kruitreten zoeken. Die vindt u niet.'

'U kunt handschoenen hebben gedragen,' merkte hij op.

'Ik kan een heleboel dingen hebben gedaan. Wilt u naar kruitsporen zoeken of niet?'

Hij liet een van de technische rechercheurs komen, die de test bij Michelle en Sean verrichtte en de resultaten meteen analyseerde.

'Niets,' zei hij.

'Nee maar, wie had dat kunnen denken?' zei Michelle.

'Dus u beiden bent privédetective?' vroeg de inspecteur.

Sean knikte. 'Bergin heeft ons ingehuurd om met de zaak-Edgar Roy te helpen.'

'Waarmee helpen? De man is zo schuldig als het maar kan.'

'Zoals u al zei: het is niet aan ons om daarover te beslissen,' zei Sean.

'Hebt u een vergunning om in Maine te werken?'

‘We hebben de aanvraag ingevuld en de leges betaald,’ zei Sean. ‘We wachten nog op antwoord.’

‘U bedoelt dus nee? U hebt geen vergunning?’

‘Nou, we hebben hier nog geen detectivewerk gedaan. We hebben pas kort geleden van dit karwei gehoord. Daarna hebben we zo gauw mogelijk een aanvraag ingediend. We hebben een vergunning in staten die reciprociteit met Maine hebben. Het is alleen maar een formaliteit. We krijgen de vergunning.’

‘Mensen die privédetective willen worden, moeten een bepaalde achtergrond hebben. Wat is die van u? Het leger? De politie?’

‘De Secret Service,’ zei Sean.

De inspecteur keek met een nieuw respect naar Sean en Michelle. Zijn mannen deden dat ook.

‘Allebei?’

Sean knikte.

‘Ooit de president bewaakt?’

‘Sean wel,’ zei Michelle. ‘Ik had nog niet in het Witte Huis gewerkt toen ik de dienst verliet.’

‘Waarom bent u weggegaan?’

Sean en Michelle wisselden een blik.

‘We hadden er genoeg van,’ zei Sean. ‘We wilden iets anders doen.’

‘Dat is een goede reden.’

Drie kwartier later stopte er weer een auto. De inspecteur keek ernaar en zei: ‘Dat is commissaris Mayhew. Hij moet wel plankgas hebben gegeven, want ik geloof dat hij vanavond nog in de buurt van Skowhegan was.’

Hij liep vlug weg om zijn chef te begroeten. De commissaris was lang en had brede schouders. Hij was in de vijftig, maar het was hem gelukt slank te blijven. Zijn ogen waren kalm en alert; zijn houding was energiek en zakelijk. Sean vond dat hij niet zou misstaan op een poster om nieuwe agenten te werven.

Hij werd van de situatie op de hoogte gesteld, wierp een blik op het lijk en kwam toen naar hen toe. Nadat ze aan elkaar waren voorgesteld, vroeg Mayhew: ‘Wanneer hebt u voor het laatst contact gehad met meneer Bergin?’

‘Een telefoontje eerder vandaag, om ongeveer halfzes vanmiddag. Kort voordat we in het vliegtuig stapten.’

‘Wat zei hij?’

‘Dat hij ons zou ontmoeten in het pension waar we naartoe gaan.’

‘En waar is dat?’

‘Martha’s Inn bij Machias.’

De commissaris knikte goedkeurend. ‘Het is comfortabel. Het eten is goed.’

‘Blij dat te horen,’ zei Michelle.

‘Verder nog iets van Bergin gehoord? E-mails? Sms’jes?’

‘Niets. Ik heb gekeken voordat we in het vliegtuig stapten. En opnieuw toen we waren geland. Om een uur of negen heb ik hem gebeld, maar hij nam niet op. Ik kreeg meteen de voicemail en sprak een boodschap in. Enig idee hoe lang hij dood is?’

De commissaris gaf daar geen antwoord op. ‘Hebt u andere auto’s gezien?’

‘Nee,’ zei Sean, ‘geen andere dan die van Bergin. Het is een nogal eenzaam stuk weg. En we hebben ook geen sporen gezien van een andere auto die bij de zijne is gestopt, al zullen er ook niet gauw zulke sporen zijn, of er moet al olie zijn gelekt of zoiets.’

‘Dus u weet niet waar hij vanavond naartoe ging?’

‘Nou, ik neem aan dat hij op weg was naar Martha’s Inn voor die afspraak met ons.’

‘Weet u waar Bergin verbleef? Ook bij Martha’s?’

‘Nee, die had blijkbaar geen kamers meer vrij.’ Sean haalde een notitieboekje uit zijn zak. Hij bladerde erin.

‘Gray’s Lodge. Daar verbleef hij.’

‘Ja, dat ken ik ook. Het is dichterbij Eastport. Niet zo goed als Martha’s.’

‘U komt nog eens ergens,’ zei Michelle.

‘Zegt u dat wel,’ antwoordde de commissaris onbewogen. Hij keek naar de auto. ‘Maar als Bergin uit de richting van Eastport kwam, zou zijn auto andersom hebben gestaan. U kwam uit het zuidwesten. Eastport ligt in het noordoosten. En dan zou hij niet zo ver zijn gegaan. De afslag naar Martha’s ligt acht kilometer verderop.’

Sean keek naar de auto en keek toen de commissaris aan. ‘Ik kan u daar niets over vertellen. Zo hebben we hem gevonden. De auto wees in dezelfde richting als die van ons.’

‘Gecompliceerd,’ zei de politieman.

Sean keek naar een zwarte Escalade die op dat moment met gierende banden tot stilstand kwam. Vier mensen in FBI-windjacks sprongen er letterlijk uit: de federale cavalerie uit Boston.

En het gaat nog heel wat gecompliceerder worden, dacht hij.

De FBI-agent die de leiding had, heette Brandon Murdock. Hij was ongeveer zo groot als Michelle, een meter vijfenzeventig, en hij was broodmager, maar zijn handdruk was verrassend krachtig. Zijn haar was weliswaar vol maar ook zo kort als bij de FBI gebruikelijk was. Zijn wenkbrauwen waren zo dik als rupsen. Hij had een diepe stem en zijn houding was efficiënt en afgemeten. Eerst werd hij door de inspecteur op de hoogte gesteld, en toen sprak hij enkele minuten onder vier ogen met commissaris Mayhew, de hoogste vertegenwoordiger van de politie van Maine. Hij keek naar het lijk en de auto. Toen liep hij naar Sean en Michelle toe.

‘Sean King en Michelle Maxwell,’ zei hij.

Iets in zijn stem was voor Michelle aanleiding om te zeggen: ‘U hebt van ons gehoord?’

‘Soms horen we hier in het noorden iets uit Washington.’

‘O ja?’ vroeg Sean.

‘Agent Chuck Waters van de Secret Service en ik hebben samen op de Academy gezeten. We hebben nog steeds contact.’

‘Dat is een beste kerel.’

‘Ja, dat is hij.’ Murdock keek naar de auto. De beleefdheden waren voorbij.

‘Nou, wat kunt u me vertellen?’

Sean antwoordde: ‘Dode man. Een enkel schot in het hoofd. Hij was hier als advocaat van Edgar Roy. Misschien vond iemand dat niet leuk.’

Murdock knikte. ‘Of misschien was het iets willekeurigs.’

‘Worden er kostbaarheden of geld vermist?’ vroeg Michelle.

De inspecteur gaf antwoord. ‘Niet voor zover we kunnen nagaan. Zijn portefeuille, horloge en telefoon zijn er nog.’

‘Dan is het waarschijnlijk niet iets willekeurigs.’

‘En misschien kende hij degene die hem heeft aangevallen,’ zei Sean.

‘Waarom denkt u dat?’ vroeg Murdock vlug.

‘Het raam aan de bestuurderskant.’

‘Wat is daarmee?’

Sean wees naar de auto. ‘Mag ik?’

Ze liepen naar de Buick.

Terwijl de anderen toekeken, wees Sean eerst naar het raam en toen naar het lijk. ‘Ingangswond in het hoofd, veel bloed. Geen uitgangswond, dus al het bloed is door de voorkant van het hoofd naar buiten gekomen. Het moet een

hele straal geweest zijn. Het stuur, Bergin zelf, het dashboard, de stoel en de voorruit zitten allemaal onder het bloed. Ik heb er zelfs wat van op mijn handen gekregen toen ik het portier openmaakte en hij opzij zakte.' Hij wees naar het raampje. 'Maar hier zit geen bloed op.'

'Omdat het omlaag was toen het schot werd gelost,' zei Michelle. Murdock knikte.

'En toen heeft de moordenaar het omhoog laten komen, want Bergin kon dat natuurlijk niet zelf meer doen,' zei Murdock. 'Waarom?'

'Weet ik niet. Het was donker. Misschien heeft hij niet gezien dat de ruit schoon was, want anders had hij er bloed op kunnen smeren om ons te misleiden. Maar forensisch onderzoekers weten tegenwoordig zoveel over bloedspatten dat de politie het meteen zou hebben doorzien. En misschien heeft de moordenaar ook de alarmlichten aangedaan om ons te laten denken dat Bergin onwel was geworden en uit eigen beweging was gestopt. Maar als je op dit uur van de avond op een eenzame weg stopt en je autoraampje laat zakken, zegt dat iets.'

'U hebt gelijk. Het betekent dat je de persoon in kwestie kent,' zei Murdock. 'Dat hebt u goed waargenomen.'

Sean keek naar de geüniformeerde agenten. 'Nou, er kan nog een andere verklaring zijn. Degene die hem heeft laten stoppen, kan een uniform hebben gedragen.'

De agenten keken allemaal naar hem terug. Mayhew zei verontwaardigd: 'Het was niet een van mijn mannen. Dat kan ik u wel vertellen.'

De agent van de county zei: 'Ik ben de enige die vanavond in deze sector rondreed. En ik heb hem echt niet doodgeschoten.'

'Ik beschuldig niemand,' zei Sean.

'Maar hij heeft gelijk,' zei Murdock. 'Het kan iemand in uniform zijn geweest.'

'Maar dan een bedrieger,' zei Michelle.

'Het is moeilijk om dat hier voor elkaar te krijgen,' zei Mayhew. 'Je moet aan het uniform en de politiewagen zien te komen. En mensen zien je misschien rijden. Een groot risico.'

'Toch moeten we het nagaan,' zei Murdock.

'Hoe lang is hij dood?' vroeg Sean.

Murdock keek een van de forensisch onderzoekers aan. De man zei: 'Als ik het op dit moment zou moeten schatten, zou ik zeggen dat hij tussen de twee en vier uur dood is. Na de sectie kunnen we het nauwkeuriger zeggen.'

Sean keek op zijn horloge. 'Dat betekent dat we de moordenaar ongeveer een halfuur zijn misgelopen. Omdat we geen auto zijn tegengekomen, moet degene die het heeft gedaan de andere kant op zijn gereden of een andere weg zijn ingeslagen.'

'Tenzij de dader te voet was,' zei Murdock met een blik op de donkere omge-

ving. 'Maar als het een bedrieger in uniform was, zal hij in een auto hebben gezeten. Ik denk niet dat Bergin zou zijn gestopt omdat hij iemand in een uniform langs de weg zag lopen.'

Mayhew schraapte zijn keel. 'Mijn mannen hebben de omgeving in alle richtingen doorzocht. Ze hebben niets gevonden. Morgenvroeg kunnen we veel grondiger zoeken.'

'Wat is de dichtstbijzijnde weg hierheen?' vroeg Sean.

'Een kleine kilometer die kant op,' zei de inspecteur, en hij wees naar het oosten. 'De dader kan zijn auto daar geparkeerd hebben en hierheen zijn gelopen,' zei Murdock.

'Te riskant,' zei Michelle. 'Een auto die op een weg als deze geparkeerd staat, wekt meteen argwaan. De kans was veel te groot dat er een politieagent zou stoppen om de auto te onderzoeken.'

'Dan had hij misschien een medeplichtige,' zei Murdock. 'Iemand die in de auto zat te wachten. De dader loopt door het bos om te voorkomen dat iemand op de weg hem ziet. Hij loopt naar de auto terug en ze rijden weg.'

Sean keek de politieagent van Washington County aan die als eerste ter plaatse was geweest. 'Hebt u ergens een auto geparkeerd zien staan toen u vanavond patrouilleerde of toen u hierheen reed?'

De agent schudde zijn hoofd. 'Maar ik kwam uit dezelfde richting als u.'

Mayhew zei: 'Op dit moment patrouilleren er auto's in de omgeving. Ze kijken uit naar alles wat verdacht is. Maar het is nu al uren geleden en de dader kan al ver weg zijn. Of hij kan ergens verscholen zitten.'

'Waarheen zou Bergin op weg zijn geweest?' vroeg Murdock.

'Nou, hij zou ons ontmoeten in Martha's Inn,' zei Sean. 'Maar nu weten we dat hij dan in de verkeerde richting reed. Hij zou bij Martha's Inn zijn afgeslagen voordat hij hier was. Tenminste, als hij inderdaad van de kant van Eastport kwam.'

Murdock keek peinzend. 'Ja, dus we weten nog steeds niet waar hij naartoe ging. Als hij niet hierheen ging om jullie te ontmoeten, waar ging hij dan naartoe? En met wie?'

Michelle zei: 'Nou, misschien is het heel eenvoudig. Misschien was hij om de een of andere reden ergens ten zuidwesten van hier en reed hij naar Martha's Inn om ons te ontmoeten. Dat zou betekenen dat hij over dezelfde weg en in dezelfde richting reed als wij.'

Ze dachten daar allemaal over na. Murdock keek de commissaris aan. 'Enig idee waar hij kan zijn geweest, als die theorie juist blijkt te zijn?'

Mayhew wreef over zijn neus. 'Er is daar niet veel, tenzij hij iemand thuis heeft opgezocht.'

'En Cutter's Rock?' vroeg Sean.

‘Als hij uit Gray’s Lodge was vertrokken om naar Cutter’s Rock te gaan, zou hij helemaal niet over deze weg rijden,’ zei de inspecteur. Mayhew knikte bevestigend.

Mayhew voegde eraan toe: ‘En Cutter’s Rock is nu dicht. Na zonsondergang worden er geen bezoekers meer toegelaten.’

Murdock keek Sean aan. ‘Kende hij hier in de buurt iemand over wie hij met u heeft gesproken?’

‘Nee, Edgar Roy was de enige over wie hij met ons sprak.’

‘Ja,’ zei Murdock. ‘Zijn cliënt.’

Hij zei dat op een bepaalde toon, en Sean zei: ‘We hebben gehoord dat Roy op een federale lijst staat. Als er iets gebeurt wat ook maar in de verte met hem te maken heeft, worden jullie erbij gehaald.’

Aan Murdock’s gezicht te zien vond hij het helemaal niet prettig dat Sean dat wist. ‘Waar hebt u dat gehoord?’ snauwde hij.

Sean kon bijna voelen hoe achter hem het warme bloed naar het gezicht van de agent steeg die zich dat had laten ontvallen.

‘Ik geloof dat Bergin het me heeft verteld toen we elkaar een paar dagen geleden spraken. Jullie wisten dat hij Roy verdedigde, nietwaar?’

Murdock wendde zich af. ‘Oké, laten we de plaats delict vastleggen. Ik wil foto’s, videobeelden, alle vezels, haren, bloedspatten, vingerafdrukken, DNA-sporren, voetafdrukken en alles wat hier nog meer te vinden is. Aan de slag!’

Michelle keek Sean aan: ‘Hij vindt ons opeens niet meer zo aardig.’

‘Kunnen we gaan?’ vroeg Sean met stemverheffing.

Murdock draaide zich naar hem om. ‘Nadat we vingerafdrukken, DNA-uitstrijkjes en afdrukken van uw schoenen hebben genomen.’

‘Zodat u ons als verdachten uit kunt sluiten natuurlijk,’ zei Sean.

‘Ik laat me leiden door het bewijs, ongeacht waar dat naartoe wijst,’ antwoordde Murdock.

‘Ze hebben mijn pistool al nagekeken,’ zei Michelle. ‘En het is al gebleken dat we geen kruitsporen op onze handen hebben.’

‘Dat kan me niet schelen,’ zei Murdock.

Sean zei: ‘We zijn ingehuurd door Bergin. We hadden absoluut geen reden om de man te vermoorden.’

‘Nou, op dit moment beschikken we alleen over uw mededeling dat u voor hem werkte. Dat moeten we nagaan.’

‘Oké. En als u die afdrukken en uitstrijkjes van ons hebt?’

‘Dan mag u doorgaan naar uw pensioen. Maar u mag de omgeving niet zonder mijn toestemming verlaten.’

‘Kunt u ons dat opleggen?’ vroeg Michelle. ‘We zijn niet in staat van beschuldiging gesteld.’

‘U bent belangrijke getuigen.’

‘We hebben niets gezien wat u niet ook hebt gezien,’ merkte Sean op.

‘Neemt u het nou maar niet tegen mij op,’ zei Murdock. ‘Dat verliest u toch. Ik weet dat Chuck u tweeën geweldig vindt, maar ik heb altijd al gevonden dat hij te snel oordeelt. Dus wat mij betreft, is het nog geen uitgemaakte zaak.’

‘Daar gaat dan de beleefdheid van professionals onder elkaar,’ mopperde Michelle.

‘Dit is een moordonderzoek. We doen geen wedstrijd wie het vriendelijkst is. En ik ben alleen beleefdheid verschuldigd aan de dode daar.’

Hij liep weg.

‘Ik geloof echt dat hij ons niet aardig meer vindt,’ zei Michelle.

‘Dat kan ik hem niet kwalijk nemen. Wij waren op de plaats delict. Hij kent ons niet. En hij staat onder druk. Grote druk. Bovendien heeft hij gelijk. Het is zijn taak om de moordenaar te vinden, niet om vrienden te maken.’

‘Hij is meteen komen vliegen. Helemaal van Boston. Meer dan zeshonderd kilometer. Ze waren hier zo snel dat ik eerder aan een helikopter dan aan een vliegtuig denk. Blijkbaar vinden ze Edgar Roy nogal belangrijk.’

‘En ik vraag me af waarom.’

Toen de forensisch onderzoekers klaar met hen waren en ze weer in hun auto wilden stappen, kwam de inspecteur naar hen toe. ‘Mijn agent heeft me verteld dat hij u over de FBI heeft verteld. Ik stel het op prijs dat u hem dekte,’ zei hij. ‘Dit had zijn hele carrière kunnen verwoesten.’

‘Graag gedaan,’ zei Michelle. ‘Hoe heet u?’

‘Eric Dobkin.’

‘Nou, Eric,’ zei Sean, ‘het ziet ernaar uit dat de FBI er met zijn volle gewicht tegenaan gaat. Dan moeten we elkaar helpen.’

‘Hoe helpen?’

‘Als wij iets ontdekken, geven we het aan jullie door.’

‘Is dat wel verstandig? Ze zijn de FBI.’

‘Het lijkt me verstandig totdat het tegendeel blijkt.’

Michelle zei: ‘Maar het moet van twee kanten komen. Wij helpen jullie en jullie helpen ons.’

‘Maar het is nu een federaal onderzoek,’ zei de inspecteur.

‘En dus moet de Maine State Police er hard vandoor gaan? Is dat jullie motto?’

Hij verstijfde. ‘Nee. Ons motto is...’

‘*Semper Aequus*. Altijd Rechtvaardig.’ Ze voegde eraan toe: ‘Dat heb ik opgezocht.’

‘En ook Integriteit, Redelijkheid, Medegevoel en Voortreffelijkheid,’ zei Dobkin. ‘Dat zijn onze kernwaarden. Ik weet niet hoe het in Washington gaat, maar hier houden we ons eraan.’

‘Des te meer reden voor ons om samen te werken.’

‘Maar waarom zouden jullie hieraan werken? Jullie zijn ingehuurd door iemand die nu dood is.’

‘En nu moeten we erachter komen wie hem heeft vermoord.’

‘Waarom?’

‘Hij was een vriend van me.’ Sean boog zich dichterbij de politieman toe. ‘En ik weet niet hoe het hier in Maine is, maar waar ik vandaan kom laten we onze vrienden niet in de steek omdat ze door iemand zijn vermoord.’

Dobkin deed een stap achteruit. ‘Nee.’

Michelle glimlachte. ‘Dan zien we je vast nog wel terug. Intussen...’ Ze gaf hem een kaartje van hen. ‘Daar staan genoeg telefoonnummers op om ons te vinden,’ zei ze.

Michelle startte de auto en trapte op het gas. De Ford reed weg.